

การบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้

อัศมนต์ สมศรี

รายงานการค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของความสมบูรณ์ของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาการบริหารองค์การภาครัฐและเอกชน

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยแม่โจ้

พ.ศ. 2559

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยแม่โจ้

การบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้

อัครมนตรี สมศรี

รายงานการค้นคว้าอิสระนี้ได้รับการพิจารณาอนุมัติให้เป็นส่วนหนึ่งของความสมบูรณ์ของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการบริหารองค์การภาครัฐและเอกชน

พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษา

อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก

(อาจารย์ ดร.เกรียงไกร เจริญผล)

วันที่ 21 เดือน ๕.๓ .พ.ศ. 2559

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

(อาจารย์ ดร.สมคิด แก้วทิพย์)

วันที่ 21 เดือน ๕.๓ .พ.ศ. 2559

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

(อาจารย์ ดร.ธรรมพร ดันตรา)

วันที่ 21 เดือน ๕.๓ .พ.ศ. 2559

ประธานอาจารย์ประจำหลักสูตร

(อาจารย์ ดร.วันชาติ นภาศรี)

วันที่ 21 เดือน ๕.๓ .พ.ศ. 2559

บัณฑิตวิทยาลัยรับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์ ดร.เกรียงศักดิ์ เม่งอำพัน)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ 21 เดือน ๕.๓ .พ.ศ. 2559

ชื่อเรื่อง	การบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้
ชื่อผู้เขียน	นายอัศมนต์ สมศรี
ชื่อปริญญา	ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหาร องค์การภาครัฐและเอกชน
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	อาจารย์ ดร.เกรียงไกร เจริญผล

บทคัดย่อ

การบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ มีวัตถุประสงค์
1) เพื่อศึกษาสภาพงานด้านศิลปวัฒนธรรม ของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ 2) เพื่อศึกษา
แนวทางการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้
ที่มีประสิทธิภาพ เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพโดยผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บ
รวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้บริหารด้านกิจกรรมนักศึกษาและดูแลงานด้านศิลปวัฒนธรรม
อาจารย์ที่เกี่ยวข้องด้านศิลปวัฒนธรรม บุคลากรที่เกี่ยวข้องของด้านศิลปวัฒนธรรมและนักศึกษาที่ทำ
กิจกรรมเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรม จำนวน 27 คนการวิเคราะห์ใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการศึกษาพบว่าสภาพการบริหารจัดการด้านศิลปวัฒนธรรมของ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม
มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ด้านบุคลากรมีเพียงพอ แต่ต้องมีการพัฒนาความสามารถเฉพาะด้านและต้อง
ปรับปรุงการทำงานให้ทันกับเทคโนโลยี ควรมีการพัฒนาความสัมพันธ์ของคนในองค์กรให้ตระหนักถึง
ความสำคัญของการทำงานเป็นทีม ด้านงบประมาณของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมนั้นมีเพียงพอต่องาน
มีการจัดสรรงบประมาณอย่างเหมาะสม ด้านวัสดุอุปกรณ์มีเพียงพอ กิจกรรมการด้านส่งเสริมและ
ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ที่จัดขึ้นมีความพอเพียงต่อกิจกรรมในแต่ละปีการศึกษากิจกรรมได้รับความ
ร่วมมือจากหน่วยงานทั้งภายนอก และด้านการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมมีการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมา
สอดแทรกในการนำเสนอและจัดกิจกรรมการสนับสนุนการเผยแพร่สู่ระดับอาเซียน ด้านการส่งเสริม
ความรู้และทักษะในด้านศิลปวัฒนธรรมอาจารย์ บุคลากรและนักศึกษา มีความรู้ความเข้าใจด้าน
ศิลปวัฒนธรรม โดยศึกษาจากเว็บไซต์ และสื่อสิ่งพิมพ์

แนวทางการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้
การพัฒนาศูนย์การเรียนรู้เชิงบูรณาการด้านการเกษตร เพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้ ค้นคว้า และรวบรวม
องค์ความรู้ด้านเทคโนโลยีเกษตรสมัยใหม่ การเสริมสร้างความรู้ และทักษะในด้านศิลปวัฒนธรรมของ
ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม การนำเสนอในลักษณะบูรณาการงานบริการวิชาการแก่สังคมกับการเรียน

การสอนและการวิจัย การจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมควรเป็นกิจกรรมที่ใช้สื่อทันสมัยขึ้น ให้ทันกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ และมีการนำเสนอที่ทันสมัย การประชาสัมพันธ์ ควรมีการประชาสัมพันธ์กิจกรรมหลายๆ ช่องทาง เน้นสื่อโซเชียลเพราะคนยุคใหม่ใช้สื่อเหล่านี้เป็นอย่างมาก

ข้อเสนอแนะการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ที่มีประสิทธิภาพ นั้นควรมีการพัฒนากิจกรรมที่นำเสนอให้มีความน่าสนใจ เข้ากับยุคสมัยทันต่อเหตุการณ์และเหมาะสมกับวัยของผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรม บุคลากรในหน่วยงานควรพัฒนาศักยภาพของตนเองในด้านการใช้ปัญญาและการใช้เครื่องมือ ตลอดจนเทคโนโลยีใหม่ๆ

Title	Art and Cultural Management of the Art Cultural Center, Maejo University
Author	Mr. Assamon Somsri
Degree	Master of Public Administration in Public and Private Organization Administration
Advisor Committee Chairperson	Dr. Kriengkrai Charoenphon

ABSTRACT

This study aimed to explore conditions of arts and culture affairs of the Art and Cultural Center, Maejo University as well as a guideline for effective management. An interview schedule was used for data collection administered with a sample group of 27 persons who were student affairs administrators, concerned personnel on arts and culture, and students doing activities related to arts and culture at Maejo University. Obtained data were analyzed by using content analysis.

Results of the study revealed that there were enough personnel to manage arts and culture affairs at Maejo University but some of them must develop their specific potential, work performance to cope with new technology, and interpersonal skills for teamwork. There were enough budgets and appropriate budget allocations. Also, there were enough materials and equipment and annual arts and culture activities with the coordination of internal and external agencies. Local wisdoms were employed in the dissemination of arts and culture at the ASEAN level. It was also found that Maejo University personnel and students had knowledge and understand about Thai Arts and culture which they learned through website and printed media.

Regarding a guideline for effective management of Maejo University Arts and Cultural Center, the following should be done: 1) development of the integrated learning center of new agricultural technology so as to be a learning source; 2) enhancement of knowledge and skills in Thai arts and culture; 3) presentation of integrated academic services to the society and research/teaching and learning

integrated academic services to the society and research/teaching and learning facilitation; and 4) public relations should be done through various channels particularly on social media. For suggestions, the Art and Cultural Center should develop interesting activities which are appropriate with current situations and age of participants. Besides, personnel of the Art and Cultural Center should develop the specific potential in terms of wisdoms and new technological tool using.

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยฉบับนี้ สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความกรุณาจากคณาจารย์ประจำหลักสูตร รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิตทุกท่านที่ได้ให้ความรู้อันเป็นประโยชน์ต่อการศึกษา โดยเฉพาะ อาจารย์ ดร.เกรียงไกร เจริญผล ประธานกรรมการที่ปรึกษา อาจารย์ ดร.สมคิด แก้วทิพย์ และ อาจารย์ ดร.ธรรมพร ตันตรา กรรมการที่ปรึกษา ที่ได้คอยสละเวลาอันมีค่าให้คำแนะนำ ปรึกษา ตลอดจนการตรวจสอบแก้ไขเนื้อหางานวิจัยจนเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบคุณผู้มีส่วนร่วมในการ ให้สัมภาษณ์และการสนทนากลุ่มที่สละเวลาอันมีค่าในการ ตอบคำถามเพื่อให้ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์นำมาใช้ในการศึกษาจนสำเร็จไปด้วยดี รวมทั้งขอบคุณ กำลังใจจากพี่ น้อง ร่วมชั้นเรียน ขอขอบคุณทุกท่านที่ไม่ได้เอ่ยนาม ที่มีส่วนทั้งทางตรงและทางอ้อมที่เป็นแรงผลักดันให้การทำวิจัยครั้งนี้จนประสบผลสำเร็จ

สุดท้ายนี้ ขอขอบคุณครอบครัวที่สนับสนุนให้มีโอกาสในการศึกษาและคอยเป็นกำลังใจให้ต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ จนสามารถประสบผลสำเร็จไปด้วยดี

อัศมนต์ สมศรี
ธันวาคม 2559

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	(3)
ABSTRACT	(5)
กิตติกรรมประกาศ	(7)
สารบัญ	(8)
สารบัญตาราง	(10)
สารบัญภาพ	(11)
สารบัญภาพผนวก	(12)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญและความเป็นมาของปัญหา	1
คำถามการวิจัย	3
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ	4
บทที่ 2 การตรวจเอกสารและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง	7
ทฤษฎีองค์กร	7
ทฤษฎีแนวคิดการบริหารจัดการ	11
แนวคิดการบริหารที่เป็นหลักเกณฑ์และมนุษย์สัมพันธ์เปรียบเทียบ	15
ทฤษฎีองค์การสำหรับสถานศึกษา	19
แนวคิดกิจกรรมนักศึกษา	21
แนวคิดการประกันคุณภาพการศึกษา	25
แนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม	26
โครงสร้างการบริหารงานของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้	28
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	28
กรอบแนวคิดการวิจัย	32
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	33
สถานที่ดำเนินการวิจัย	33

	หน้า
ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ใช้ในการวิจัย	33
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	34
การเก็บรวบรวมข้อมูล	34
การวิเคราะห์ข้อมูล	34
บทที่ 4 ผลการวิจัย	35
ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้	35
ตอนที่ 2 สภาพงานด้านศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้	40
ตอนที่ 3 แนวทางในการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ที่มีประสิทธิภาพ	46
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	49
สรุปผลการวิจัย	49
อภิปรายผล	52
ข้อเสนอแนะ	54
บรรณานุกรม	56
ภาคผนวก	57
ภาคผนวก ก ภาพประกอบการวิจัย	58
ภาคผนวก ข แบบสัมภาษณ์	61
ภาคผนวก ข ประวัติผู้วิจัย	69

สารบัญตาราง

ตารางที่

หน้า

1 ตารางสัดส่วนประชากรกลุ่มตัวอย่าง (กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ)

33

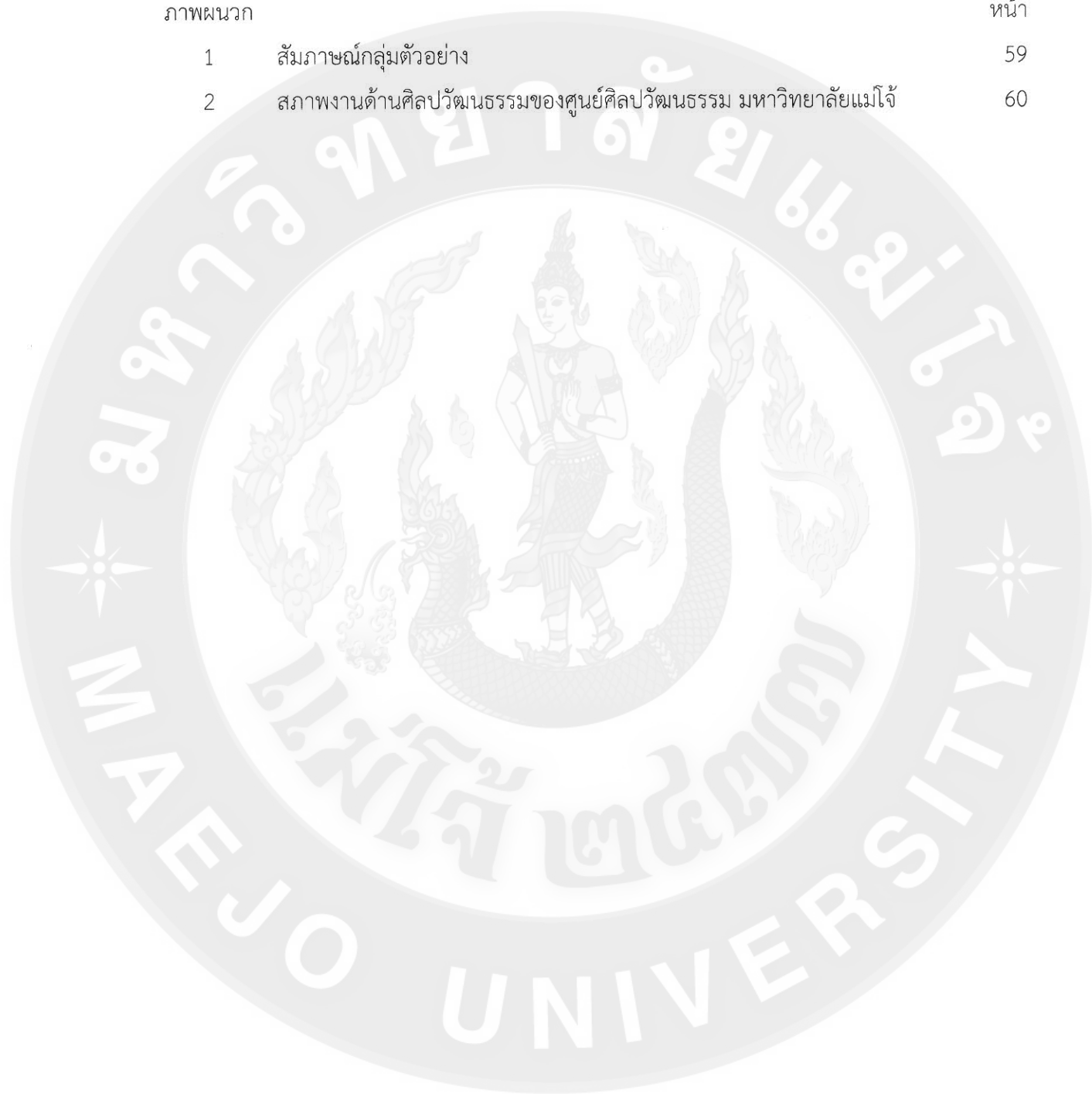

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	โครงสร้างศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้	28
2	กรอบแนวคิดการวิจัย	32
3	โครงสร้างศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ปี 2558	38
4	กิจกรรมรถกระถางมหาวิทยาลัยแม่โจ้	43
5	ภาพแสดงศิลปวัฒนธรรมด้านการฟ้อน	43
6	นักศึกษาที่ทำกิจกรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม	43
7	พิธีไหว้ครูทางด้านศิลปวัฒนธรรม	43
8	กิจกรรมทำบุญกฐินประจำปี	44
9	โครงการกล่าวคำถวายอาลัยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว	44
10	วงดนตรีลูกทุ่งแม่โจ้แบนด์	44
11	โครงการสืบสารวัฒนธรรมภูมิปัญญาท้องถิ่น	44
12	กิจกรรมถวายอาลัยพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว	44
13	โครงการสอนตัดเย็บทำใบตอง	44
14	พิธีไหว้ครู	45
15	โครงการถนนสายวัฒนธรรม	45
16	โครงการเทศมหาชาติ	45
17	วงดนตรีไทย	45
18	โครงการไทยประกันชีวิต	45
19	กิจกรรมประเพณีดำหัว	45

สารบัญภาพผนวก

ภาพผนวก		หน้า
1	สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง	59
2	สภาพงานด้านศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้	60

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตั้งแต่อดีต สังคมไทยเป็นสังคมเกษตรกรรมส่งผลให้วิถีชีวิต (Way of life) ของคนไทยในอดีตอยู่กันอย่างเรียบง่าย โดยมีประเพณีและศาสนาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจ ก่อให้เกิดเป็นวัฒนธรรมไทยที่มีคุณค่าความหมายของสิ่งอันเป็นที่ยอมรับในสังคมหนึ่งๆ ให้คนในสังคมนั้นได้รับรู้แล้วขยายไปในขอบเขตที่กว้างขึ้น ศิลปวัฒนธรรมไทย ประกอบด้วยศาสนา ภาษา วรรณกรรม จิตรกรรม ศิลปกรรม ประติมากรรม สถาปัตยกรรม หัตถกรรม โบราณวัตถุ ผ้าและการแต่งกายแบบไทย นาฏศิลป์ ดนตรี ขนบธรรมเนียมประเพณี กีฬาและการละเล่นไทยที่เป็นแบบอย่างอันดีงาม ซึ่งศิลปวัฒนธรรมที่เข้มแข็งเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการพัฒนาทางปัญญา พัฒนาทางศิลปะและวัฒนธรรมของชาติให้เจริญก้าวหน้า การอนุรักษ์หวงแหนเป็นสิ่งดีงาม และต้องมีการพัฒนาปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เจริญก้าวหน้า การมีวิสัยทัศน์และการอนุรักษ์ให้ถูกต้องตามแบบแผนที่ชัดเจน การพัฒนาส่งเสริมและอนุรักษ์ ช่วยปลูกจิตสำนึกให้คนไทยธำรงรักษาศิลปวัฒนธรรมไทยที่เป็นเอกลักษณ์ของไทยให้คงอยู่สืบไป

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา หรือ สกอ. เห็นถึงความสำคัญของการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม จึงได้กำหนดให้การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เป็นส่วนหนึ่งของมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2554 โดยมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา ข้อ 1.2 ด้านการดำเนินการตามภารกิจของสถาบันอุดมศึกษา ประกอบด้วยมาตรฐานย่อยด้านต่างๆ 4 ด้าน ดังนี้ (1) ด้านการผลิตบัณฑิต (2) ด้านการวิจัย (3) ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และ (4) ด้านการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม สถาบันอุดมศึกษามีการดำเนินการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมของชาติทั้งในระดับหน่วยงานและระดับสถาบันมีระบบและกลไกในการส่งเสริมและสนับสนุนให้ศิลปะและวัฒนธรรม เป็นส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนการสอนโดยตรงหรือโดยอ้อม เพื่อให้ผู้เรียนและบุคลากรของสถาบันได้รับการปลูกฝังให้มีความรู้ตระหนักถึงคุณค่า เกิดความซาบซึ้งและมีสุนทรียะต่อศิลปะและวัฒนธรรมของชาติ สามารถนำไปใช้เป็นเครื่องจรรโลงความดีงามในการดำรงชีวิตและประกอบอาชีพและมีการควบคุมการดำเนินงานด้านนี้อย่างมีคุณภาพ และประสิทธิภาพตามเป้าหมายของแผนยุทธศาสตร์การดำเนินงานด้านการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมของสถาบัน อีกทั้งยังกำหนด ให้เป็นส่วนหนึ่งของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา ระดับอุดมศึกษาอีกด้วย

ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ จัดตั้งขึ้นตามมติที่ประชุมคณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัยในการประชุม ครั้งที่ 6/2552 เมื่อวันที่ 9 สิงหาคม พ.ศ. 2552 ตามประกาศสภามหาวิทยาลัยแม่โจ้ เรื่องการแบ่งส่วนราชการในหน่วยงานที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ พ.ศ. 2552 เพื่อให้การดำเนินงานศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ เต็มที่มั่นคงยั่งยืน ตอบสนองนโยบายและภารกิจหลักของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ในด้านการอนุรักษ์และสืบสานศิลปวัฒนธรรม มีหน่วยงาน คือ พิพิธภัณฑสถานธรรมชาติและวัฒนธรรมไทย อาคารเรือนธรรมแม่โจ้ 60 ปี อุทยานศูนย์ศิลปวัฒนธรรม จึงต้องมีการบริหารจัดการอย่างมีประสิทธิภาพ

เนื่องจาก ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ เป็นหน่วยงานที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นมาได้ไม่นานจึงทำให้การบริหารจัดการยังขาดความพร้อมในหลายๆ ด้าน ซึ่งศูนย์ศิลปวัฒนธรรม ยังขาดบุคลากรที่มีความรู้ทางด้านศิลปวัฒนธรรม ขาดความเข้าใจระบบการทำงานในระบบราชการ และกฎระเบียบที่เกี่ยวกับการดำเนินกิจกรรมของมหาวิทยาลัย และยังขาดแคลนเรื่องวัสดุอุปกรณ์เพื่อส่งเสริมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ อีกทั้งยังได้รับการจัดสรรงบประมาณในการดำเนินงานอย่างจำกัด จึงทำให้การดำเนินการเผยแพร่ผลงานทางด้านศิลปวัฒนธรรมเป็นไปอย่างล่าช้า ขาดสภาพคล่องในการทำงาน ในด้านกิจกรรมส่งเสริม ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ซึ่งเป็นภารกิจหลักของหน่วยงานที่จะต้องดำเนินการ โดยการบ่มเพาะให้ความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรมของแต่ละท้องถิ่นให้กับนักศึกษาโดยให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการดำเนินกิจกรรมของมหาวิทยาลัย ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัย แต่เนื่องจากในปัจจุบันกิจกรรมของมหาวิทยาลัยมีเพิ่มมากขึ้น และมีความหลากหลายทำให้นักศึกษาไม่มีความสนใจ ขาดแรงจูงใจในการเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรม ทำให้การส่งเสริมและเผยแพร่งานทางด้านศิลปวัฒนธรรมไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ในด้านการบริหารจัดการ กิจกรรมส่งเสริมทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม การเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมและการเสริมสร้างความรู้และทักษะในด้านศิลปวัฒนธรรม ซึ่งเป็นเรื่องที่ยังไม่มีการทำวิจัยเผยแพร่มาก่อน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนางานด้านการบริหารจัดการของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ต่อไป

คำถามการวิจัย

เพื่อให้การศึกษาคำถามวิจัยแนวทางมีแนวทางการศึกษาที่ชัดเจนจึงได้กำหนดคำถามงานวิจัยหรือโจทย์การวิจัยดังนี้

1. สภาพงานด้านศิลปวัฒนธรรม ของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ เป็นอย่างไร
2. แนวทางการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ควรเป็นอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยเรื่องการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาสภาพงานด้านศิลปวัฒนธรรม ของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้
2. เพื่อศึกษาแนวทางการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ที่มีประสิทธิภาพ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

จากการศึกษาคำถามวิจัยเรื่องการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ คาดว่าจะได้รับประโยชน์จากการศึกษาคำถามวิจัย ดังนี้

1. ทำให้ทราบถึงสภาพงานด้านศิลปวัฒนธรรม ของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้
2. ทำให้ได้แนวทางการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรม ของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้
3. ข้อค้นพบจากการศึกษาคำถามวิจัยสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินกิจกรรมโครงการและการบริหารจัดการด้านศิลปวัฒนธรรมของหน่วยงานองค์การ ที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและเอกชน รวมถึงชุมชนท้องถิ่นต่าง ๆ และสามารถนำไปต่อยอดทางด้านวิชาการ ด้านการเรียนการสอนและการทำวิจัยต่อยอดในมุมมองที่กว้างขวาง และครอบคลุมต่อไป

ขอบเขตการวิจัย

ในการศึกษาเรื่องการวิจัยเรื่องการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ผู้วิจัยได้ แบ่งขอบเขตของการวิจัย ออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่

1. ขอบเขตด้านพื้นที่

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดพื้นที่ศึกษา คือ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ จ.เชียงใหม่

2. ขอบเขตด้านประชากร (ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ)

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้บริหารมหาวิทยาลัย อาจารย์ บุคลากร ที่ปฏิบัติงานด้านศิลปวัฒนธรรม และนักศึกษาที่ทำกิจกรรมในมหาวิทยาลัยแม่โจ้ เกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรมจำนวน 27 คน

3. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับ สภาพงานด้านศิลปวัฒนธรรม ของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ และศึกษาแนวทางการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ โดยเป็นการศึกษา 4 ด้าน ดังนี้ คือ การบริหารจัดการ กิจกรรมส่งเสริมการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม การเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมการเสริมสร้างความรู้ และทักษะในด้านศิลปวัฒนธรรม รวมถึงแนวทางการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรม ของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ โดยมีแนวคิดทฤษฎีจากตำรา เอกสาร บทความและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดกรอบเป็นแนวคิดในการวิจัย คือ ทฤษฎีองค์การ ทฤษฎีแนวคิดการบริหารจัดการ แนวคิดการบริหารที่เป็นหลักเกณฑ์และมนุษย์สัมพันธ์เปรียบเทียบ ทฤษฎีองค์การสำหรับสถานศึกษา แนวคิดกิจกรรมนักศึกษา แนวคิดประกันคุณภาพการศึกษา แนวคิดวัฒนธรรม

นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

ศิลปวัฒนธรรม หมายถึง วิธีการดำเนินชีวิต ที่มนุษย์สร้างขึ้นมา ไม่ว่าจะเป็นการละเล่น การแสดง การร้องเพลง พหุติกรรม และบรรดาผลงานทั้งหมดที่มนุษย์ได้สร้างสรรค์ขึ้น ไม่ว่าจะป็นงานด้านจิตรกรรม สถาปัตยกรรม ตลอดจนความคิด ความเชื่อ ความรู้ ลักษณะที่แสดงความจริงของงาม ความเป็นระเบียบความรู้สึกรัก ความประพฤติ และกิริยาอาการ หรือการกระทำใด ๆ ของ

มนุษย์ในส่วนรวมลงรูปเป็นพิมพ์เดียวกันและสำแดงออกมาให้ปรากฏเป็นภาษา ศิลปะ ความเชื่อถือ ระเบียบ ประเพณี ความกลมเกลียว ความก้าวหน้าของชาติและศีลธรรมอันดีงามของประชาชน

สภาพงานด้านศิลปวัฒนธรรม หมายถึง สภาพแวดล้อมของงานศิลปวัฒนธรรม ได้แก่ นโยบาย ระเบียบของมหาวิทยาลัย ปัจจัยทางการบริหารงานด้านบุคลากร งบประมาณ อุปกรณ์ เครื่องมือและการจัดการงานด้านศิลปวัฒนธรรมของมหาวิทยาลัยแม่โจ้

การบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรม หมายถึง การดำเนินการใน 4 ด้าน คือ การบริหารจัดการ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม การเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม การเสริมสร้างความรู้และทักษะในด้านศิลปวัฒนธรรมและกิจกรรมการส่งเสริมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้

ปัจจัยทางการบริหารของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม หมายถึง ด้านการบริหารจัดการ บุคลากร (Man) งบประมาณ (Money) วัสดุอุปกรณ์ (Materials) และการจัดการ (Management) ของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้

การเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม หมายถึง การทำให้บุคลากร นักศึกษาของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ และบุคลากรภายนอกได้รับรู้กิจกรรมสร้างสรรค์งานศิลปวัฒนธรรม เพื่อเพิ่มพูนปัญญาเพื่อประยุกต์ใช้ในสังคม และส่งเสริม สนับสนุนให้เกิดประโยชน์ของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้

การเสริมสร้างความรู้และทักษะในด้านศิลปวัฒนธรรม หมายถึง การสร้างองค์ความรู้และทักษะแก่บุคลากรนักศึกษามหาวิทยาลัยแม่โจ้ และถ่ายทอดให้บุคลากรภายนอกได้รับความรู้และประสบการณ์การเรียนรู้เป็นสื่อกลางที่จะพาผู้เรียนไปสู่จุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งเนื้อหาสาระที่จะช่วยให้ผู้เรียนรู้เกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายนั้นควรครอบคลุมข้อเท็จจริง ความคิดรวบยอดการคิด การแก้ปัญหา ความคิดสร้างสรรค์ ทักษะต่างๆ รวมทั้งเจตคติและค่านิยม ด้านศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้

กิจกรรมการส่งเสริมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม หมายถึง การจัดกิจกรรมโครงการต่าง ๆ ได้แก่ โครงการส่งเสริมและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ โครงการแห่เทียนเข้าพรรษา โครงการเข้าร่วมประเพณียี่เป็งเชียงใหม่ กิจกรรมรดน้ำดำหัวผู้ว่าราชการจังหวัดเชียงใหม่ โครงการจัดงานเฉลิมฉลองพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว 84 พรรษาแม่โจ้ สนองงานในโครงการพระราชดำริฯ กิจกรรมโครงการเผยแพร่ทางด้านคุณธรรม จริยธรรม ดนตรีและนันทนาการ โครงการถนนสายวัฒนธรรม โครงการบูรณาการศิลปวัฒนธรรมอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมสู่ชุมชน กิจกรรมฝึกซ้อมความชำนาญด้านดนตรีและนาฏศิลป์ให้นักศึกษาและผู้สนใจทั่วไป ในการส่งเสริมและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้

การอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม หมายถึง การธำรงรักษาวัฒนธรรมไทยโดยอาศัยความร่วมมือกันของคนไทยทุกคนมีวิธีการ ดังนี้ 1) ศึกษา ค้นคว้า และการวิจัยวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมท้องถิ่น ทั้งที่มีการรวบรวมไว้แล้วและยังไม่ได้ศึกษา เพื่อทราบความหมาย และความสำคัญของวัฒนธรรมในฐานะที่เป็นมรดกของไทยอย่างถ่องแท้ ซึ่งความรู้ดังกล่าวถือเป็นรากฐานของการดำเนินชีวิต เพื่อให้เห็นคุณค่า ทำให้เกิดการยอมรับ และนำไปใช้ประโยชน์อย่างเหมาะสม ต่อไป 2) ส่งเสริมให้ทุกคนเห็นคุณค่า ร่วมกันรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของชาติและของท้องถิ่นเพื่อสร้างความเข้าใจและมั่นใจแก่ประชาชนในการปรับเปลี่ยนและตอบสนองกระแสวัฒนธรรมอื่น ๆ อย่างเหมาะสม 3) รณรงค์ให้ประชาชนและภาคเอกชน ตระหนักในความสำคัญ ของวัฒนธรรมว่าเป็นเรื่องที่ทุกคนต้องให้การรับผิดชอบร่วมกันในการส่งเสริมสนับสนุน ประสานงานการบริการความรู้ วิชาการ และทุนทรัพย์สำหรับจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรม 4) ส่งเสริมและแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมภายในประเทศและระหว่างประเทศ โดยการใช้ศิลปวัฒนธรรมที่เป็นสื่อสร้างความสัมพันธ์ระหว่างกัน 5) สร้างทัศนคติ ความรู้ และความเข้าใจว่าทุกคนมีหน้าที่เสริมสร้าง พื้นฟู และการดูแลรักษาสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรมที่เป็นสมบัติของชาติ และมีผลโดยตรงของความเป็นอยู่ของทุกคน 6) จัดทำระบบเครือข่ายสารสนเทศทางด้านวัฒนธรรมเพื่อเป็นศูนย์กลางเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ ผลงานเพื่อให้ประชาชนเข้าใจ สามารถเลือกสรร ตัดสินใจและปรับเปลี่ยนให้เหมาะสมกับการดำเนินชีวิตทั้งนี้สื่อมวลชนควรมีบทบาทในการส่งเสริม และสนับสนุนงานด้านวัฒนธรรมมากยิ่งขึ้นด้วย

ผู้บริหาร หมายถึง ผู้บริหารของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ระดับรองอธิการบดี คณบดี และผู้อำนวยการกองของมหาวิทยาลัยแม่โจ้

บุคลากร หมายถึง อาจารย์และเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบดูแลงานด้านศิลปวัฒนธรรมของมหาวิทยาลัยแม่โจ้

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาระดับปริญญาตรีที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการดำเนินกิจกรรมทางด้านศิลปวัฒนธรรมของมหาวิทยาลัย

บทที่ 2

การตรวจเอกสารและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าแนวคิด ทฤษฎีจากตำรา เอกสาร บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อกำหนดกรอบเป็นแนวคิดในการวิจัย ตามลำดับดังนี้

1. ทฤษฎีองค์การ
2. ทฤษฎีแนวคิดการบริหารจัดการ
3. แนวคิดการบริหารที่เป็นหลักเกณฑ์และมนุษย์สัมพันธ์เปรียบเทียบ
4. ทฤษฎีองค์การสำหรับสถานศึกษา
5. แนวคิดกิจกรรมนักศึกษา
6. แนวคิดประกันคุณภาพการศึกษา
7. แนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม
8. โครงสร้างการบริหารงานของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้
9. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
10. กรอบแนวคิดการวิจัย

ทฤษฎีองค์การ

แนวความคิดที่เกี่ยวกับองค์การได้ถูกรวบรวม และคิดค้นอย่างมีรูปแบบ จนกลายเป็นทฤษฎีเมื่อประมาณต้นศตวรรษที่ 20 ทฤษฎี เป็นเพียงนามธรรมที่อธิบาย และวิเคราะห์ถึงความจริง และประสบการณ์ต่างๆ ของธรรมชาติที่เกิดขึ้นรอบ ๆ ตัวอย่างมีระบบและมีแบบแผนเชิงวิทยาศาสตร์ว่า ถ้าทำ และ/หรือ เป็นอย่างนั้น ผลจะออกมาแบบนี้ (If ...then) ซึ่งในลักษณะเช่นนี้ทฤษฎีก็เปรียบเสมือนการคาดคะเนถึงผลที่เกิดขึ้นภายใต้สถานการณ์ต่างๆ ที่แตกต่างกัน จากระยะเวลาต้นศตวรรษที่ 20 จนถึงปัจจุบัน

ทฤษฎีองค์การ หมายถึง กรอบความคิดเชิงทฤษฎีที่พรรณนาถึงความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่างๆ ขององค์การที่มีปฏิสัมพันธ์กัน และรวมถึงความเชื่อมโยงกับสภาพแวดล้อมภายนอก ตลอดจนการให้ข้อเสนอแนะว่าเราควรจะทำอย่างไร จึงจะทำให้องค์การปรับตัวเข้ากับสภาพแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถทำให้องค์การดำเนินงานได้บรรลุเป้าหมาย

ทฤษฎีการจัดการองค์การ ทุกองค์การไม่ว่าจะมีขนาด ประเภท หรือสถานที่ตั้งอย่างไร จำเป็นต้องมีการจัดการที่ดี ซึ่งการจัดการที่ดีเป็นจุดเริ่มต้นของการดำเนินงานขององค์การ การเติบโต และการดำรงอยู่ต่อไปของ องค์การ โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์การในยุคศตวรรษที่ 21 ซึ่งต้องเผชิญกับ ปัจจัยแวดล้อมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นด้านสังคม เศรษฐกิจ โลกาภิวัตน์และเทคโนโลยี ทำให้องค์การต้องมีแนวทางในการจัดการที่ทันสมัยเพื่อรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วนี้ เพื่อให้เข้าใจแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการสมัยใหม่ แนวความคิดที่เกี่ยวกับองค์การได้ถูกรวบรวม และคิดค้นอย่างมีรูปแบบ จนกลายเป็นทฤษฎี

ทฤษฎีองค์การออกเป็น 3 ช่วง คือ

1. ทฤษฎีสมัยดั้งเดิม (Classical Theory)

ทฤษฎีองค์การสมัยดั้งเดิมได้เริ่มคิดค้น และก่อตั้งขึ้นเมื่อปลายศตวรรษที่ 19 จากการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ในปลายศตวรรษที่ 19 นี้ แนวความคิดเกี่ยวกับองค์การก็เปลี่ยนแปลงตามไปด้วยเพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคมซึ่งสภาพแวดล้อมของสังคมยุคนั้นเป็นสังคมอุตสาหกรรมทฤษฎีองค์การสมัยดั้งเดิมจึงมีโครงสร้างที่แน่นอนมีการกำหนดกฎเกณฑ์และเวลาอย่างมีระเบียบแบบแผนมุ่งให้ผลผลิตมีประสิทธิภาพ (Effective and Efficient Productivity) จากลักษณะดังกล่าว ทฤษฎีองค์การสมัยดั้งเดิมจึงมีลักษณะที่มุ่งเน้นเฉพาะความเป็นทางการควมมีรูปแบบหรือรูปนัยขององค์การเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อจะได้ผลผลิตสูง และรวดเร็วของมนุษย์เหมือนเครื่องจักรกล (Mechanistic) กล่าวอีกนัยหนึ่งทฤษฎีองค์การสมัย มนุษย์ในเชิงจิตวิทยาสังคม วิทยาและมนุษย์วิทยาทุกอย่างจะเป็นไปตามกฎเกณฑ์ตามกรอบ และโครงสร้างที่กำหนดไว้อย่างแน่นอนปราศจากความยืดหยุ่น (Flexibility) ทฤษฎีองค์การสมัยดั้งเดิมนี้พยายามที่จะสร้างองค์การขึ้นมาเพื่อตอบสนองความต้องการ เบื้องต้นทางด้านเศรษฐกิจขององค์การและสังคม นอกจากนี้ การที่มุ่งให้โครงสร้างองค์การทาง สังคม มีกรอบ มีรูปแบบก็เพื่อความสะดวกในการบริหาร และปกครอง ดังได้กล่าวแล้วองค์การสมัยดั้งเดิม มุ่งเน้นผลผลิตสูงตามเป้าหมายที่กำหนดไว้นั่นเอง

หลักการของทฤษฎีองค์การสมัยดั้งเดิม มุ่งเน้นองค์การที่มีรูปแบบ (Formal Organization) ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานหลัก 4 ประการ ที่ได้กล่าวไว้แล้วในตอนองค์การที่มีรูปแบบ ได้แก่ การแบ่งระดับชั้นสายการบังคับบัญชา การแบ่งงาน ช่วงการควบคุม และเอกภาพ ในการบริหารงาน กลุ่มนักวิชาการ ที่มีบทบาทมากในทฤษฎีองค์การสมัยดั้งเดิมคือ Frederick Taylor ผู้เป็นเจ้าของการบริหารแบบวิทยาศาสตร์ (Scientific Management) Max Weber เจ้าของระบบราชการ (Bureaucracy) Lyndall Urwick และ Luther Gulick ผู้มีชื่อเสียงเรื่องทฤษฎีองค์การและกระบวนการบริหารงาน เป็นต้น

2. ทฤษฎีสมัยใหม่ (Neo – Classical Theory of Organization)

ทฤษฎีองค์การสมัยใหม่เป็นทฤษฎีที่พัฒนามาจากทฤษฎีองค์การสมัยดั้งเดิม โดยพัฒนามาพร้อมกับวิชาการด้านสังคมวิทยา จิตวิทยา การพัฒนาที่สำคัญเกิดขึ้นระหว่าง ค.ศ. 1910 และ 1920 ในระยะนี้การศึกษาด้านปัจจัยมนุษย์เริ่มได้นำมาพิจารณา โดยมองเห็นความสำคัญและคุณค่าของมนุษย์ (Organistic) โดยเฉพาะการทดลองที่ Hawthorne ที่ดำเนินการตั้งแต่ ค.ศ. 1924 – 1932 ได้ชี้ให้เห็นความสำคัญในการศึกษาทางพฤติกรรมศาสตร์ และในช่วงนี้เองแนวความคิดด้านมนุษยสัมพันธ์ (Human Relations Movement) ได้รับความสนใจในองค์การและขบวนการมนุษยสัมพันธ์นี้ ได้มีการเคลื่อนไหวพัฒนาในประเทศสหรัฐอเมริกาอย่างเต็มที่ในระหว่าง ค.ศ. 1940–1950 ความสนใจในการศึกษากลุ่มนอกแบบ หรือกลุ่มอย่างไม่เป็นทางการ (Informal Group) ที่แฝงเข้ามาในองค์การที่มีรูปแบบมีมากขึ้น ทฤษฎีองค์การสมัยใหม่มุ่งให้ความสนใจด้านความต้องการ (needs) ของสมาชิกในองค์การเพิ่มขึ้น สรุปได้ว่าทฤษฎีองค์การสมัยใหม่ ให้ความสำคัญในด้านความรู้สึกของบุคคล ยอมรับถึงอิทธิพลทางสังคมที่มีผลกระทบต่อการทำงาน อาทิเช่น กลุ่มคนงานและการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจซึ่งมีความเชื่อว่าขบวนการมนุษยสัมพันธ์ จะให้ประโยชน์ในการผ่อนคลายความตึงเครียดในโครงสร้างขององค์การสมัยดั้งเดิมลงบุคคลที่มีชื่อเสียงในทฤษฎีองค์การสมัยใหม่ คือ Hugo Munsterberg เป็นผู้เริ่มต้นวิชาจิตวิทยาอุตสาหกรรม เขียนหนังสือชื่อ Psychology and Industrial Efficiency, Elton Mayo, Roethlisberger และ Dickson ได้ทำการศึกษาที่ฮอธอร์น (Howthorne Study) เป็นผู้บุกเบิกขบวนการมนุษยสัมพันธ์ (Human Relations Movement) นอกจากนั้นได้รับการสนับสนุนจากนักทฤษฎีมนุษยสัมพันธ์อีก เช่น McGregor และ Maslow เป็นต้น

3. ทฤษฎีสมัยปัจจุบัน (Modern Theory of Organization)

ทฤษฎีองค์การสมัยปัจจุบันได้รับการพัฒนามาในช่วง ค.ศ. 1950 หรือก่อนหน้านั้นเล็กน้อย แนวการพัฒนาทฤษฎีองค์การสมัยใหม่ยังคงใช้ฐานแนวความคิดและหลักการของทฤษฎีองค์การสมัยดั้งเดิมและสมัยใหม่มาปรับปรุงพัฒนาโดยพยายามรวมหลักการทางวิทยาการหลายสาขาเข้ามาผสมผสาน ที่เรียกกันว่า สหวิทยาการ (Multidisciplinary Approach) เป็นการรวมกันของหลักการทางเศรษฐศาสตร์ พฤติกรรมศาสตร์ และสังคมศาสตร์เข้าด้วยกันที่เรียกว่า เศรษฐศาสตร์สังคม (Socioeconomic) นักทฤษฎีองค์การสมัยปัจจุบัน มีความคิดว่าทฤษฎีสมัยดั้งเดิมนั้น พิจารณาองค์การในลักษณะแคบไป โดยมีความเชื่อว่าองค์การอยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่มากมาย ฉะนั้นควรเน้นการวิเคราะห์ และสังเคราะห์สิ่งต่างๆ เข้าด้วยกัน การศึกษาองค์การที่ดีที่สุดควรจะเป็นวิธีการศึกษาวิเคราะห์องค์การในเชิงระบบ (System Analysis) ซึ่งประกอบด้วยตัวแปรต่างๆ มากมาย ทั้งภายในและภายนอกองค์การ ล้วนแต่มีผลกระทบต่อโครงสร้างทั้งภายในและภายนอกองค์การล้วนแล้วแต่มีผลกระทบต่อโครงสร้างและการจัดองค์การทั้งสิ้น แนวความคิดเชิงระบบนี้ ประกอบด้วย

ส่วนต่าง ๆ ที่เป็นพื้นฐาน 5 ส่วน 1) สิ่งนำเข้า (Input) 2) กระบวนการ (Process) 3) สิ่งส่งออก (Output) 4) ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) 5) สภาพแวดล้อม (Environment)

ดังนั้น องค์การในแนวความคิดนี้จึงต้องมีการปรับตัว (Adaptative) ตลอดเวลาเพราะตัวแปรต่าง ๆ มีลักษณะเปลี่ยนแปลง (dynamic) อยู่เสมอ

องค์การสมัยใหม่ (Modern organization) การจัดการเกิดขึ้นในองค์การ และในมุมมองด้านการจัดการองค์การหมายถึงการที่มีคนมาทำงานร่วมกันอย่างเป็นระบบเพื่อให้ได้บรรลุเป้าหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งองค์การมีลักษณะร่วมกันอยู่ 3 ประการ ได้แก่ 1) ทุกองค์การต้องมีวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายของตนเอง 2) ทุกองค์การต้องมีคนร่วมกันทำงาน 3) องค์การต้องมีการจัดโครงสร้างงานแบ่งงานหน้าที่รับผิดชอบของคนในองค์การ

จะเห็นว่าองค์การปัจจุบันต้องเผชิญกับสภาวะแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ดังนั้น องค์การต้องมีการปรับเปลี่ยนอยู่เสมอ แนวคิดเกี่ยวกับองค์การในแบบเดิมกับ องค์การสมัยใหม่ก็มีความแตกต่างกัน เช่น การจัดการแบบคงเดิมกับแบบพลวัตร รูปแบบไม่ยืดหยุ่นกับแบบยืดหยุ่น การเน้นที่ตัวงานกับเน้นที่ทักษะ การมีสถานที่ทำงานและเวลาทำงานที่เฉพาะคงที่กับการทำงานได้ทุกที่ ทุกเวลา องค์การแบบเดิมจะมีลักษณะการจัดการที่คงเดิมไม่ค่อยมีการเปลี่ยนแปลง ถ้าจะมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นบ้างก็เป็นในช่วงสั้นๆ แต่องค์การปัจจุบันการเปลี่ยนแปลงจะเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา จะมีความคงที่บ้างเป็นช่วงสั้นๆ จึงมีการจัดการแบบพลวัตร สามารถปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมตลอดเวลา องค์การแบบเดิมมักมีการจัดแบบไม่ยืดหยุ่น ส่วนในองค์การสมัยใหม่จะมีการจัดการที่ยืดหยุ่น กล่าวคือ ในองค์การสมัยใหม่จะไม่ยึดติดกับแนวทางปฏิบัติอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น ต้องให้ความยืดหยุ่นในการปฏิบัติสามารถปรับเปลี่ยนได้ถ้าสถานการณ์แตกต่างไป องค์การแบบเดิมลักษณะของงานจะคงที่ พนักงานแต่ละคนจะได้รับมอบหมายงานเฉพาะ และทำงานในกลุ่มเดิมไม่ค่อยเปลี่ยน แต่ในองค์การสมัยใหม่ พนักงานต้องเพิ่มศักยภาพของตนเองที่จะเรียนรู้และสามารถทำงานที่เกี่ยวข้องได้รอบด้าน และมีการสับเปลี่ยนหน้าที่และกลุ่มงาน อยู่เป็นประจำ ตัวอย่างเช่น ในบริษัทผลิตรถยนต์ พนักงานในแผนกผลิต ต้องสามารถใช้งานเครื่องจักรที่ควบคุมด้วยระบบคอมพิวเตอร์ได้ด้วย ซึ่งในคำบรรยายลักษณะงาน (job description) เดียวกันนี้เมื่อ 20 ปีก่อน ไม่มีการระบุไว้ ดังนั้นในองค์การสมัยใหม่จะพัฒนาบุคลากรให้เพิ่มทักษะการทำงานได้หลากหลายมากขึ้นและในการพิจารณาค่าตอบแทนการทำงาน (compensation) ในองค์การสมัยใหม่มีแนวโน้มที่จะตอบแทนตามทักษะ (skillbased) ยังมีความสามารถในการทำงานหลายอย่างมากขึ้นก็ได้ค่าตอบแทนมากขึ้นแทนการให้ค่าตอบแทนตามลักษณะงานและหน้าที่รับผิดชอบ (job based) องค์การแบบเดิม พนักงานจะทำงานในสถานที่ทำงาน และเป็นเวลาที่แน่นอน แต่ในองค์การสมัยใหม่มีแนวโน้มที่จะให้อิสระกับพนักงานในการทำงานที่ได้ก็ได้เมื่อไรก็ได้ แต่ต้องได้ผลงานตามที่กำหนด เนื่องจากปัจจุบัน เทคโนโลยีเอื้อให้สามารถสื่อสารถึงกันได้ แม้ทำงานคน

ละแห่ง รวมทั้งความเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วและโลกาภิวัตน์ ทำให้คนต้องทำงานแข่งกับเวลามากขึ้น จนเปียดบังเวลาครอบครัว ดังนั้นองค์การสมัยใหม่จะทำให้เกิดความยืดหยุ่น ในการทำงานทั้งเรื่อง เวลาและสถานที่เพื่อให้สอดคล้องกับแนวโน้มวิถีการดำเนินชีวิตของพนักงานยุคใหม่ (ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และคณะ, 2545: 32)

ดังนั้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่าทฤษฎีองค์การ ทุกองค์การไม่ว่าจะมีขนาด ประเภท หรือสถานที่ตั้ง อย่างไร จำเป็นต้องมีการจัดการที่ดี ซึ่งการจัดการที่ดีเป็นจุดเริ่มต้นของการดำเนินงานขององค์การ การเติบโตและการดำรงอยู่ต่อไปของไม่ว่าจะเป็นด้านสังคม เศรษฐกิจ โลกาภิวัตน์และเทคโนโลยี ทำให้องค์การต้องมีแนวทางในการจัดการที่ทันสมัยเพื่อรับมือกับการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วนี เพื่อให้อำนาจแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการสมัยใหม่ แนวความคิดที่เกี่ยวกับองค์การได้ถูกรวบรวม และคิดค้น อย่างมีรูปแบบ จนกลายเป็นทฤษฎี

ทฤษฎีแนวคิดการบริหารจัดการ

ในอดีตที่ผ่านมา ระบบการจัดการของการผลิต และกิจกรรมต่างๆ ก็ดี ทางเศรษฐกิจทางการตลาดมิได้มีความสลับซับซ้อนมากนัก และไม่ต้องอาศัยระบบของการจัดการเช่นในปัจจุบันนี้ กระทั่งเมื่อมีการปฏิวัติอุตสาหกรรมเกิดขึ้นในโลก (ประมาณ ปี ค.ศ 1880 เป็นต้นมา) ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างมาก อันมีผลทำให้เศรษฐกิจ สังคม การเมือง มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมมาก ตลอดจนมีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว และแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเริ่มเป็นที่ยอมรับและขยายตัวมากขึ้น มีการพัฒนามากขึ้นเป็นลำดับ

1. ขอบเขต และความหมายของการบริหารการจัดการ

บริบทที่สำคัญประการหนึ่งของนักบริหาร คือการจัดการ หรือการบริหารองค์การ ให้สามารถอยู่ได้อย่างมีเสถียรภาพ ภายใต้สภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง โดยรวบรวมเอากลุ่มกิจกรรมต่างๆ ขององค์การ นำไปสู่การปฏิบัติเพื่อความสำเร็จในเป้าหมาย โดยคำนึงถึงควมมีประสิทธิ ภาพ ประสิทธิภาพ และความประหยัด

2. ความหมายขององค์การ

Chester I. Barnard กล่าวว่า องค์การคือ ระบบที่บุคคลสองคนหรือมากกว่าร่วมแรงร่วมใจกันทำงานอย่างมีจิตสำนึก

Herbert G. Hicks กล่าวว่า องค์การคือ กระบวนการจัดโครงสร้างให้บุคคลเกิดปฏิสัมพันธ์ในการทำงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ขององค์การ

องค์การคือ กลุ่มบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป รวมกันขึ้นเพื่อที่จะดำเนินการให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้โดยที่บุคคลคนเดียวไม่สามารถดำเนินการให้สำเร็จได้โดยลำพัง ซึ่งเราจะพบว่าองค์การจะเกิดขึ้นและมีอยู่ในสังคมมนุษย์ทุกหนทุกแห่ง และองค์การก็เป็นเครื่องมือสำหรับการดำเนินการให้เป็นไปตามเป้าหมายและความสำเร็จ

ดังนั้นการจัดการ (Management) หรือการบริหาร (Administration) 2 คำนี้ จึงเป็นคำที่คนส่วนใหญ่คุ้นเคยและใช้กันอยู่เสมออย่างกว้างขวาง จึงมีความหมายคล้ายคลึงกันและใช้ทดแทนกันอยู่เสมอ เพราะฉะนั้น การจัดการ (Management) คือ การจัดการภารกิจภายในองค์การให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป็นไปตามนโยบายแผนงานที่ได้กำหนดไว้หรือการจัดการหมายถึง ภารกิจของบุคคลหนึ่งบุคคลใด หรือหลายคนที่เข้ามาทำหน้าที่ประสานให้การทำงานของแต่ละบุคคลที่ต่างฝ่ายต่างทำไม่สามารถบรรลุผลสำเร็จได้ ส่วนการบริหาร (Administration) หมายถึง การบริหารที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการในระดับและแผนงาน ซึ่งส่วนใหญ่ใช้กับการบริหารในภาครัฐหรือองค์การขนาดใหญ่ จากความเห็นของนักวิชาการต่อคำ ทั้ง 2 จะเห็นได้ว่ามีความแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับเจตนาของผู้ใช้ว่าจะมีความเหมาะสมไปในทางใด ซึ่งอาจใช้คำ ทั้ง 2 แทนกันได้

3. องค์ประกอบขององค์การ (Elements of Organization) ที่สำคัญ 5 ประการ

3.1 คน องค์การจะประกอบด้วยคนตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ซึ่งส่วนใหญ่ขององค์การจะมีคนเป็นจำนวนมากปฏิบัติงานร่วมกัน หรือแบ่งงานกันทำ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนด โดยที่คนจะปฏิบัติงานร่วมกันได้จำเป็นต้องอาศัย “ความรู้ทางพฤติกรรมศาสตร์” เพื่อทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน

3.2 เทคนิค การบริหารองค์การต้องอาศัยเทคนิควิทยาการ หรือที่เรียกว่า เทคโนโลยี เพื่อการแก้ไขปัญหาหรือตัดสินใจ หรืออาจกล่าวได้ว่าในปัจจุบันนี้้องค์การไม่สามารถจะบริหารงานได้โดยอาศัยแต่เฉพาะประสบการณ์ ความเฉลียวฉลาดของนักบริหารเท่านั้น ในหลายกรณีผู้บริหารต้องอาศัย เทคนิคทางการบริหารเพื่อการแก้ไขปัญหาหรือการตัดสินใจ และในขณะเดียวกันก็เป็นการลดความเสี่ยงอีกด้วย

3.3 ความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร หรือที่เรียกว่า สารสนเทศ ในการปฏิบัติงานและการแก้ไขปัญหา การอาศัยเทคนิคทางการบริหาร ยังไม่เพียงพอสำหรับการบริหารองค์การ นักบริหารยังต้องอาศัยความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร เพื่อความเข้าใจ เพื่อการวิเคราะห์ ตลอดจนการคาดคะเนแนวโน้มในอนาคตอีกด้วย ดังนั้นเทคนิคเพื่อการบริหารจึงควบคู่ไปกับ ความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร

3.4 โครงสร้าง เป็นองค์ประกอบที่สำคัญไม่น้อยขององค์การซึ่งนักบริหารจะต้องจัดโครงสร้างให้สอดคล้องกับงาน เพื่อกำหนดอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบที่เหมาะสม เพื่อให้งานขององค์การบรรลุเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.5 เป้าหมาย หรือวัตถุประสงค์ มนุษย์จัดตั้งองค์การขึ้นมาก็เพื่อบรรลุเป้าหมายหรือวัตถุประสงค์ที่มนุษย์ต้อง ดังนั้น องค์การจึงต้องมีเป้าหมาย หรือวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน

4. ความหมายของการบริหารจัดการ

มีนักวิชาการได้ให้ความหมายกันไว้มากมาย ตามแนวทางที่แต่ละท่านได้ศึกษามา เช่น

Mary Parker Follett “การบริหารการจัดการเป็นเทคนิคการทำงานให้สำเร็จโดยอาศัยผู้อื่น”

George R. Terry “การบริหารการจัดการ เป็นกระบวนการของการวางแผนการจัดองค์การ การกระตุ้นและการควบคุมให้บรรลุจุดหมายร่วมกัน โดยใช้ทรัพยากรบุคคลและอื่น ๆ”

James A.F. Stoner “การจัดการคือ กระบวนการ (Process) ของการวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organization) การสั่งการ (Leading) และการควบคุม (Controlling) ความพยายามของสมาชิกในองค์การและการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่องค์การกำหนดไว้”

5. หน้าที่ในการจัดการ (The Function of Management)

นักวิชาและนักบริหารได้มีการวิเคราะห์ว่า การจัดการเป็นความรู้ที่มีประโยชน์ ดังนั้นจึงได้จัดการศึกษาหน้าที่ของการจัดการ โดยแบ่งออกเป็น 5 ประเภท ดังนี้คือ 1) การวางแผน (Planning) 2) การจัดองค์การ (Organization) 3) การจัดหาคนเข้าทำงาน (Staffing) 4) ภาวะผู้นำ (Leading) และ 5) การควบคุม (Controlling)

สำหรับ Luther Gulick และ Lyndall Urwick ได้กำหนดหน้าที่ของผู้บริหารในการจัดการไว้ 7 ประการด้วยกันคือ P = Planning การวางแผน O = Organizing การจัดองค์การ S = Staffing การจัดการคนเข้าทำงาน D = Directing การอำนวยการ CO = Co-ordinating การประสานงาน R = Reporting การรายงาน B = Budgeting งบประมาณ

6. หน้าที่ของการจัดการและทักษะในแต่ละระดับขององค์การ

ผู้บริหารคือ บุคคลที่ทำหน้าที่ประสานงานระหว่างกิจกรรมต่างๆ ขององค์การเพื่อให้ดำเนินไปสู่วัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ผู้บริหารขององค์การจะสามารถจัดการตามกระบวนการจัดการอย่างมีประสิทธิภาพมากน้อย เพียงไรขึ้นอยู่กับความสามารถทางการจัดการ 3 ชนิดคือ

1. ความสามารถด้านความคิด (Conceptual Skill) เป็นความสามารถในการมองภาพรวมทั่วทั้งองค์การ และความสามารถที่จะรวบรวมเอากิจกรรมและสถานการณ์ต่างๆ ตลอดจนเข้าใจในความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบต่างๆ ในองค์การ

2. ความสามารถด้านคน (Human Skill) ความสามารถในการทำงานร่วมกับผู้อื่น การทำงานเป็นที่มีการสร้างบรรยากาศในการทำงาน และการยอมรับความคิดเห็นของผู้ร่วมงาน

3. ความสามารถด้านงาน (เทคนิค) (Technical Skill) มีความรู้ ความชำนาญ กระบวนการ วิธีการ ขั้นตอนต่างๆ ในการทำงาน และความสามารถในการประยุกต์ใช้งานประสบความสำเร็จได้ดี

ระดับของผู้บริหารแบ่งออกเป็น 3 ระดับด้วย คือ

1. ผู้บริหารระดับสูง (Top Manager) ทำหน้าที่นำองค์กรไปสู่ความสำเร็จ โดยกำหนดนโยบายต่าง ๆ ขององค์กร ภายใต้สภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนแปลง ซึ่งมีทั้งปัจจัยภายในและปัจจัยภายนอก

2. ผู้บริหารระดับกลาง (Middle Manager) ทำหน้าที่ควบคุมประสานงานกับผู้บริหารระดับต้นให้ดำเนินงานตามนโยบายและแผนงานที่ได้กำหนดไว้ และนำผลสำเร็จรายงานต่อผู้บริหารระดับสูง

3. ผู้บริหารระดับต้น (First – Line Manager) เป็นผู้บริหารที่ใกล้ชิดกับผู้ปฏิบัติการและมีโอกาสรับรู้ปัญหาที่จริง

7. ทฤษฎีการในการบริหารการจัดการ

ทฤษฎีหรือปัจจัยที่นักบริหารต้องให้ความสนใจ เพื่อให้การดำเนินการตามวัตถุประสงค์ขององค์กรประสบความสำเร็จ ซึ่งประกอบด้วยปัจจัยดังต่อไปนี้คือ

คน (Man) คือทรัพยากรบุคคลที่เป็นหัวใจขององค์กร ซึ่งมีผลต่อความสำเร็จในการจัดการ

เงิน (Money) คือปัจจัยสำคัญที่จะช่วยสนับสนุนให้กิจกรรมต่างๆ ขององค์กรดำเนินการต่อไปได้

วัสดุ (Materials) คือวัตถุดิบซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญไม่แพ้ปัจจัยอื่น จำเป็นต้องมีคุณภาพและมีต้นทุนที่ต่ำเพราะมีผลกระทบต่อต้นทุนการผลิต

เครื่องจักร (Machine) เครื่องจักรอุปกรณ์ ที่มีศักยภาพที่ดีจะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการผลิตเช่นกัน วิธีการบริหารหรือวิธีการปฏิบัติ (Management Method) การจัดการหรือการบริหารในองค์กร ธุรกิจประกอบด้วยระบบการผลิตหรือระบบการให้บริการต่างๆ หากมีระบบที่ชัดเจนตลอดจนมีระเบียบขั้นตอน วิธีการต่าง ๆ ในการทำงาน ย่อมส่งผลให้องค์กรประสบความสำเร็จได้ดี (จุมพล นิมพานิช, 2538: 56)

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงสรุปแนวคิดการบริหารจัดการได้ว่า ภารกิจภายในองค์กรให้บรรลุวัตถุประสงค์และเป็นไปตามนโยบายแผนงานที่ได้กำหนดไว้ ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญขององค์กรคือคนจะปฏิบัติงานร่วมกันได้จำเป็นต้องอาศัย ความรู้และทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน

เทคนิคและประสบการณ์ ความเฉลียวฉลาดของนักบริหาร เทคนิคทางการบริหารเพื่อการแก้ไขปัญหาหรือการตัดสินใจ องค์กร นักบริหารยังต้องอาศัยความรู้ ข้อมูล ข่าวสาร เพื่อความเข้าใจ เพื่อการวิเคราะห์ ตลอดจนการคาดคะเนแนวโน้มในอนาคตอีกด้วย ดังนั้นเทคนิคเพื่อการบริหารจึงควบคู่ไปกับ ความรู้ ข้อมูล ข่าวสารและด้านโครงสร้างจะต้องจัดโครงสร้างให้สอดคล้องกับงานความรับผิดชอบที่เหมาะสม เพื่อให้งานขององค์กรบรรลุเป้าหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถึงจะทะลุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ที่ชัดเจน

แนวคิดการบริหารที่เป็นหลักเกณฑ์และ มนุษย์สัมพันธ์เปรียบเทียบ

โดยธรรมชาติของมนุษย์มีความต้องการแตกต่างกัน ตามการรับรู้และมีอย่างไม่สิ้นสุด เพราะมนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่ต้องมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ทั้งในเรื่องส่วนตัวและสังคม ดังนั้นการให้ได้มาในสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อตอบสนองความต้องการของตนเองมนุษย์ต้องคิดต้องกระทำเพื่อให้ได้มาในสิ่งนั้นๆ ตามความต้องการในระดับองค์กรที่มีบทบาทด้านการบริหารจัดการ และการพัฒนาเพื่อแก้ไขปัญหา และตอบสนองความต้องการ เพื่อให้มีคุณภาพชีวิตที่ดี โดยเฉพาะศูนย์ศิลปวัฒนธรรมเป็นองค์กรที่อยู่ใกล้ชิดกับนักศึกษามากเพื่อตอบสนองความต้องการของนักศึกษา โดยผ่านกระบวนการด้านบริการที่มีประสิทธิภาพรวดเร็วทันใจ โดยการบริการนั้นต้องสามารถแก้ไขปัญหาและตอบสนองความต้องการของนักศึกษาเป็นสำคัญ

สำหรับแนวคิดทางการบริหารการจัดการได้วิวัฒนาการเรื่อยมาเป็นลำดับ ซึ่งสามารถแบ่งออกได้ดังนี้

1. แนวคิดก่อนยุคการจัดการแบบวิทยาศาสตร์ (Pre- Scientific Management)

ในยุคนี้เป็นยุคก่อนปี ค.ศ. 1880 ซึ่งการบริหารในยุคนี้อาศัยอำนาจหรือการบังคับให้คนงานทำงาน ซึ่งวิธีการบังคับอาจใช้ การลงโทษ การใช้เส้น การทำงานในยุคนี้เปรียบเสมือนทาส คนในยุคนี้จึงต้องทำงานเพราะกลัวการลงโทษ

2. แนวคิดการจัดการแบบวิทยาศาสตร์ (Scientific Management)

แนวคิดนี้เริ่มในช่วงของการปฏิวัติอุตสาหกรรม คือ ประมาณปี ค.ศ 1888 เป็นต้นมาจนถึงปี 1930 ในยุคนี้ ได้ใช้หลักวิธีการจัดการแบบวิทยาศาสตร์มาช่วยในการบริหารการจัดการ ทำให้ระบบบริหารการจัดการแบบโบราณได้เปลี่ยนแปลงไปมากซึ่งบุคคลที่มีชื่อเสียงในการบริหารในยุคนี้มี 2 ท่าน คือ Frederick W. Taylor และ Henri J. Fayol Frederick W.Taylor ได้รับการยกย่อง

ว่าเป็นบิดาแห่งการจัดการแบบวิทยาศาสตร์หรือบิดาของวิธีการจัดการที่มีหลักเกณฑ์ โดยได้ศึกษาหาวิธีเพิ่มประสิทธิภาพการทำงานของคนงานในโรงงานอุตสาหกรรม โดย Taylor ได้เข้าทำงานครั้งแรกในโรงงานที่เพนซิลวาเนีย เมื่อปี ค.ศ. 1878 ซึ่งเป็นช่วงที่เศรษฐกิจตกต่ำมาก การบริหารงานขาดประสิทธิภาพ ไม่มีมาตรฐานในการประเมินผลงานของคนงาน การแบ่งงานไม่เหมาะสม การตัดสินใจขาดหลักการและเหตุผล Taylor ได้คัดค้านการบริหารงานแบบเก่าที่ใช้อำนาจ (Power) ว่าเป็นการบริหารที่ใช้ไม่ได้และมีความเชื่อว่า การบริหารที่ดีต้องมีหลักเกณฑ์ การทำงานไม่ได้เป็นไปตามยะถากรรม Taylor จึงได้ศึกษาและวิเคราะห์ เวลาการเคลื่อนไหวในขณะทำงาน (Time and Motion) เพื่อดูการทำงานและการเคลื่อนไหวของคนงาน ในขณะทำงาน โดยได้คิดค้นและกำหนด วิธีการทำงานที่ดีที่สุด (One Best Way) สำหรับงานแต่ละอย่างที่ได้มอบหมายให้คนงานทาе ดังนั้นผู้บริหารการจัดการ จึงต้องเน้นและปฏิบัติดังนี้ 1) กำหนดวิธีการทำงานด้วยหลักเกณฑ์ที่ได้มีการทดลองแล้วว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุด 2) การคัดเลือกบุคลากรและการบริหารบุคลากร ต้องทำอย่างเป็นระบบเพื่อให้ได้บุคลากรที่เหมาะสม 3) ต้องมีการประสานร่วมมือระหว่างผู้บริหารกับคนงาน 4) ผู้บริหารต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ ในด้านการวางแผน และมีการมอบหมายงานตามความถนัด

สำหรับการศึกษาที่ใช้หลักวิทยาศาสตร์ (The Scientific Approach) มีส่วนประกอบสำคัญ 3 ลักษณะ คือ 1) มีแนวคิดที่ชัดเจน (Clear Concept) แนวความคิดต้องชัดเจนแน่นอนในสิ่งที่จะวิเคราะห์ 2) วิธีทางวิทยาศาสตร์ (Scientific) สาขาพิจารณาข้อเท็จจริงได้ทางวิทยาศาสตร์หรือสังเกตได้ แล้วนำข้อมูลดังกล่าวมาทำการทดสอบความถูกต้องถ้าเป็นจริงก็คือหลักเกณฑ์ (Principles) 3) ทฤษฎี (Theory) หมายถึง การจัดระบบความคิดและหลักเกณฑ์มารวมกันเพื่อได้ความรู้เรื่องใดเรื่องหนึ่ง Henri J. Fayol ได้สร้างผลงานทางแนวความคิดเกี่ยวกับการบริหารซึ่งมุ่งที่ผู้บริหารระดับสูง โดยศึกษากฎเกณฑ์ที่เป็นสากลและได้เขียนหนังสือ Industrial General Management โดย Henri J. Fayol ได้เสนอแนวคิดและกำหนดหลักเกณฑ์ในการบริหารของผู้บริหารดังนี้

1. หน้าที่ของนักบริหาร (Management Functions) มีดังนี้

1.1 การวางแผน (Planning) หมายถึงการที่ผู้บริหารจะต้องเตรียมการวางแผนการทำงานขององค์การไว้ล่วงหน้า 1.2 การจัดองค์การ (Organizing) หมายถึงการที่ผู้บริหารจะต้องเตรียมจัดโครงสร้างขององค์การให้เหมาะสมกับทรัพยากรทางการบริหาร 1.3 การสั่งการ (Directing) หมายถึงการที่ผู้บริหารจะต้องมีการวินิจฉัยสั่งการที่ดี เพื่อให้การดำเนินงานขององค์การดำเนินการไปตามเป้าหมาย 1.4 การประสานงาน (Co-ordinating) หมายถึงการที่มีผู้บริหารมีหน้าที่เชื่อมโยงต่าง ๆ ขององค์การให้ดำเนินไปอย่างสอดคล้องต้องกัน 1.5 การควบคุม (Controlling) หมายถึงการที่ผู้บริหารคอยควบคุมและกำกับกิจกรรมต่างๆ ภายในองค์การให้ดำเนินไปตามแผนที่วางไว้

2. หลักการบริหาร (Management Principle) Fayol ได้วางหลักพื้นฐานทางการบริหารไว้ 14 ประการ ดังนี้ 2.1 การแบ่งงานกันทำ (Division of work) การแบ่งงานกันทำจะทำให้เกิดความชำนาญเฉพาะอย่าง (Specialization) อันเป็นหลักการใช้ประโยชน์ของคนและกลุ่มคนให้ทำงานเกิดประโยชน์สูงสุด 2.2 อำนาจหน้าที่ (Authority) เป็นเครื่องมือที่จะทำให้ผู้บริหารมีสิทธิที่จะสั่งให้ผู้อื่นปฏิบัติงานที่ต้องการได้โดยจะมีความรับผิดชอบ (Responsibility) เกิดขึ้นตามมาด้วย ซึ่งจะมีความสมดุลซึ่งกันและกัน 2.3 ความมีระเบียบวินัย (Discipline) บุคคลในองค์การจะต้องเคารพเชื่อฟัง และปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ กติกาและข้อบังคับต่างๆ ที่องค์การกำหนดไว้ ความมีระเบียบวินัยจะมาจากความเป็นผู้นำที่ดี 2.4 เอกภาพในการบังคับบัญชา (Unity of Command) ในการทำงานใต้บังคับบัญชาควรได้รับคำสั่งจากผู้บังคับบัญชาเพียงคนเดียวเท่านั้น ไม่เช่นนั้นจะเกิดการโต้แย้งสับสน 2.5 เอกภาพในการสั่งการ (Unity of Direction) ควรอยู่ภายใต้การจัดการหรือการสั่งการโดยผู้บังคับบัญชาคนหนึ่งคนใด 2.6 ผลประโยชน์ขององค์การมาก่อนผลประโยชน์ส่วนบุคคล (Subordination of individual interest to the general interest) คำนึงถึงผลประโยชน์ขององค์การเป็นอันดับแรก 2.7 ผลตอบแทนที่ได้รับ (Remuneration of Personnel) ต้องยุติธรรม และเกิดความพึงพอใจทั้งสองฝ่าย 2.8 การรวมอำนาจ (Centralization) ควรรวมอำนาจไว้ที่ศูนย์กลางเพื่อให้สามารถควบคุมได้ 2.9 สายการบังคับบัญชา (Scalar Chain) การติดต่อสื่อสารควรเป็นไปตามสายงาน 2.10 ความมีระเบียบเรียบร้อย (Order) ผู้บริหารต้องกำหนดลักษณะและขอบเขตของงานเพื่อประสิทธิภาพในการจัดระเบียบการทำงาน 2.11 ความเสมอภาค (Equity) ยุติธรรม และความเป็นกันเอง เพื่อให้เกิดความจงรักภักดี 2.12 ความมั่นคงในการทำงาน (Stability of Tenure of Personnel) การหมุนเวียนคนงานตลอดจนการเรียนรู้ และความมั่นคงในการจ้างงาน 2.13 ความคิดริเริ่ม (Initiative) เปิดโอกาสให้แสดงความคิดเห็น ให้แสดงออกถึงความคิดริเริ่ม 2.14 ความสามัคคี (Esprit de Corps) หลีกเลี่ยงการแบ่งพรรคแบ่งพวกในองค์การ

3. แนวคิดการจัดการยุคมนุษย์สัมพันธ์ (Human Relation)

แนวคิดการจัดการยุคมนุษย์สัมพันธ์จึงได้ให้ทัศนคติ ดังนี้ แนวคิดมนุษย์สัมพันธ์เป็นแนวคิดที่ขัดแย้งกับแนวคิดการจัดการแบบวิทยาศาสตร์ ที่เน้นประสิทธิภาพของการทำงาน และมองข้ามความสำคัญของคน เห็นว่ามนุษย์ไม่มีชีวิตจิตใจ ไม่มีความต้องการมากนัก มีพฤติกรรมที่ง่ายต่อความเข้าใจ โดยอาศัยโครงสร้างขององค์การมาเป็นตัวกำหนด และควบคุม ให้มนุษย์ทำงานให้บรรลุผลสำเร็จ ซึ่งยุคมนุษย์สัมพันธ์นั้นเป็นแนวคิดที่อยู่ในช่วงระหว่างปี ค.ศ 1930 – 1950 เนื่องจากเล็งเห็นว่า การจัดการใด ๆ จะบรรลุผลสำเร็จได้นั้นจะต้องอาศัยคนเป็นหลัก ดังนั้นแนวคิดมนุษย์สัมพันธ์ จึงได้ให้ความสำคัญในเรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Relations) จึงทำให้เรื่องราวของมนุษย์สัมพันธ์ (Human Relation) กลับมามีบทบาทสำคัญมากขึ้น นักวิชาการสำคัญที่

ให้การสนับสนุนและศึกษาแนวคิดนี้คือ George Elton Mayo ได้ทำการทดลองวิจัยที่เรียกว่า “Hawthorne Experiment” เมื่อปี ค.ศ. 1924 –1927 ณ Western Electric Company ในเมืองชิคาโก มลรัฐอิลลินอยส์ ซึ่งจุดประสงค์ก็คือต้องการเข้าใจพฤติกรรมของคนในหน้าที่งานที่จัดไว้ให้ ปรากฏว่าคนทำงานมิใช่ทำงานเพื่อหวังผลตอบแทนด้วยตัวเงินเพียงอย่างเดียว แต่คนทำงานต้องการด้านสังคมภายในกลุ่ม ที่เกิดขึ้นอย่างไม่เป็นทางการ ที่เป็นเรื่องของจิตใจ ตลอดจนความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างคนงานด้วยกัน การศึกษาวิจัยดังกล่าวได้ศึกษาทดลองออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ คือ 1) การศึกษาทดลองภายในห้อง (Room Studies) ได้ทำการทดลองเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของแสงสว่างภายในห้องทำงาน เพื่อสังเกตประสิทธิผลของการทำงานว่าเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร 2) การศึกษาโดยการสัมภาษณ์ (Interviewing Studies) การทดลองนี้ก็เพื่อค้นหาความเปลี่ยนแปลงในการทำงานเกี่ยวกับสภาวะแวดล้อมของการทำงานและการบังคับบัญชา 3) การศึกษาโดยการสังเกต (Observation Studies) เป็นการสังเกตการทำงานของคนและปัจจัยอื่นๆ จากการทดลองนี้ได้ประโยชน์หลายประการ คือ 3.1 คนมิใช่วัตถุสิ่งของ คนมีชีวิตจิตใจ จะซื้อด้วยเงินอย่างเดียวมิได้ 3.2 การแบ่งงานกันทำตามลักษณะเฉพาะตัว มิใช่มีประสิทธิภาพสูงสุดเสมอ 3.3 เจ้าหน้าที่ระดับสูง การจูงใจด้วยจิตใจมีความสำคัญ และมีความหมายมากกว่าการจูงใจด้วยเงินตรา 3.4 ประสิทธิภาพการทำงานหาได้ขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมเพียงอย่างเดียวไม่ยังขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์ภายในองค์กรด้วย

สรุปจากการศึกษาแนวคิดมนุษยสัมพันธ์ ทำให้ได้มีการศึกษาพฤติกรรมศาสตร์ทางการจัดการมากขึ้นโดยนำเอาหลักการจัดการมาผสมผสานกับพฤติกรรมของมนุษย์ในองค์กร ทำให้ได้ความรู้ที่หลากหลายมากขึ้น เช่น นักวิชาการ Abram Maslow ได้ศึกษาการแสวงหาความต้องการของมนุษย์ ว่ามนุษย์เราแสวงหาอะไร โดยเขาได้เสนอ ทฤษฎีลำดับขั้นของความต้องการ (Hierarchy of Need) ส่วน Frederick Herzberg ได้ศึกษา รูปแบบของการจูงใจโดยได้เสนอ ทฤษฎี Two Factor Theory Of Motivation เป็นต้น

4. แนวคิดการจัดการยุคการบริหารสมัยใหม่ (Modern Management)

แนวคิดในยุคนี้เริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ 1950 – ปัจจุบัน ซึ่งในขณะนี้เศรษฐกิจ และธุรกิจขยายตัวอย่างรวดเร็วความสลับซับซ้อนในการบริหารการจัดการก็มากขึ้น เพราะฉะนั้นการจัดการสมัยใหม่จึงต้องใช้หลักทางคณิตศาสตร์มาช่วยในการตัดสินใจ ตลอดจนการจัดการเชิงระบบมาช่วย แต่อย่างไรก็ตาม การบริหารการจัดการสมัยใหม่ก็ยังมิได้ทิ้งหลักเกณฑ์ทางวิทยาศาสตร์และแนวคิดในด้านมนุษยสัมพันธ์เสียทีเดียว

การจัดการเชิงระบบ (System Approach) ความหมายของระบบ (System) “a set of interdependent, interaction element” ตัวอย่างเช่น คนเป็นระบบ เพราะในร่างกายของคนเรานั้นประกอบด้วย อวัยวะ ซึ่งมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันอย่างอัตโนมัติ ระบบจึงถือเป็น Grand

Theory เป็นทฤษฎีขนาดใหญ่ เพราะมีระบบย่อยหรือสิ่งต่างๆ มากมาย เนื่องจากปัจจัยต่างๆ ขององค์การไม่ว่าภายใน หรือภายนอก ล้วนแต่มีความสัมพันธ์ เกี่ยวเนื่องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังนั้น การบริหารการจัดการจึงต้องปรับตัวให้มีความสมดุลอย่างเป็นระบบ เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์กับปัจจัยต่างๆ ที่กล่าว จึงจะทำให้องค์การเติบโต อยู่รอด และสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมาย

การจัดการโดยใช้คณิตศาสตร์ หรือเชิงปริมาณมาช่วยในการตัดสินใจ (Quantitative or Decision Making Approach) การศึกษาในแนวนี้จะใช้ เครื่องมือสมัยใหม่มาช่วยในการตัดสินใจ เช่นการวิเคราะห์เชิงปริมาณ การวิจัย การใช้คอมพิวเตอร์ เป็นต้น ทำให้ต้องมีหลักการและเหตุผลมี หลักมีเกณฑ์ และเป็นการบริหารการจัดการที่สามารถลดความเสี่ยงขององค์การได้ในระดับหนึ่ง (พิชาย รัตติก ฌ ภูเก็ต, 2552: 29)

ดังนั้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่าแนวคิดการจัดการยุคการบริหารสมัยใหม่ต้องใช้หลักทางคณิตศาสตร์ มาช่วยและเครื่องมือสมัยใหม่มาช่วยในการตัดสินใจ ตลอดจนการจัดการเชิงระบบมาช่วย เพื่อให้การบริหารการจัดการสมัยใหม่มีความสมดุลอย่างเป็นระบบ จะทำให้องค์การเติบโต อยู่รอด และสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมาย

ทฤษฎีองค์การสำหรับสถานศึกษา

ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมเป็นองค์กรที่อยู่ใกล้ชิดกับนักศึกษามากเพื่อตอบสนองความต้องการของนักศึกษา โดยผ่านกระบวนการด้านบริการที่มีประสิทธิภาพรวดเร็วทันใจ โดยบริการนั้นต้องสามารถแก้ไขปัญหาและตอบสนองความต้องการของนักศึกษาเป็นสำคัญสำหรับสถานศึกษา จึงได้ให้ความหมายที่สอดคล้องกัน ดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีองค์การเชิงรูปแบบ 5 รูปแบบ ของ Richard H. Hall

รูปแบบที่จะนำมาประยุกต์ใช้พัฒนาสถานศึกษาได้ดี รูปแบบทฤษฎีองค์การ 2 รูปแบบใหญ่ ประกอบด้วย 5 รูปแบบย่อย ได้แก่ 1) รูปแบบทรัพยากรเชิงระบบ มี 2 รูปแบบย่อย คือ 1.1 รูปแบบนิเวศวิทยาประชากร (population ecology) เป็นรูปแบบขององค์การที่มีความพยายามหาขอบเขตของความต้องการและทรัพยากรเฉพาะตามสภาพแวดล้อมเพื่อทำให้องค์การอยู่รอด รูปแบบนี้มีองค์ประกอบ คือ เทคโนโลยีโครงสร้าง ผลผลิต และเจ้าหน้าที่ โดยไม่ให้ความสำคัญกับอำนาจ ความขัดแย้งและชนชั้นทางสังคม นักทฤษฎีกลุ่มนิเวศวิทยาประชากรนี้ ให้ความสำคัญกับรูปแบบขององค์การมากกว่าความเป็นองค์กร 1.2 รูปแบบการพึ่งพาทรัพยากร (resource dependence) เป็นรูปแบบขององค์การเชิงเศรษฐกิจการเมือง อำนาจการตัดสินใจขึ้นอยู่กับปัจจัยภายในขององค์การ ซึ่งจะมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับทรัพยากรนั้นมีความต้องการจาเป็นมากน้อยเพียงใดและทรัพยากรนั้นอยู่ใน

ลักษณะอำนาจผูกขาดหรือไม่ เช่น วัตถุประสงค์ เงิน บุคลากร หรือบริการ การพึ่งพาเป็นการกระทำเพื่อการอยู่รอดเพื่อการเติบโตโดยอาศัยสภาพแวดล้อม ซึ่ง Aldrich และ Pfeffer แย้งว่า สภาพแวดล้อมที่องค์กรต้องเผชิญโดยตรง ได้แก่ความรู้สึก ความไม่แน่นอน ซึ่งหน่วยงานย่อยในองค์กรเป็นผู้เผชิญโดยตรงโดยใช้กลยุทธ์ด้านอำนาจในการตัดสินใจ คือ 1. กำหนดทางเลือกในการตัดสินใจอย่างมีอิสระ 2. กำหนดทางเลือกในการตัดสินใจตามสภาพแวดล้อม 3. กำหนดทางเลือกในการตัดสินใจบนพื้นฐานความแตกต่างทางเงื่อนไขของสภาพแวดล้อม

2. รูปแบบที่มุ่งเน้นเป้าหมายการกระทำ (The goal model) มี 3 รูปแบบคือ

2.1 รูปแบบเชิงสถานการณ์และเหตุผล (rational contingency model) รูปแบบนี้จะยึดเป้าหมายขององค์กรเป็นฐาน เพราะเป้าหมายคือพื้นฐานของเหตุผลที่มีความสำคัญในการนำองค์กรไปสู่ทิศทางที่กำหนด มีความคาดหวังต่อองค์กรที่แตกต่างกัน โดยมีความสอดคล้องกันระหว่างประสิทธิภาพขององค์กร หรือระหว่างสมาชิกของ องค์กรด้วยกัน เป็นระหว่างส่วนแบ่งการตลาด กับความพึงพอใจของลูกค้า การวิจัยกับการพัฒนาการสอนกับการวิจัย หรือ การดูแลคนไข้กับการวิจัยด้านการแพทย์ ทฤษฎีเชิงสถานการณ์ พัฒนามาจากความคิดที่ว่าองค์กรที่เหมาะสมที่สุดควรจะเป็นองค์กรที่มีโครงสร้างและระบบที่สอดคล้องกับสิ่งแวดล้อม และสภาพความเป็นจริงขององค์กร ตั้งอยู่บนพื้นฐานการศึกษาสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันของมนุษย์ (Humanistic Environment) โดยมีธรรมชาติ (Natural) เป็นตัวแปรและเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนด รูปแบบกฎเกณฑ์ และระเบียบแบบแผน ซึ่ง Longston ให้ความเห็นว่าการอาศัยสถานการณ์เป็นกลยุทธ์หนึ่งของการควบคุมคนตามแนวคิดของ Marxist

2.2 รูปแบบแลกเปลี่ยนต้นทุน (transaction-cost model) เป็นการใช้นวัตกรรมเชิงเศรษฐศาสตร์ โดยมีฐานคิดในเรื่องของเหตุผลและการแสวงหาโอกาสขององค์กร หาวิธีลดต้นทุนในการเปลี่ยนแปลงสินค้าและบริการ รวมทั้งทรัพยากร แรงงาน ต้องมีการควบคุมตรวจสอบ

2.3 รูปแบบสถาบัน (institution model) องค์กรต้องได้รับการยอมรับทางสังคม นำเทคนิคการบริหารมาใช้เนื่องจากมีการวิจารณ์ว่าทฤษฎีสถาบันเน้นเฉพาะการสร้างความเป็นสถาบัน (institutionalization) เป็นอนุรักษ์นิยมต่อต้านการเปลี่ยนแปลงจาก 5 รูปแบบที่กล่าวมา รูปแบบที่เหมาะสมสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาสถานศึกษาได้ดี คือ

2.3.1 รูปแบบนิเวศวิทยาประชากร ซึ่งเป็นการพึ่งพาทรัพยากร เป็นรูปแบบเชิงเศรษฐกิจการเมือง ซึ่งให้อำนาจในการตัดสินใจขึ้นอยู่กับปัจจัยภายในองค์กรซึ่งจะมากจะน้อยขึ้นอยู่กับทรัพยากรที่มีอยู่ มีความต้องการจำเป็นมากน้อยเพียงใดโดยให้ความสำคัญกับวัตถุประสงค์ เงิน บุคลากร และการบริหารจัดการ หมายความว่าทุกองค์ประกอบในองค์กรต้องพึ่งพาซึ่งกันและกันเพื่อความอยู่รอดขององค์กร มีความสัมพันธ์กัน ให้อำนาจในการตัดสินใจในการกำหนดทางเลือกโดย

คำนึงถึงการรับรู้ การตีความ และการประเมินค่า โรงเรียนหรือสถานศึกษาส่วนใหญ่เป็นหน่วยงานหรือองค์กรของทางราชการ จึงมีการสืบสานรักษาข้อปฏิบัติส่งต่อจากอดีตสู่ปัจจุบันทั้งด้านนโยบาย บทบาทหน้าที่ของบุคลากร เช่นครูบรรจุใหม่ต้องได้รับการปฐมนิเทศ ได้รับการถ่ายทอดวัฒนธรรมในการทำงานจากผู้มีประสบการณ์ ถือเป็นวัฒนธรรมขององค์กรที่ส่งต่อจากรุ่นสู่รุ่น หรือแม้แต่ผู้นำก็ถูกส่งต่อรุ่นต่อรุ่นเช่นกันหากเรามีรูปแบบการบริหารจัดการองค์กรตามรูปแบบนิเวศวิทยาประชากร ซึ่งเป็นการพึ่งพาทรัพยากร ก็จะทำให้สถานศึกษา ผู้บริหาร บุคลากร ชุมชน ทรัพยากร สิ่งแวดล้อมสามารถอยู่ร่วมกันพึ่งพาอาศัยกัน ร่วมมือกันพัฒนาสถานศึกษาให้เจริญก้าวหน้าอย่างมีประสิทธิภาพ เกิดประสิทธิผลต่อการศึกษาของชาติต่อไป

2.3.2 รูปแบบเชิงสถานการณ์ ถือเป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่มีความเหมาะสมและสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาสถานศึกษาได้ดีเพราะหากองค์กรมีเป้าหมายในการพัฒนาที่ชัดเจน บนพื้นฐานของควมมีเหตุผลเป็นสำคัญก็จะสามารถนำองค์การไปสู่ทิศทางที่กำหนดได้ ดังนั้นสถานศึกษาถือเป็นองค์กรที่มีบุคคลหลายฝ่ายทั้งผู้บริหาร ครู นักเรียน เจ้าหน้าที่ บุคลากรทางการศึกษา ชุมชนและหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีความคาดหวังต่อองค์กรที่แตกต่างกัน แต่ต้องคำนึงถึงประสิทธิภาพของสถานศึกษา ความพึงพอใจของผู้รับบริการอันได้แก่นักเรียน ผู้ปกครองชุมชน และประเทศชาติ เพราะนักเรียนมีความคาดหวังได้รับความรู้ ประสบการณ์ที่ดีๆ จากสถานศึกษา พ่อแม่ผู้ปกครองคาดหวังให้บุตรหลานของตนเป็นคนดีมีความรู้ อยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข ส่วนชุมชนก็คาดหวังจะได้สมาชิกที่เป็นคนดีมีความรู้ มีจิตสาธารณะมาช่วยพัฒนาท้องถิ่น และประเทศชาติก็คาดหวังจะได้ผลิตภาพเป็นไปตามนโยบาย เช่น เป็นคนดี มีความรู้ อยู่เป็นสุข มีจิตสาธารณะ เป็นต้น (วิเชียร วิทญูตม, 2550: 36)

ดังนั้น ผู้วิจัยได้สรุปทฤษฎีองค์การสำหรับสถานศึกษาว่า การพัฒนาการสอนกับการวิจัย หรือ การดูแลคนไข้กับการวิจัยด้านการแพทย์ ทฤษฎีเชิงสถานการณ์ พัฒนามาจากความคิดที่ว่าองค์กรเหมาะสมที่สุด ควรจะเป็นองค์กรที่มีโครงสร้างและระบบที่สอดคล้องกับสิ่งแวดล้อม และสภาพความเป็นจริงขององค์กร ตั้งอยู่บนพื้นฐานการศึกษาสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันของมนุษย์ โดยมีธรรมชาติ เป็นตัวแปรและเป็นปัจจัยสำคัญในการกำหนด รูปแบบ กฎเกณฑ์ และระเบียบแบบ

แนวคิดกิจกรรมนักศึกษา

ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมและหน่วยงานต่างๆ ที่มีหน้าที่ส่งเสริมสนับสนุนกิจกรรม จึงมีส่วนสำคัญในการจัดกิจกรรมที่จะส่งเสริมทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม สนับสนุนและพัฒนาผู้นักศึกษาอย่างเหมาะสมโดยประสานความร่วมมือกับทุกหน่วยงานในการจัดกิจกรรม มุ่งเน้นการความรู้

ความสามารถ และประสบการณ์ มีทักษะการดำรงชีวิต สามารถใช้ความรู้ให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง จึงสอดคล้องกับแนวคิดกิจกรรมนักศึกษา ดังต่อไปนี้

กิจกรรมนักศึกษา เป็นกระบวนการทางการศึกษาอย่างหนึ่ง ที่ทำให้นักศึกษาเกิดการเรียนรู้ โดยการลงมือปฏิบัติ (Learning by Doing) ซึ่งกระบวนการนี้ทำให้นักศึกษามีประสบการณ์และสามารถลงมือปฏิบัติให้เกิดผลสำเร็จได้

1. กิจกรรมนิสิตนักศึกษา

กิจกรรมนิสิตนักศึกษา เป็นกิจกรรมที่มีส่วนช่วยให้นักศึกษาได้แสดงความสามารถ, การตัดสินใจ, การทำงาน, การปรับปรุงพัฒนาบุคลิกภาพ และรู้จักการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีในสังคม ซึ่งนับว่าเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญต่อการพัฒนานิสิตนักศึกษาเพื่อให้มีประสบการณ์ด้านต่างๆ ซึ่งจะนำไปสู่ลักษณะที่เอื้อต่อการทำงานของนิสิตนักศึกษาเมื่อจบการศึกษาในอนาคตวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมนักศึกษา ก็คือเพื่อพัฒนาตัวนิสิตนักศึกษาเอง เป็นการส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษาได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ โดยปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมและรักษาไว้ซึ่งค่านิยม ในตัวนิสิตนักศึกษาทางด้านศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และเอกลักษณ์อันดีงามของชาติ กิจกรรมนักศึกษามีหน้าที่ในการสนับสนุนให้นิสิตนักศึกษาได้นำความรู้ทางวิชาการ และบริการไปสร้างสรรค์และพัฒนาสังคม ให้เกิดความเจริญก้าวหน้า ทั้งในด้านถาวรวัตถุและด้านการดำเนินชีวิตของประชาชนและเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างนิสิตนักศึกษา ประชาชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งต้องให้นิสิตนักศึกษาได้เรียนรู้ และมีประสบการณ์ตรงในด้านสภาพความเป็นจริงของสังคม อันจะก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม มีจิตสำนึกที่ดีงาม และตระหนักถึงความรับผิดชอบที่พึงมีต่อสังคม เสริมสร้างค่านิยมด้านความร่วมมือสามัคคี ความรับผิดชอบ และเสียสละเพื่อส่วนรวม ฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี รู้จักการวางแผนกำหนดวิธีการและขั้นตอนของการทำงานเป็นหมู่คณะ ส่งเสริมพละทานามัย และ พัฒนาบุคลิกภาพและที่สำคัญคือการพัฒนาความสามารถของนักศึกษาที่ได้นำความรู้ความสามารถและ ประสบการณ์ พร้อมทั้งจะประกอบวิชาชีพและดำเนินชีวิตในสังคมและไปประยุกต์ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมต่อไป ประเภทของกิจกรรมศึกษานั้นสามารถแบ่งออกได้เป็น 5 ประเภท คือ กิจกรรมส่งเสริมการบริการและวิชาการ, กิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมและบุคลิกภาพ, กิจกรรมส่งเสริมการทำนุ บำรุงศิลปวัฒนธรรม, กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพ กีฬา และอื่นๆ ซึ่งแต่ละประเภท กิจกรรมนั้น ช่วยส่งเสริมและปลูกฝังทักษะในด้านต่างๆ ให้แก่นักศึกษาได้ ดังรายละเอียดที่จะกล่าวต่อไป

2. กิจกรรมส่งเสริมการบริการและวิชาการ

กิจกรรมส่งเสริมการบริการและวิชาการนั้น มุ่งเน้นการปลูกฝังทักษะทางด้านความรู้ ความสามารถ ตลอดจนความชำนาญทางวิชาการ ซึ่งทักษะเหล่านี้ได้จากการมีส่วนร่วมในกิจกรรม ทางด้านวิชาการต่าง ๆ อาทิเช่น การอบรมสัมมนา, การรวมกลุ่มฝึกฝนทักษะและเพิ่มพูนความรู้ต่างๆ วัตถุประสงค์ของกิจกรรมส่งเสริมการบริการและวิชาการนั้นก็เพื่อ ปลูกฝังให้นักศึกษาได้ใช้ความรู้ ความสามารถ และทักษะทางวิชาการของตนเองให้เกิดประโยชน์ เพื่อที่จะได้เป็นแนวทางในกาทำ วิจัยที่จะก่อให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อการพัฒนาสังคมและประเทศชาติต่อไปในอนาคต

3. กิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมและบุคลิกภาพ

คุณธรรม จริยธรรม และบุคลิกภาพนั้น เป็นคุณสมบัติที่สำคัญของนักพัฒนา จึงมีความ จำเป็นต้องทำการส่งเสริมและปลูกฝังให้กับนักศึกษา โดยอาศัยกิจกรรมนักศึกษาด้านการส่งเสริม คุณธรรมจริยธรรม และบุคลิกภาพ อาทิเช่น โครงการศึกษาและปฏิบัติเพื่อพัฒนาจิตคุณธรรมและ จริยธรรม, ค่ายพัฒนาบุคลิกภาพ, โครงการจริยธรรมสัญจร เป็นต้น วัตถุประสงค์ของกิจกรรมส่งเสริม คุณธรรม จริยธรรม และบุคลิกภาพ ก็เพื่อปลูกฝัง และส่งเสริมให้นักศึกษาได้มีคุณธรรม มีจริยธรรม เพื่อให้นักศึกษาฝึกสติ สมาธิ ความอดทนอดกลั้น และนำไปประยุกต์ใช้ในการดำเนินชีวิต เพื่อที่จะ สามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข ไม่เป็นปัญหาให้กับสังคม

4. กิจกรรมส่งเสริมการทำนุ บำรุงศิลปวัฒนธรรม

กิจกรรมส่งเสริมการทำนุ บำรุงศิลปวัฒนธรรมของนักศึกษา เป็นกิจกรรมอีกประเภทหนึ่งที่มี ความสำคัญต่อประเทศ วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ช่วยทำให้เกิดความมั่นคงของชาติ วัฒนธรรมเป็นปัจจัยที่ช่วย ให้ประเทศมีความเจริญรุ่งเรือง มีอารยธรรมและเป็นเอกลักษณ์ของชาติทุกประเทศในโลก มีความ จำเป็นต้องทำนุบำรุงรักษาและเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมประจำชาติให้มีความมั่นคงยั่งยืนตลอดไป ถ้าวัฒนธรรมของชาติใดเสื่อมลงก็อาจแสดงให้เห็นถึงความเสื่อมของชาตินั้นได้ กิจกรรมส่งเสริมการ ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมสามารถแบ่งแยกออกได้อีกหลายรูปแบบ อาทิเช่น กิจกรรมที่ส่งเสริมปลูกฝัง คุณธรรม จริยธรรมและการช่วยเหลือสังคม เช่น จริยธรรมสัญจร เป็นต้น กิจกรรมที่ส่งเสริมส่งเสริม ความกตัญญูกตเวทิต์ เช่น 5 ธันวาคมหาราช, 12 สิงหาคม, ไหว้ครู เป็นต้น กิจกรรมที่ส่งเสริมการ อนุรักษ์และทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เช่น ลอยกระทง เป็นต้น กิจกรรมที่ส่งเสริมความรู้ทาง ศิลปวัฒนธรรม เช่น ทศนศึกษาหมู่บ้านชาวมอญ เป็นต้น และกิจกรรมส่งเสริมการทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรมอื่นๆ วัตถุประสงค์ของกิจกรรมส่งเสริมการทำนุ บำรุงศิลปวัฒนธรรมนั้น ก็เพื่อ เสริมสร้างความรู้และทักษะในด้านศิลปะและวัฒนธรรมให้นักศึกษา ส่งเสริมพัฒนาการด้านคุณธรรม

จริยธรรมค่านิยมในสังคม ให้แก่นักศึกษา และที่สำคัญ คือ การส่งเสริมและปลูกฝังการทำนุบำรุง ตลอดจนการเผยแพร่วัฒนธรรมและวัฒนธรรมของชาติ

5. กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์

การบำเพ็ญประโยชน์ หมายถึง การทำให้ตนเองเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นด้วยวิธีการช่วยเหลือผู้อื่น หรือทำประโยชน์ให้แก่ผู้อื่น การที่นักศึกษาได้ร่วมกันออกไปช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสในสังคมนั้น เป็นกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ที่นักศึกษาได้ร่วมกันทำในรูปแบบของค่ายอาสาพัฒนา หรือค่ายอาสาสมัครต่าง ๆ ซึ่งเป็นการสมัครใจออกค่าย เพื่อไปช่วยเหลือผู้อื่นและพัฒนาชนบท ซึ่งอาจจะมีกิจกรรมในลักษณะของโครงการซ่อมแซม ทำความสะอาดสาธารณะสมบัติหรือการสร้างสาธารณะสมบัติให้แก่ชุมชน เป็นต้น วัตถุประสงค์ของกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์นั้นมีหลายประการ ไม่ว่าจะเป็นการปลูกฝังคุณธรรมและอุดมการณ์แก่นักศึกษาให้รู้จักช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส รู้จักการทำงานร่วมกัน มีความรับผิดชอบ มีทักษะในการตัดสินใจ มีเหตุผลและคุณธรรม ส่งเสริมความสามัคคี และเสียสละต่อประโยชน์ส่วนรวม ส่งเสริมให้นักศึกษาได้ใช้ความรู้ความสามารถหรือประสบการณ์ของตนเองในการพัฒนาชุมชน และสิ่งสำคัญที่สุดก็คือ นักศึกษาจะได้ประสบการณ์ตรงจากการทำกิจกรรม อันจะเกิดความรู้ความเข้าใจในสภาพที่แท้จริงของสังคมชนบท และเรียนรู้การแก้ปัญหาจากสภาพจริง

6. กิจกรรมส่งเสริมสุขภาพ กีฬา และอื่นๆ

กีฬา หมายถึง กิจกรรมที่ทำให้เกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลิน เป็นการ เล่น เกม หรือการแข่งขันที่มุ่งส่งเสริมให้เกิดความสง่างามและความแข็งแรงของร่างกาย รวมทั้งส่งเสริมให้เกิดทักษะของบุคคลด้วย กีฬาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อมนุษยชาติ ทุกภาษา ทุกเพศ ทุกวัย การเล่นกีฬานอกจากจะทำให้เกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินแล้ว ยังช่วยทำให้สุขภาพร่างกายแข็งแรงสามารถขจัดความตึงเครียด ปัจจุบันการเล่นกีฬาเพื่อการออกกำลังกายและการแข่งขันเป็นที่นิยมกันมากในประเทศไทย วัตถุประสงค์ของกิจกรรมกีฬา คือ เพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาได้เกิดทักษะความรู้ทางกีฬา ปลูกฝังการมีน้ำใจ รู้แพ้ รู้ชนะ รู้อภัย การเล่นกีฬาช่วยเสริมสร้างพัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ และสังคม อีกทั้งยังช่วยลดความตึงเครียด ที่สำคัญคือ การเล่นกีฬานั้นเป็นเรื่องของสุขภาพพลานามัย การที่นักศึกษามีสุขภาพพลานามัยที่ดีแล้ว ก็ย่อมจะเจริญเติบโตและพัฒนาไปเป็นผู้ใหญ่ที่พร้อมสำหรับการพัฒนาประเทศต่อไป (สำเนา ขจรศิลป์, 2539: 22)

ดังนั้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่าแนวคิดกิจกรรมนักศึกษาเพื่อพัฒนาตัวนิสิตนักศึกษาเองและเป็นการส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษาได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ โดยปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมและรักษาไว้ซึ่งค่านิยม ในตัวนิสิตนักศึกษาทางด้านศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และเอกลักษณ์อันดีงามของชาติ กิจกรรมนักศึกษามีหน้าที่ในการสนับสนุนให้นิสิตนักศึกษาได้นำความรู้ทาง

วิชาการ และบริการไปสร้างสรรค์ และพัฒนาสังคม ให้เกิดความเจริญก้าวหน้า ทั้งในด้านถาวรวัตถุ และด้านการดำเนินชีวิตของประชาชนและเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างนิสิตนักศึกษา ประชาชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อีกทั้ง ต้องให้นิสิตนักศึกษาได้เรียนรู้ และมีประสบการณ์ตรงใน ด้านสภาพความเป็นจริงของสังคมฝึกการเป็นผู้นำ และผู้ตามที่ดี รู้จักการวางแผนกำหนดวิธีการและ ขั้นตอนของการทำงานเป็นหมู่คณะ ส่งเสริมพละทานามัยและ พัฒนาบุคลิกภาพและที่สำคัญคือการพัฒนาความสามารถของนักศึกษาที่ได้นำความรู้ความสามารถและ ประสบการณ์ พร้อมทั้งจะประกอบ วิถีพและดำเนินชีวิตในสังคม

แนวคิดการประกันคุณภาพการศึกษา

เนื่องจากสถาบันการศึกษามีแนวโน้มที่จะขยายตัวเพิ่มมากขึ้น พร้อมระบบต่าง ๆ ให้มีความพร้อมมากกับการขยายตัว มีการบริหารจัดการภายในสถานศึกษาที่มีความยุ่งยากซับซ้อนมากขึ้น อีกทั้งการก้าวสู่ประชาคมอาเซียน เป็นปัจจัยกระตุ้นสถาบันการศึกษาของประเทศไทยจึงต้องสร้าง คุณภาพให้เกิดขึ้น อย่างเป็นรูปธรรมในระดับชาติและนานาชาติ ดังนั้นเพื่อให้การดำเนินงานในศูนย์ ศิลปวัฒนธรรม อย่างมีระบบแบบแผนและสามารถตรวจสอบได้อย่างถูกต้องและโปร่งใส ซึ่ง สอดคล้องกับแนวคิดการประกันคุณภาพ ดังต่อไปนี้

“การประเมินคุณภาพภายใน” หมายความว่า การประเมินคุณภาพการจัดการศึกษา การติดตามและการตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาที่กระทรวงศึกษาธิการ ประกาศกำหนดสำหรับการประกันคุณภาพภายใน ซึ่งกระทำโดยบุคลากรของสถานศึกษานั้น หรือ โดยหน่วยงานต้นสังกัดที่มีหน้าที่กำกับดูแลสถานศึกษา

“การประเมินคุณภาพภายนอก” หมายความว่า การประเมินคุณภาพการจัดการศึกษา การ ติดตาม และการตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา ซึ่งกระทำโดยสำนักงาน รับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) หรือผู้ประเมินภายนอก

“การติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษา” หมายความว่า กระบวนการติดตามตรวจสอบ ความก้าวหน้าของการปฏิบัติตามแผนการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และจัดทำรายงานการติดตาม ตรวจสอบคุณภาพการศึกษา พร้อมทั้งเสนอแนะมาตรการเร่งรัดการพัฒนาคุณภาพการศึกษา

“การพัฒนาคุณภาพการศึกษา” หมายความว่า กระบวนการพัฒนาการศึกษาเข้าสู่คุณภาพที่ สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาของชาติ โดยมีการกำหนดมาตรฐานการศึกษา การจัดระบบและ โครงสร้าง การวางแผน และการดำเนินงานตามแผน รวมทั้งการสร้างจิตสำนึกให้เห็นว่าการพัฒนา คุณภาพการศึกษาจะต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องและเป็นความรับผิดชอบร่วมกันของทุกคน

กฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. 2553 ข้อ 25 การจัดทำแผนพัฒนาการจัดการศึกษาของสถานศึกษาตามข้อ 22 (2) จะต้องสอดคล้องกับแนวทางที่สถานศึกษาได้กำหนดไว้ ดังต่อไปนี้ (1) วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าหมาย กลยุทธ์ และแผนดำเนินการของสถานศึกษา (2) กระบวนการเรียนรู้และการฝึกประสบการณ์ (3) การวิจัยและนวัตกรรม (4) การบริการทางวิชาการแก่ชุมชนและสังคม (5) การทะนุบำรุงศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม การกีฬา และนันทนาการ (6) การบริหารและการจัดการสถานศึกษา (7) การพัฒนาบุคลากรของสถานศึกษา (8) การเงินและงบประมาณของสถานศึกษา

ดังนั้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่าแนวคิดการประกันคุณภาพการศึกษากระบวนการพัฒนาการศึกษาเข้าสู่คุณภาพที่สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาของชาติ โดยมีการกำหนดมาตรฐานการศึกษา การจัดระบบและโครงสร้าง การวางแผน และการดำเนินงานตามแผน รวมทั้งการสร้างจิตสำนึกให้เห็นว่า การพัฒนาคุณภาพการศึกษาจะต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง

แนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม

การบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ พบว่า ด้านศิลปวัฒนธรรมมีความเกี่ยวข้องกับแนวความคิดที่เกี่ยวข้องด้านวัฒนธรรมดังนี้ คำว่า "วัฒนธรรม" ในภาษาไทย มาจากคำสองคำ คำว่า "วัฒน" จากคำศัพท์ วทมน" ในภาษาสันสกฤต หมายถึง ความเจริญ ส่วนคำว่า "ธรรม" มาจากคำศัพท์ "ธรม" ในภาษาสันสกฤต หมายถึงความดี เมื่อนำสองคำมารวมกันจึงได้คำว่า "วัฒนธรรม" หมายถึงความดีอันจะก่อให้เกิดความองงามที่เป็นระเบียบเรียบร้อย พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ได้ให้ความหมายของวัฒนธรรมไว้ว่าเป็น "สิ่งที่ทำให้เจริญองงามแก่หมู่คณะ, วิถีชีวิตของหมู่คณะ, ในพระราชบัญญัติวัฒนธรรม พ.ศ. 2485 หมายถึง ลักษณะที่แสดงถึงความเจริญองงามความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความกลมเกลียวก้าวหน้าของชาติ และศีลธรรมอันดีของประชาชน, ทางวิทยาการ หมายถึงพฤติกรรมและสิ่งที่คนในหมู่ผลิตสร้างขึ้นด้วยการเรียนรู้จากกันและกัน และร่วมใช้อยู่ในหมู่ของตน" แต่ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ให้นิยามไว้ว่า "สิ่งที่ทำความเจริญองงามให้แก่หมู่คณะ เช่นวัฒนธรรมพื้นบ้าน วัฒนธรรมชาวเขา" คำว่า "วัฒนธรรม" ในภาษาไทยตามความหมายนี้ใกล้เคียงกับคำว่า "อารยธรรม" (ดู วัฒนธรรมในเชิงของอารยธรรม) ส่วนคำว่า "culture" ในภาษาอังกฤษ ที่แปลว่าวัฒนธรรมนั้น มาจากภาษาละติน คำว่า "cultura" ซึ่งแยกมาจากคำ "colere" ที่แปลว่า การเพาะปลูก ส่วนความหมายทั่วไปในสากล หมายถึงรูปแบบของกิจกรรมมนุษย์และโครงสร้างเชิงสัญลักษณ์ที่ทำให้กิจกรรมนั้นเด่นชัดและมีความสำคัญ มีการกล่าวถึงวัฒนธรรมว่าเป็น "หนทางทั้งหมดแห่งการดำเนินชีวิต" ซึ่งรวมถึงกฎกติกาแห่งกิริยามรรยาท การแต่งกาย ศาสนา พิธีกรรม ปทัสถานแห่งพฤติกรรม เช่น กฎหมายและศีลธรรม ระบบของความ

เชื่อมรวมทั้งศิลปะ เช่น ศิลปะการทำอาหาร การนิยามที่หลากหลายนี้สะท้อนให้เห็นถึงความแตกต่างของทฤษฎีที่จะทำให้เกิดความเข้าใจ หรือทำให้เกิดเกณฑ์เพื่อใช้ในการประเมินกิจกรรมของมนุษย์ โดยในปี พ.ศ. 2414 เอ็ดเวิร์ด เบอร์เนต ไทเลอร์ ได้พรรณนาถึงวัฒนธรรมในมุมมองด้านมานุษยวิทยาสังคม ไว้ว่า "วัฒนธรรม หรือ อารยธรรม หากมองในเชิงชาติพันธุ์วรรณาอย่างกว้าง ๆ ก็คือ ความทับซ้อนกันระหว่างความรู้ ความเชื่อ ศิลปะ ศีลธรรม กฎหมาย ประเพณีและสมรรถนะอื่นที่มนุษย์ต้องการแสวงหาเพื่อการเป็นสมาชิกของสังคม" เมื่อปี พ.ศ. 2543 ยูเนสโก ได้พรรณนาถึงวัฒนธรรมไว้ว่า "...วัฒนธรรมควรได้รับการยอมรับว่าเป็นชุดที่เด่นชัดของจิตวิญญาณ เรื่องราว สติปัญญาและรูปแบบทางอารมณ์ของสังคม หรือกลุ่มสังคม ซึ่งได้หลอมรวมเพิ่มเติมจากศิลปะ วรรณคดี การดำเนินชีวิต วิถีชีวิตของการอยู่ร่วมกัน ระบบคุณค่า ประเพณีและความเชื่อ ถึงแม้ว่าการนิยามความหมายคำว่า "วัฒนธรรม" ของทั้งสองจะครอบคลุมแล้ว แต่ก็ยังไม่เพียงพอสำหรับคำว่า "วัฒนธรรม" ที่มีการใช้กันอยู่ ในปี พ.ศ. 2495 อัลเฟรด ครูเบอร์ และโคลด์ คลักคอร์ท ได้รวบรวมนิยามของคำ "วัฒนธรรม" ได้ถึง 164 ความหมาย ซึ่งได้ตีพิมพ์ลงในหนังสือเรื่อง "วัฒนธรรม: การทบทวนเชิงวิฤติว่าด้วยมโนทัศน์และนิยาม" (Culture: A Critical Review of Concepts and Definitions) นิยามดังกล่าวนี้ และอีกหลายนิยามช่วยทำให้เกิดองค์ประกอบของรายการวัฒนธรรม เช่น กฎหมาย เครื่องมือสมัยหิน การแต่งงาน ฯลฯ แต่ละอย่างนี้มีการเกิดและมีความไปเป็นชุดของมันเอง ซึ่งจะเกิดเป็นช่วงเวลาในชุดหนึ่งที่หลอมประสานกันแล้วก็ผ่านออกไปเป็นชุดอย่างอื่น ในขณะที่ยังเป็นชุด มันก็จะเปลี่ยนแปลงไปทำให้เราสามารถพรรณนาได้ถึงวิวัฒนาการของกฎหมาย เครื่องมือฯ และการแต่งงานดังกล่าวได้

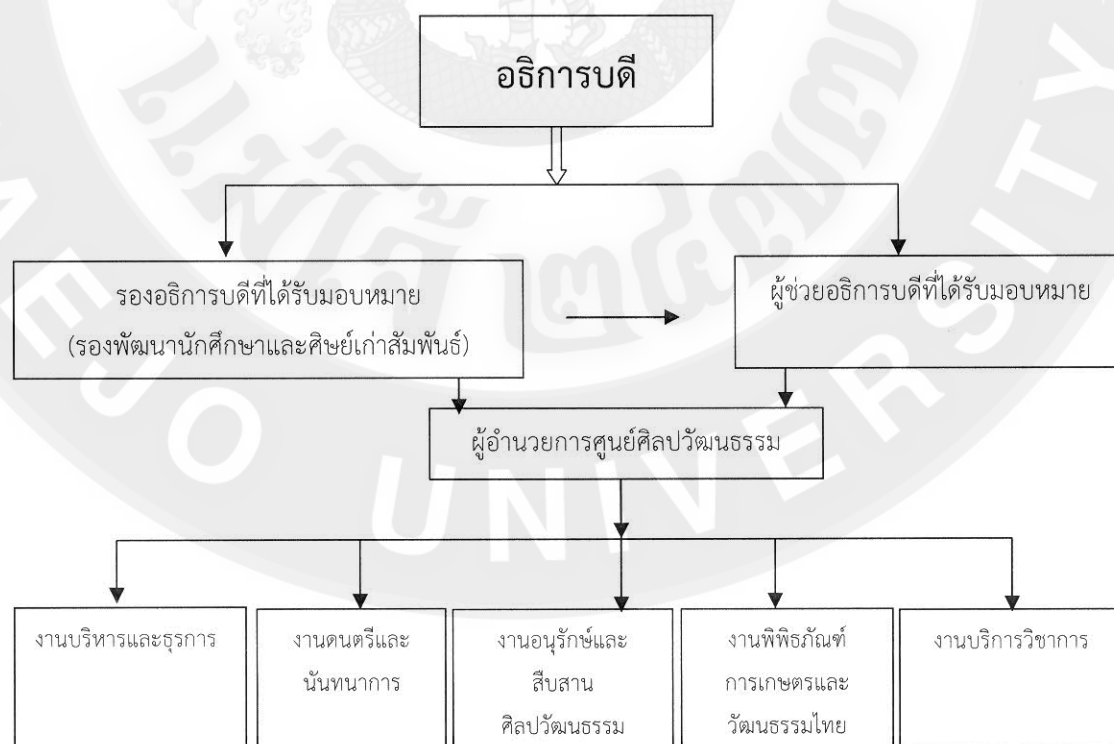
1. ประเภทของวัฒนธรรม

วัฒนธรรม แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ 1. วัฒนธรรมทางวัตถุ คือ เครื่องมือ เครื่องใช้ที่มนุษย์ใช้ในชีวิตประจำวันเพื่อความสุขทางกาย อันได้แก่ ยานพาหนะ ที่อยู่อาศัย ตลอดจนเครื่องป้องกันตัวให้รอดพ้นจากอันตรายทั้งปวง 2. วัฒนธรรมทางจิตใจ เป็นเรื่องเกี่ยวกับเครื่องยึดเหนี่ยวจิตใจของมนุษย์ เพื่อให้เกิดปัญญาและมีจิตใจที่งดงาม อันได้แก่ ศาสนา ศีลธรรม จริยธรรม คติธรรม ตลอดจนศิลปะ วรรณคดี และระเบียบแบบแผนของขนบธรรมเนียมประเพณี นักมานุษยวิทยาส่วนใหญ่มักใช้คำ "วัฒนธรรม" ไปในเชิงของวิสัยสามารถของคนทั่วไปในการบ่งชี้ จัดหมวดหมู่และสื่อถึงประสบการณ์ของตนในลักษณะเชิงสัญลักษณ์ คนเราใช้วิสัยสามารถดังกล่าวสำหรับบ่งชี้เรื่องราวและสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดในหมู่มนุษย์ด้วยกันมานานมากแล้ว อย่างไรก็ตาม นักมานุษยวิทยาหรือไพรเมตวิทยาก็ได้บ่งชี้ลักษณะวัฒนธรรมดังกล่าวในวานรหรือไพรเมต ซึ่งเป็นกลุ่มสัตว์ที่มีสายพันธุ์ใกล้ชิดกับมนุษย์มากที่สุดมานานแล้วเช่นกัน และโดยนักโบราณคดีจะมุ่งเฉพาะไปที่วัฒนธรรมที่เป็นเรื่องราวเท่านั้น (ซากเรื่องราวที่เกิดจากกิจกรรมของมนุษย์) ขณะเดียวกัน นักมานุษยวิทยาสังคมก็มองไปที่ปฏิสัมพันธ์

ของสังคม สถานภาพและสถาบัน ส่วนนักมานุษยวิทยาวัฒนธรรมก็เน้นที่บรรทัดฐานและคุณค่า การแบ่งแยกแนวกันนี้ แสดงให้เห็นถึงเงื่อนไขที่แตกต่างกันที่ขึ้นอยู่กับงานที่ต่างกันของนักมานุษยวิทยา และความจำเป็นที่จะต้องมุ่งเน้นจุดการวิจัยที่ต้องชัดเจน จึงไม่จำเป็นว่าจะเป็นการสะท้อนถึงทฤษฎีของวัฒนธรรมซึ่งย่อมแตกต่างกันไปตามเชิงของเรื่องราว เชิงสังคม และเชิงบรรทัดฐาน (norm) รวมทั้งไม่จำเป็นต้องสะท้อนถึงการแข่งขันกันเองในระหว่างทฤษฎีต่างๆ ของวัฒนธรรม (เพ็ญพร ประระดี, 2546: 49)

ดังนั้น ผู้วิจัยสรุปได้ว่าแนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรม คือวัฒนธรรมลักษณะสร้างสรรค์จะเน้นการทำงานอย่างสร้างสรรค์สร้างค่านิยมในการทำงานที่มุ่งความสำเร็จและความพึงพอใจในการทำงานของผู้ปฏิบัติงาน มีความกระตือรือร้นในการทำงาน เน้นการทำงานเป็นทีม สัมพันธภาพระหว่างผู้ร่วมงาน และมีความรู้สึกทำงานท้าทายความสามารถอยู่ตลอดเวลา ต่อไปก็จะขอกล่าวถึงวัฒนธรรมองค์กรแห่งการเรียนรู้ซึ่งเป็นวัฒนธรรมองค์กรอีกรูปแบบหนึ่งที่มีความสำคัญที่จะทำให้บุคลากรในองค์กรเกิดการพัฒนาในการเรียนรู้ การทำงานร่วมกันจนบรรลุเป้าหมายขององค์กร

โครงสร้างการบริหารงานของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้

ภาพที่ 1 โครงสร้างศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จันทรา พันทร (2543) ได้ศึกษาการพัฒนากระบวนการของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ โดยทำการศึกษาประชากรและสุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อาจารย์และข้าราชการ จำนวน 195 คน มีเนื้อหาด้านทรัพยากร กระบวนการปฏิบัติงาน และการให้บริการ ทำการวิเคราะห์ หาค่าความถี่ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สรุปว่า ผู้รับบริการจากหน่วยงานธุรการ ส่วนใหญ่ต้องการให้ เจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้อง จัดหาวัสดุ – อุปกรณ์เพื่ออำนวยความสะดวก ให้ติดตาม เรื่องและส่งเอกสารให้ตรงเวลา และให้บริการซ่อม-บำรุงรักษาวัสดุอุปกรณ์สำนักงานให้ใช้งานได้ซึ่ง สภาพปัจจุบันของการปฏิบัติงานธุรการ พบว่าบุคลากรมีความรู้ ความสามารถแต่มีภาระงาน รับผิดชอบมาก ปัญหาที่พบคือ บุคลากรไม่เพียงพอ ขาดความรับผิดชอบ อุปกรณ์ไม่เอื้อต่อความสะดวกในการใช้ คุณภาพไม่ดี มีขั้นตอนมาก และขาดการประสานงาน

เพ็ญพร ประระติ (2550) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาฐานข้อมูลสำหรับระบบงานธุรการ งานบุคลากร งานพัสดุครุภัณฑ์ สำนักพัฒนาการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมเขตการศึกษา 8 มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาฐานข้อมูลสำหรับระบบงานธุรการ งานบุคลากร งานพัสดุครุภัณฑ์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป Microsoft Access 2000 Thai Edition พบว่า ฐานข้อมูลที่ได้พัฒนาขึ้นมีความเหมาะสม สามารถนำไปใช้ในการจัดเก็บ ประมวลผล ค้นหา และเรียกใช้ข้อมูล สำหรับระบบงานธุรการ งานบุคลากร งานพัสดุครุภัณฑ์ ของสำนักพัฒนาการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมเขตการศึกษา 8 ได้ในระดับดี

พนมกร สมฤทธิ (2546) ศึกษาแนวทางการดำเนินงานโครงการลานกีฬาอเนกประสงค์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงสภาพและแนวทางการดำเนินงานลานกีฬาอเนกประสงค์ในจังหวัดแม่ฮ่องสอน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นเยาวชน ผู้ปกครอง และเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบลานกีฬาอเนกประสงค์ในจังหวัดแม่ฮ่องสอน จำนวน 390 คน เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ นำข้อมูลมาทำการวิเคราะห์โดยการแจกแจงความถี่ ร้อยละ และสรุปเป็นตารางและความเรียง ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพการดำเนินงานโครงการลานกีฬาอเนกประสงค์ในจังหวัดแม่ฮ่องสอน โดยรวมอยู่ในระดับที่ควรปรับปรุง สภาพการดำเนินงานที่อยู่ในระดับที่ควรปรับปรุง คือ ด้านการจัดการ ด้านการประสานงาน ด้านการติดตาม และด้านการประเมินผล สภาพการดำเนินงานในระดับปานกลาง คือ ด้านการวางแผน

2. แนวทางการดำเนินงานลานกีฬาอเนกประสงค์ในจังหวัดแม่ฮ่องสอน ด้านการวางแผน ในการดำเนินการจัดกิจกรรม เยาวชน ประชาชน ผู้นำชุมชน/ ท้องถิ่น ครูพลศึกษา ส่วนราชการ ภาคเอกชน ควรมีส่วนร่วมในการวางแผน เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า ความเห็นของเยาวชนและ

ผู้ปกครองมีความเห็นขัดแย้งกับเจ้าหน้าที่ สืบเนื่องจากเยาวชนและผู้ปกครองไม่ได้มีส่วนร่วมในการวางแผนในการจัดกิจกรรมกีฬา ด้านการจัดการ การกีฬาแห่งประเทศไทยจังหวัดแม่ฮ่องสอนควรจัดส่งเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้มาประจำลานกีฬาอเนกประสงค์เป็นการถาวร หรือองค์การบริหารส่วนตำบลควรดำเนินการจัดจ้างเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ความสามารถทางด้านกีฬามาประจำลานกีฬาอเนกประสงค์ และควรแต่งตั้งผู้นำเยาวชนหรือ ผู้นำชุมชน ที่มีความชอบทางด้านกีฬา มาเป็นคณะกรรมการบริหารงานลานกีฬาอเนกประสงค์ดังกล่าว เนื่องจากผลการวิจัยพบว่าองค์การบริหารส่วนตำบลไม่มีความรู้ทางการกีฬา และขาดบุคลากรทางด้านกีฬา ด้านการประสานงาน ในการดำเนินการจัดกิจกรรม เยาวชน ประชาชน ผู้นำชุมชน/ ท้องถิ่น ครูพลศึกษา ส่วนราชการภาคเอกชน ควรมีส่วนร่วมเป็นคณะกรรมการในการจัดกิจกรรมเพื่อสะดวกในการประสานงาน เนื่องจากส่วนราชการในจังหวัดแม่ฮ่องสอนมีบุคลากรจำกัดและปัญหาอุปสรรคของพื้นที่ไม่สะดวกต่อการเดินทาง เนื่องจากแต่ละตำบล/ อำเภออยู่ห่างไกลกันมาก ส่วนราชการไม่สามารถที่จะเดินทางไป-กลับได้ในวันเดียวด้านการติดตาม ในการจัดสร้างลานกีฬาอเนกประสงค์ควรดำเนินการจัดสร้าง ในสถานที่ราชการ เช่น วัด โรงเรียน สถานีนอนามัย เนื่องจากส่วนราชการดังกล่าวมีบุคลากรในสังกัดเพียงพอที่จะคอยช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกแก่ผู้ที่มาเล่นกีฬา เนื่องจากการวิจัย พบว่า องค์การบริหารส่วนตำบลมีเจ้าหน้าที่ไม่เพียงพอและคณะกรรมการดำเนินการจัดกิจกรรมไม่มีความรู้ทางด้านกีฬาด้านการประเมินผล ในการดำเนินการจัดกิจกรรมเมื่อเสร็จสิ้นโครงการ ควรเปิดโอกาสให้เยาวชนและประชาชนได้แสดงความคิดเห็นข้อเสนอแนะต่างๆ และควรมีการประชุมคณะกรรมการเพื่อสรุปผลการดำเนินงานปัญหาและอุปสรรค เพื่อนำผลที่ได้มาเป็นข้อมูลในการจัดในครั้งต่อไป และเผยแพร่ให้สาธารณชนได้รับทราบ

อรณา ทศนัยนา (2552) ได้ศึกษาแนวทางการกำหนดรูปแบบศูนย์กีฬา มหาวิทยาลัยมหิดล การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative) และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative) โดยใช้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่างเป็น นักศึกษา บุคลากรของมหาวิทยาลัยมหิดลและประชาชนที่เกี่ยวข้อง และแบบสัมภาษณ์สำหรับผู้บริหารศูนย์ กีฬาและสุขภาพของรัฐและเอกชน ผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการกีฬา ของมหาวิทยาลัยมหิดล ผลการวิจัย พบว่ารูปแบบศูนย์ กีฬา มหาวิทยาลัยมหิดลควรเป็นดังนี้ 1. นโยบายการบริหารควรมุ่งให้การสนับสนุนการเรียนการสอน บริการนักศึกษา บุคลากรและสมาชิกอื่นๆ 2. การจัดกิจกรรมส่งเสริมกีฬาและสุขภาพ การส่งเสริมการวิจัยและเผยแพร่สาระความรู้ด้านกีฬาและสุขภาพ และหารายได้ตามสมควร โดยไม่กระทบต่อกิจกรรมอื่นๆ ของศูนย์กีฬา 3. มีวัตถุประสงค์เพื่อให้บริการการเรียนการสอน การส่งเสริมให้ออกกำลังกาย การกีฬาและพัฒนาหน่วยงานเพื่อสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์แก่ชุมชน 4. การบริหารการกีฬาจะต้องมีทิศทางที่ชัดเจน เพื่อดูแลควบคุมอาคารสถานที่และเพื่อการบริหารจัดการกีฬาของมหาวิทยาลัยโดยไม่ต้องพึ่งพางบประมาณของรัฐ 5. โครงสร้างขององค์กรควรประกอบด้วย ฝ่าย

ธุรกิจและบริหารงานทั่วไป ฝ่ายวิทยาศาสตร์การกีฬา ฝ่ายอาคารสถานที่และอุปกรณ์กีฬา ฝ่ายส่งเสริมและพัฒนากีฬา 6. ด้านบุคลากร ควรจำแนกเป็นฝ่ายบริหารงานทั่วไป และฝ่ายปฏิบัติการโดยกำหนดเวลาปฏิบัติงานแบ่งเป็นช่วงเวลา มีระบบประเมินผลงานปีละ 2 -3 ครั้ง บุคลากรต้องเป็นผู้มีประสบการณ์ด้านกีฬา วิทยาศาสตร์การกีฬาหรือการบริหาร 7. ชนิดกีฬาและสิ่งอำนวยความสะดวกที่ควรจัดให้มีในศูนย์กีฬา คือ ส่วนที่เกี่ยวข้องกับกีฬาพื้นฐาน ห้องอ่านหนังสือ ห้องแอโรบิก ห้องเก็บของ 8. ค่าบำรุงและค่าบริการควรกำหนดให้แตกต่างกันไปตามประเภทของสมาชิก 9. ใช้รูปแบบบริหารแบบนอกระบบราชการเพื่อให้มีอิสระและคล่องตัว 10. กิจกรรมเสริมที่นอกเหนือจากการกีฬา ควรจัดบริการด้านสุขภาพที่ประกอบด้วย สปา ซาวน่า คลินิกสุขภาพ กิจกรรมอื่นๆ ที่ช่วยเสริมรายได้และจูงใจสมาชิก เช่นการสอนพิเศษด้านวิชาการ ค่ายเยาวชนช่วงปิดเทอม การอบรมเป็นผู้ฝึกสอนกีฬา การให้เช่าพื้นที่เพื่อดำเนินการร้านอาหาร ร้านขายของต่างๆ โดยมีประชาสัมพันธ์ การตลาด มีการจัดกิจกรรมส่งเสริมการขายในช่วงเทศกาล และการจัดกิจกรรมพิเศษ

มณูญ สายสินพคุณ (2547) ได้ศึกษาการบริหารโครงการลานกีฬาด้านยาเสพติดของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา อำเภอร่องขวาง จังหวัดแพร่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการบริหารสภาพปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาโครงการลานกีฬาด้านยาเสพติดของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา อำเภอร่องขวาง จังหวัดแพร่ กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา ผู้รับผิดชอบโครงการ และคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีการศึกษา 2547 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน พบว่า การบริหารโครงการลานกีฬาด้านยาเสพติดของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในการบริหารงาน 3 ด้าน คือ ด้านการวางแผนการดำเนินงาน ด้านการปฏิบัติงาน และด้านการติดตามประเมินผล ภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า การบริหารโครงการลานกีฬาด้านยาเสพติด ด้านการปฏิบัติงาน มีการปฏิบัติอยู่ในอันดับสูงสุด เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า การบริหารโครงการลานกีฬาด้านยาเสพติด ด้านการปฏิบัติงาน เรื่องการให้กำลังใจนักเรียนในการปฏิบัติกิจกรรมอยู่ในอันดับสูงสุด สภาพปัญหาการบริหารงานโครงการลานกีฬาด้านยาเสพติดของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในการบริหารงาน 3 ด้าน คือ ด้านการวางแผนการดำเนินงาน ด้านปฏิบัติงาน และด้านการติดตามและประเมินผล ภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า สภาพปัญหาในด้านการวางแผนการดำเนินงานอยู่ในอันดับสูงสุด เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่า สภาพปัญหาในด้านการวางแผนการดำเนินงานเรื่องการจัดสรรงบประมาณในการจัดกิจกรรมอยู่ในอันดับสูงสุดเช่นเดียวกัน

แนวทางในการแก้ไขปัญหการบริหารงานโครงการลานกีฬาด้านยาเสพติดของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษาในการบริหารงาน 3 ด้าน คือ ด้านการวางแผนการดำเนินงานด้านการปฏิบัติงานและด้านติดตามและประเมินผล มีแนวทางแก้ไขปัญหโดยผู้เกี่ยวข้องกับโครงการลานกีฬาด้านยาเสพติดต้องมีการกำหนดนโยบาย เป้าหมาย และวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนเพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ต้องจัดสรรงบประมาณตามความต้องการในการปฏิบัติงานเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด และมีการขอความร่วมมือสนับสนุนการบริหารงานตามโครงการจากองค์กรต่างๆ ภายในท้องถิ่น

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 2 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ของการศึกษาคือ เพื่อศึกษาสภาพงานด้านศิลปวัฒนธรรมของ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ และศึกษาแนวทางการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ที่มีประสิทธิภาพ การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยมีขั้นตอนและวิธีดำเนินการวิจัยดังต่อไปนี้

สถานที่ดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกพื้นที่ศึกษาคือ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัด เชียงใหม่

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ใช้ในการวิจัย

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้บริหาร บุคลากรที่ได้รับมอบหมายให้ ดูแลด้านศิลปวัฒนธรรม และนักศึกษาที่ทำกิจกรรมเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรม จำนวน 27 คน โดยแบ่ง ผู้ให้ข้อมูลออกเป็น 2กลุ่ม ดังนี้ (1) ผู้บริหารระดับสูงและ บุคลากร จะใช้วิธีการคัดเลือกตัวอย่างแบบ เจาะจง (Purposive Selection) (2) นักศึกษาที่ทำกิจกรรมเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรม โดยใช้ในการ คัดเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Selection) ซึ่งสามารถแสดงเป็นตารางได้ ดังนี้

ตารางที่ 1 ตารางสัดส่วนประชากรกลุ่มตัวอย่าง (กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ)

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ	จำนวน
ผู้บริหารมหาวิทยาลัยแม่โจ้	5
อาจารย์ที่เกี่ยวข้องด้านศิลปวัฒนธรรม	5
บุคลากรที่เกี่ยวข้องของด้านศิลปวัฒนธรรม	7
นักศึกษาที่ทำกิจกรรมเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรม	10
รวม	27

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือก การ การศึกษาค้นคว้าจากเอกสาร (documentary research) การศึกษาจากเอกสารเพื่อนำมาใช้ในการอ้างอิงประกอบการศึกษา เพื่อศึกษาถึงการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ซึ่งการศึกษาดังกล่าวต้องอาศัยข้อมูลจากเอกสาร วารสาร หนังสือ สิ่งพิมพ์เผยแพร่ ส่วนใหญ่เป็นเอกสารราชการของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) รวมทั้งผลงานการศึกษาที่เกี่ยวข้อง และสัมภาษณ์แบบเชิงลึก (in – depth interview) เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อศึกษาสภาพงานด้านศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ และแนวทางการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษากิจการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพที่อาศัยการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูลในด้านสภาพของงานด้านศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ และแนวทางการบริหารงานด้านศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ โดยผู้วิจัยใช้การรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ สิ่งพิมพ์และเอกสารทางราชการที่เกี่ยวข้องกับการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เพื่อแสวงหาคำตอบเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรม ซึ่งโดยมาเป็นข้อมูลจากสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) และการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้บริหาร อาจารย์ บุคลากรและนักศึกษาที่เกี่ยวข้อง จำนวน 27 คน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลทั้งหมดมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้วิธีการการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) เป็นการนำผลงานวิจัยมาเปรียบเทียบและวิเคราะห์ข้อมูลร่วมกับแนวคิดทฤษฎีการบริหารจัดการ การวิเคราะห์มุ่งพรรณนาและอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น โดยยึดบริบทของพื้นที่การศึกษาเป็นหลัก

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การนำเสนอผลการวิจัยการศึกษาเรื่อง การบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ผู้ศึกษานำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลจากการรวบรวมเอกสาร แบบสัมภาษณ์ และการสัมภาษณ์กลุ่มนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้

ตอนที่ 2 สภาพงานด้านศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้

ตอนที่ 3 แนวทางในการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ที่มีประสิทธิภาพ

ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้

1. ประวัติความเป็นมาของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม

จากการศึกษาประวัติความเป็นมาของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม พบว่า ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมได้จัดตั้งขึ้นตามมติที่ประชุมคณะกรรมการบริหารมหาวิทยาลัย ในการประชุมครั้งที่ 6/2552 เมื่อวันที่ 9 สิงหาคม 2552 ตามประกาศสภามหาวิทยาลัยแม่โจ้ เรื่อง การแบ่งส่วนราชการในหน่วยงานที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ พ.ศ. 2552 เพื่อให้การดำเนินงานศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ เติบโตมั่นคงยั่งยืน ตอบสนองนโยบายและภารกิจหลักของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ในด้านการอนุรักษ์ สืบสานศิลปวัฒนธรรม พิพิธภัณฑสถานเกษตรและวัฒนธรรมไทย อาคารเรือนธรรมแม่โจ้ 60ปี การปรับปรุงภูมิทัศน์อุทยานศูนย์ศิลปวัฒนธรรม จึงต้องมีการบริหารจัดการพื้นที่ (Zoning) โดยจัดพื้นที่ในการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมไทย ที่เป็นมรดกตกทอดจากอดีตจวบจนปัจจุบัน เพราะเป็นขนบธรรมเนียมที่มีการปฏิบัติสืบทอดต่อกันมา และความภูมิใจในความเป็นเอกลักษณ์ของไทย ซึ่งศิลปวัฒนธรรมที่เจริญรุ่งเรือง มีแบบแผนและเอกลักษณ์ ประกอบด้วยภาษา วรรณกรรม จิตรกรรม ศิลปกรรม ประติมากรรมสถาปัตยกรรม หัตถกรรม โบราณวัตถุ ผ้าและการแต่งกายแบบไทย นาฏศิลป์ ดนตรี ขนบธรรมเนียมประเพณี กีฬาและการละเล่นไทยที่เป็นแบบอย่างอันดีงาม ซึ่งศิลปวัฒนธรรมที่เข้มแข็งเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการพัฒนาทางปัญญา พัฒนาทางศิลปะและวัฒนธรรมของชาติให้เจริญก้าวหน้า การอนุรักษ์หวงแหนเป็นสิ่งดีงาม และต้องมีการพัฒนาปรับปรุงเปลี่ยนแปลงให้เจริญก้าวหน้า การมีวิสัยทัศน์และการอนุรักษ์ให้ถูกต้องตามแบบ

แผนที่ชัดเจน การพัฒนาส่งเสริมและอนุรักษ์ ช่วยปลูกจิตสำนึกให้คนไทยธำรงรักษาศิลปวัฒนธรรมไทยที่เป็นเอกลักษณ์ ของไทยให้คงอยู่สืบไป โดยมีการปรัชญาของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ว่า “ศิลปวัฒนธรรมนำชีวิต มุ่งสัมฤทธิ์คุณค่าความเป็นไทย” และมีพันธกิจให้เป็นศูนย์รวบรวมศึกษา ค้นคว้า วิจัย เผยแพร่ สืบสาน อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมด้านการเกษตร สนองโครงการพระราชดำริ อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและภูมิปัญญาท้องถิ่น และก่อให้เกิดมูลค่าทางศิลปวัฒนธรรมที่สามารถพึ่งตนเองในอนาคต เป็นศูนย์รวบรวม ความรู้ วิถีชีวิตความเป็นอัตลักษณ์แม่โจ้ จากอดีตสู่ปัจจุบัน เป็นหน่วยงานส่งเสริมและปลูกจิตสำนึกที่ดีให้กับนักศึกษา บุคลากร ด้านกิจกรรมรยาทพิธีการ พิธีกรรม สังคม คุณธรรม จริยธรรม ศิลปวัฒนธรรม ดนตรี และนันทนาการ สร้างเสริมให้เกิดการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมสู่องค์กร สถาบันทั้งภายในและต่างประเทศ ในด้านวิสัยทัศน์ เป็นศูนย์รวมแหล่งเรียนรู้และถ่ายทอดศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นในระดับชาติโดยมีวัตถุประสงค์ คือ

- 1) เป็นการถ่ายทอดองค์ความรู้สู่ นักศึกษา เยาวชน และผู้ที่สนใจทั่วไป ให้บริการด้านวิชาการส่งเสริมให้นักศึกษามีความรู้ด้านกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ด้านดนตรีไทย ดนตรีพื้นเมืองและนาฏศิลป์ ด้านพิธีการ พิธีกรรมทางศาสนาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตรวมถึงการอบรม การสอนเรื่องกิจกรรมรยาทของไทยสร้างเสริมศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรมและคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ในระบบวิถีชีวิตไทยที่งดงาม ใช้กระบวนการเรียนรู้ทางศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม ให้เป็นเครื่องมือในการพัฒนา คนไทยให้ถึงพร้อมด้วยภูมิรู้และภูมิธรรม ทั้งที่เป็นการเรียนรู้ในระบบ และนอกระบบ ให้มีความรู้ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ และเสริมสร้างคุณลักษณะที่พึงประสงค์เพื่อให้คนไทยสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสมานฉันท์เอื้ออาทรซึ่งกันและกัน อย่างกลมกลืนกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- 2) เป็นแหล่งรวบรวมอุปกรณ์ศิลปวัฒนธรรมเกี่ยวกับอุปกรณ์ข้อมูลของใช้วิถีชีวิตพื้นบ้านในอดีตเครื่องมือเครื่องใช้วิวัฒนาการทางการเกษตร
- 3) เป็นสถานที่ดำเนินกิจกรรมในการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม และส่งเสริมให้แพร่หลายไปสู่สังคม เป็นแหล่งที่รองรับการดูงานของชุมชนและท้องถิ่น ที่มีศักยภาพสามารถขยายตัวไปสู่สังคมระดับโลกได้
- 4) มีกิจกรรมอนุรักษ์ส่งเสริมพัฒนา และเกิดการบูรณาการด้านศิลปวัฒนธรรม เพื่อเผยแพร่และก่อให้เกิดรายได้ เป็นการพัฒนาวิสาหกิจชุมชนเลี้ยงตนเองได้
- 5) เป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ของจังหวัดเชียงใหม่ ภายใต้อัตลักษณ์ความเป็นแม่โจ้

2. บทบาทหน้าที่การดำเนินงานศูนย์ศิลปวัฒนธรรม

จากการศึกษาบทบาทหน้าที่การดำเนินงานศูนย์ศิลปวัฒนธรรม ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมเป็นหน่วยงานที่สนับสนุนภารกิจหลักของมหาวิทยาลัย จึงได้กำหนดนโยบายด้านการบริหารจัดการ การให้บริการ และการพัฒนาศิลปวัฒนธรรม เพื่อตอบสนองและสอดคล้องกับภารกิจของมหาวิทยาลัยดังนี้ ด้านการพัฒนาความสามารถทักษะและเพิ่มพูนความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรม

จริยธรรม และการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์ของนักศึกษาและเยาวชน และสามารถเป็นทูตทางวัฒนธรรมเพื่อเผยแพร่งานด้านศิลปวัฒนธรรม ระดับชาติและนานาชาติ เป็นแหล่งรวบรวมอุปกรณ์เครื่องมือ เครื่องใช้ทางการเกษตรและรวบรวมข้อมูลวิถีชีวิตพื้นบ้านในอดีตในด้านส่งเสริมการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและสนับสนุนการอนุรักษ์สืบสานศิลปวัฒนธรรม ปลูกฝังค่านิยมความเป็นไทยให้ยั่งยืนสืบไปและให้บริการวัสดุอุปกรณ์ด้านดนตรีไทย ดนตรีไทยสากล ด้านศิลปวัฒนธรรม และด้านเครื่องเสียงและช่างเทคนิค ให้บริการวิชาการด้านดนตรีและนันทนาการ ความรู้ศิลปวัฒนธรรมไทย และศิลปะพื้นบ้าน ส่งเสริมให้มีส่วนร่วมในการสืบสานศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น และฟื้นฟูอนุรักษ์ระบบนิเวศ ทรัพยากรธรรมชาติสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง ทั้งภายในและภายนอกองค์กรและส่งเสริม สนับสนุนและให้บริการข้อมูลประสานงานการทำงานด้านศิลปวัฒนธรรมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในภาครัฐและเอกชนทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ

รายละเอียดหน้าที่ความรับผิดชอบของหน่วยงาน ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม สำนักงานอธิการบดี

1. งานบริหารและธุรการ

งานบริหารและธุรการ ทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางประสานงานเบื้องต้น ให้บริการและสนับสนุนการทำงานกับทุกหน่วยงานทั้งภายในและหน่วยงาน/บุคคลภายนอก เพื่อให้การบริหารงานเป็นไปตามแผนงานของสำนักงานอธิการบดี และมหาวิทยาลัย ภายใต้ กฎ ระเบียบ หลักเกณฑ์อย่างถูกต้องและเป็นระบบ ปัจจุบันมีภาระงานและความรับผิดชอบในการควบคุม ดูแลงานดังนี้ งานด้านสารบรรณ งานการเงินและพัสดุ งานนโยบายแผนและประกันคุณภาพงานด้านการบริหารงานบุคคล

2. งานอนุรักษ์สืบสานศิลปวัฒนธรรม

จัดการส่งเสริมบริการบูรณาการนาฏศิลป์ ดนตรีไทย ดนตรีพื้นบ้าน กิจกรรมนักศึกษา ด้านวิชาการแก่ชุมชนและสนับสนุนเผยแพร่การแสดงนาฏศิลป์แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมไทยและต่างประเทศ บริหารจัดการดำเนินงานให้คำปรึกษาแนะนำและให้บริการจัดกิจกรรมแสดงดนตรีนาฏศิลป์ และศิลปวัฒนธรรม ในการให้บริการวิชาการแก่ชุมชนควบคุมการดำเนินงานเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมและให้บริการแสดงตามนโยบายของมหาวิทยาลัยจัดการจัดหาวัสดุ อุปกรณ์การแสดง เครื่องดนตรี ซ่อมแซมบำรุงรักษาวัสดุ ครุภัณฑ์ ภายในมหาวิทยาลัย และภายนอก

3. งานดนตรีและนันทนาการ

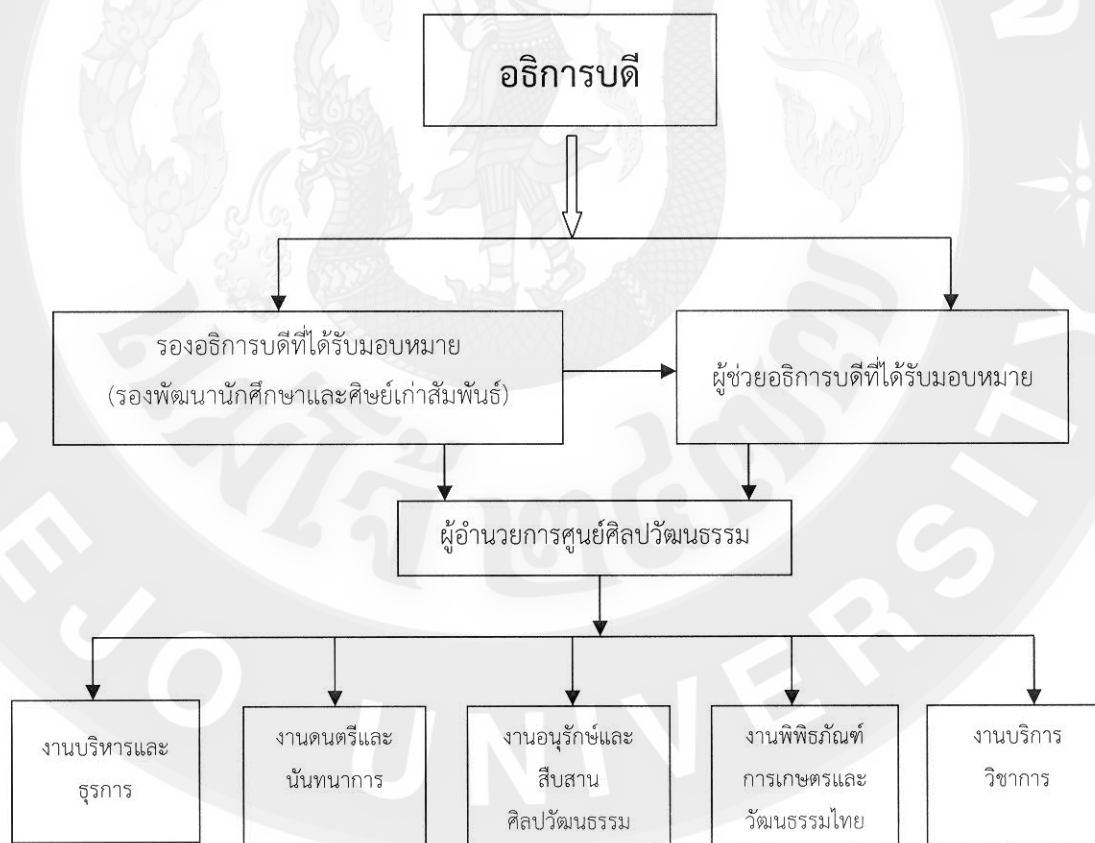
จัดการดำเนินงานและให้บริการจัดกิจกรรมแสดงดนตรีและศิลปวัฒนธรรมวัสดุอุปกรณ์เวที เครื่องเสียงเครื่องดนตรี ในการให้บริการวิชาการแก่ชุมชนตามนโยบายของมหาวิทยาลัยควบคุมดูแลนักศึกษาโควตาดนตรีวงดนตรีแม่โจ้แบนด์ วงแม่โจ้คันทรีบอยส์ วงคาวบอยแม่โจ้ และวงโปงลางแม่โจ้ บริหารจัดการดำเนินงานจัดกิจกรรม โครงการ พิธีการต่างๆ ที่สนองพันธกิจของมหาวิทยาลัย ในด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

4. งานพิพิธภัณฑ์การเกษตรและวัฒนธรรมไทย

ศูนย์เรียนรู้วัฒนธรรมเกษตรล้านนา (พื้นที่ 35 ไร่) ศูนย์เรียนรู้วิถีเกษตร วิถีแม่โจ้ (พื้นที่ 66 ไร่) อาคารพิพิธภัณฑ์วัฒนธรรมเกษตรไทย อาคารเรือนธรรมแม่โจ้ 60 ปี อาคารหอเกียรติยศ อาคารพระพิรุณนาคน้อย ศาลเจ้าพ่อ เจ้าแม่โจ้ และหอระฆังให้เป็นไปตามนโยบายของมหาวิทยาลัย ตลอดจนวางแผนในการดำเนินงาน การให้บริการและแก้ไขปัญหาต่างๆ

5. งานบริการวิชาการ

เขียนบทความ สารคดี องค์กรความรู้ด้านศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น ออกแบบจัดทำระบบฐานข้อมูลและเว็บไซต์ของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม ศูนย์เรียนรู้วัฒนธรรมเกษตรล้านนา ประวัตินมหาวิทยาลัยบริการด้านงานวิชาการบริการบูรณาการนาฏศิลป์ ดนตรีไทย ดนตรีพื้นบ้าน กิจกรรมนักศึกษาด้านวิชาการแก่ชุมชนและสนับสนุนเผยแพร่การแสดงนาฏศิลป์ แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมไทย และดนตรีสากลรวมถึงการแสดง

ภาพที่ 3 โครงสร้างศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ปี 2558

3. เป้าหมายความสำเร็จของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม

จากการศึกษาเป้าหมายความสำเร็จของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมค้นพบให้นักศึกษารู้จักและสืบทอดศิลปวัฒนธรรมไทย สร้างความสำนึกของความเป็นไทย เป็นการถ่ายทอดและปลูกฝังจิตสำนึกให้นักศึกษาได้อนุรักษ์วัฒนธรรม รักษาศิลปวัฒนธรรม ประเพณีของชาติ และรู้สึกมีความรู้สึกที่เป็นเจ้าของ มีความพร้อมทั้งกายและใจ ได้รู้จัก เรียนรู้และสามารถทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย สืบทอดต่อไป ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมควรมีการสอดแทรกการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมให้กับนักศึกษาในวิชาเรียน และชีวิตของนักศึกษา เพราะจะทำให้เกิดประสิทธิภาพการจัดการเวลา ทำกิจกรรม และทำให้การเรียนมีความน่าสนใจยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังเป็นแนวทางให้นักศึกษาจะได้ปฏิบัติตัวอยู่ในกรอบประเพณีที่เหมาะสม ร่วมทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ช่วยขัดเกลาจิตใจของนักศึกษาให้มีความอ่อนโยนมากขึ้น มหาวิทยาลัยแม่โจ้ มีอัตลักษณ์การเป็นมหาวิทยาลัยของชุมชน สังคม มีวัฒนธรรมด้านการเกษตรและเป็นการเสริมสร้างจิตสำนึกและเห็นคุณค่าของวัฒนธรรมไทย และศูนย์ศิลปวัฒนธรรมจำเป็นเพื่อปลูกฝังแนวคิดในการอนุรักษ์/ทำนุบำรุงขนบธรรมเนียมประเพณี ดำรงความเป็นไทย เพราะเป็นการปลูกฝังจิตใต้สำนึกที่พึงปฏิบัติ เป็นขนบธรรมเนียมประเพณีที่ควรรักษาไว้ และการสอดแทรกการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมให้กับนักศึกษาเป็นสิ่งที่ดี คือ นักศึกษารุ่นใหม่ได้เรียนรู้กับศิลปวัฒนธรรมของไทยให้นักศึกษารุ่นใหม่ช่วยกันรักษาประเพณีอันงามดีต่อไป และเป็นการปลูกฝังวัฒนธรรมที่งามของไทย เพื่อสร้างแนวคิดให้นักศึกษารักศิลปวัฒนธรรมไทยและสืบสานต่อไป ด้านการเสริมสร้างจริยธรรมเป็นการปลูกฝังจิตสำนึกให้นักศึกษาอย่างเป็นระบบ การสอดแทรกการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมให้กับนักศึกษาถือเป็นสิ่งที่ดี เพราะเป็นการบูรณาการให้นักศึกษาได้เรียนรู้ควบคู่กิจกรรม ทำให้วัฒนธรรมประเพณีของไทยยังคงอยู่ และเป็นการช่วยรักษาวัฒนธรรมอันงาม รักษาวัฒนธรรมไทย เป็นการสืบทอดศิลปะและวัฒนธรรมไม่ให้สูญหาย ทำให้ได้อนุรักษ์วัฒนธรรมประเพณี ช่วยให้นักศึกษามีความรักศิลปะและวัฒนธรรมตนเองมากขึ้น และทำให้คนรุ่นใหม่ควรรู้เกี่ยวกับศิลปะและวัฒนธรรมต่างๆ ให้มากขึ้นและควรทำให้นักศึกษาได้ระลึกนึกถึงบุญคุณ รู้จักกตัญญูและรักษาวัฒนธรรม ทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม ฝึกจิตใจให้แจ่มใส มีสติ มีระเบียบวินัยมากขึ้น ในด้านการอนุรักษ์ศิลปะและวัฒนธรรมไทย ทำให้รู้ถึงศิลปะและวัฒนธรรมต่างๆ ของไทย ให้สืบต่อไป

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ เป็นหน่วยงานที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นมาได้ไม่นาน มีหน่วยงานที่รับผิดชอบทั้งหมด 5 งานคือ 1. งานบริหารและธุรการ 2. งานอนุรักษ์สืบสานศิลปวัฒนธรรม 3. งานดนตรีและนันทนาการ 4. งานพิพิธภัณฑการเกษตรและวัฒนธรรมไทย 5. งานบริการวิชาการ โดยมีพันธกิจกับมหาวิทยาลัยแม่โจ้ คือเป็นศูนย์รวบรวม ศึกษา ค้นคว้า วิจัย เผยแพร่ สืบสาน อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมด้านการเกษตร สนองโครงการพระราชดำริ อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและภูมิปัญญาท้องถิ่น และก่อให้เกิดมูลค่าทางศิลปวัฒนธรรมที่สามารถพึ่งตนเองใน

อนาคต เป็นศูนย์รวบรวม ความรู้ วิถีชีวิตความเป็นอัตลักษณ์แม่โจ้ จากอดีตสู่ปัจจุบัน เป็นหน่วยงาน ส่งเสริมและปลูกจิตสำนึกที่ดีให้กับนักศึกษา บุคลากร ด้านกิจกรรมการวิทยากร พิธีกรรม สังคม คุณธรรม จริยธรรม ศิลปวัฒนธรรม ดนตรีและ นันทนาการ สร้างเสริมให้เกิดการแลกเปลี่ยน วัฒนธรรมสู่องค์กร สถาบันทั้งภายในและต่างประเทศ ในด้านวิสัยทัศน์ เป็นศูนย์รวมแหล่งเรียนรู้ และถ่ายทอดศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นในระดับชาติ โดยมีเป้าหมายความสำเร็จของศูนย์ ศิลปวัฒนธรรมให้นักศึกษารู้จักและสืบทอดศิลปวัฒนธรรมไทย สร้างความสำคัญของความเป็นไทย เป็นการถ่ายทอดและปลูกฝังจิตสำนึกให้นักศึกษาได้อนุรักษ์วัฒนธรรม รักษาศิลปวัฒนธรรม ประเพณี ของชาติ และรู้สึกมีความรู้สึกที่เป็นเจ้าของ มีความพร้อมทั้งกายและใจ ได้รู้จัก เรียนรู้และสามารถ ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมไทย สืบทอดต่อไปดำรงความเป็นไทย ปลูกฝังจิตใต้สำนึกที่พึงปฏิบัติ เป็น ขนบธรรมเนียมประเพณีที่ควรรักษาไว้ และการสอดแทรกการทำงานบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมให้กับ นักศึกษามีความรักศิลปะและวัฒนธรรมตนเองมากขึ้นและเป็นการ บูรณาการให้นักศึกษาได้เรียนรู้ ควบคู่กิจกรรม ทำให้วัฒนธรรมประเพณีของไทยยังคงอยู่ และเป็นการช่วยรักษาวัฒนธรรมอันงาม รักษาวัฒนธรรมไทย เป็นการสืบทอดศิลปะและวัฒนธรรมไม่ให้สูญหาย

ตอนที่ 2 สภาพงานด้านศิลปวัฒนธรรมของ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้

จากศึกษาสภาพงานด้านศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ มีนโยบายที่ได้รับการสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยในการส่งเสริมให้ทุกหน่วยงานร่วมมือจัดกิจกรรม ส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม และสามารถบูรณาการเข้ากับกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อสามารถทำให้นักศึกษาและผู้รับการถ่ายทอดทางวัฒนธรรมนำไปปรับใช้ได้จริงและมีการสนับสนุนให้มีการศึกษาวิจัยทางวัฒนธรรม ในด้านของการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมนั้น ควรให้นักศึกษามีส่วนร่วมให้มากที่สุดและควรมีการปรับให้ทุกหน่วยงานในมหาวิทยาลัยมีส่วนร่วมมากขึ้น และให้นักศึกษามีบทบาทในการพัฒนากิจกรรมมากขึ้น กิจกรรมควรมีประจำอย่างต่อเนื่อง รายละเอียดของการสัมภาษณ์สรุปได้ดังนี้

1. การบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรม

จากการศึกษาการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมพบว่าด้านบุคลากรมีเพียงพอต่องาน แต่หาก มีเหตุจำเป็นที่ใครคนหนึ่งไม่สามารถมาปฏิบัติงานได้ก็จะเกิดผลกระทบต่องานทันที อาจทำให้งานมี ประสิทธิภาพลดลงหรือทำให้ล่าช้าด้วยบุคลากรควรมีการพัฒนาทักษะที่หลากหลาย ควรที่จะเรียนรู้งานด้านอื่นๆ ภายในหน่วยงานไว้บ้างเพื่อเป็นการสร้างภูมิคุ้มกันที่ดี มีการการสร้างขวัญและกำลังใจ

ในการพัฒนางาน เพราะว่าหากบุคลากรมีขวัญและกำลังใจดีแล้วก็จะทำงานที่ได้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ซึ่งอาจส่งผลถึงการใช้งบประมาณและเวลา การทำงานเป็นทีมจะทำให้หน่วยงานนั้นๆ สามารถพัฒนาประสิทธิภาพของงานได้ อีกทั้งยังช่วยให้องค์กรมีความเข้มแข็งการก่อตั้งหน่วยงานหรือแผนการรับคนเข้าทำงาน หรือการจัดการฝึกอบรม จะต้องเอื้อต่อการพัฒนาองค์กร ขณะเดียวกันก็ต้องสอดคล้องกับวัฒนธรรมขององค์กรด้วย บุคลากรในหน่วยงานนี้มีเพียงพอต่อภาระงาน ควรมีการพัฒนาด้านความเชี่ยวชาญงานแต่ละด้าน รูปแบบการบริหารจัดการจะต้องมีงบประมาณที่เพียงพอ หากงบประมาณไม่พอต่อการบริหารจัดการแล้ว การดำเนินกิจกรรมก็ไม่สามารถทำได้ ในด้านงบประมาณนั้นถือว่าเพียงพอต่อภาระงาน เนื่องจากในแต่ละปีงบประมาณจะมีการประชุมวางแผนเรื่องงบประมาณอยู่แล้ว ซึ่งหากมีการวางแผนการใช้งบประมาณที่มีประสิทธิภาพก็จะทำให้สามารถใช้ได้พอต่อภาระงาน งบประมาณที่ได้รับทันต่อการทำงาน เนื่องจากทางมหาวิทยาลัยมีนโยบายสนับสนุนการทำงานด้านวัฒนธรรมอยู่แล้วบุคลากรและทรัพยากรที่มีอยู่ ถือว่าเพียงพอต่อภาระงาน ด้านวัสดุอุปกรณ์ใช้งานได้ดี มีความทันสมัย แต่สภาพการใช้งาน ย่อมมีความเสื่อมไปตามกาลเวลา ต้องมีการบำรุงรักษาอยู่เสมอ

2. กิจกรรมการส่งเสริมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

จากการศึกษา พบว่า ด้านกิจกรรมการส่งเสริมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมที่จัดขึ้นมีความพอเพียง ต่อกิจกรรมในแต่ละปีการศึกษา กิจกรรมการส่งเสริมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมมีประโยชน์มากแก่บุคลากรและนักศึกษาและมหาวิทยาลัย เนื่องจากมีการจัดกิจกรรมอย่างต่อเนื่อง และในแต่ละกิจกรรมมีการประชาสัมพันธ์อย่างทั่วถึง ในการจัดกิจกรรมแต่ละกิจกรรมนั้นได้รับความร่วมมือจากหลายหน่วยงานทั้งภายนอกและภายในมหาวิทยาลัย การจัดกิจกรรมส่วนมากจะได้รับความร่วมมือจากหน่วยงานภายในมากกว่า หน่วยงานภายนอกมหาวิทยาลัย ด้านวัสดุอุปกรณ์ที่ควรมีการปรับให้เหมาะกับช่วงวัยของผู้เข้าร่วมกิจกรรม มหาวิทยาลัยควรมีการประชาสัมพันธ์ให้หน่วยงานภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมในมหาวิทยาลัยมากขึ้น เวลาในการจัดกิจกรรมเหมาะสม สามารถใช้เวลาว่างของนักศึกษาให้เป็นประโยชน์ ด้านงบประมาณในการจัดกิจกรรมพอเพียง ต่อการจัดกิจกรรม ด้านวัสดุอุปกรณ์ที่ใช้ในการจัดกิจกรรมมีความเหมาะสมในการจัดกิจกรรม สถานที่ในการจัดกิจกรรมเหมาะสมในการจัดกิจกรรม แต่ควรสนับสนุนให้จัดภายนอกมหาวิทยาลัยมากยิ่งขึ้น เนื่องจากจะเป็นการเปิดโอกาสให้หน่วยงานภายนอกเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม

3. การเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม

จากการศึกษาด้านการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมพบว่า หน่วยงานมีการประชาสัมพันธ์ล่วงหน้าในการจัดกิจกรรมเพื่อให้บุคลากร นักศึกษาของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ และบุคลากรภายนอกได้รับรู้กิจกรรมสร้างสรรค์งาน ศิลปวัฒนธรรม อย่างทั่วถึง ทางหน่วยงานได้รับความร่วมมือเป็นอย่างดี ในการจัดกิจกรรมในแต่ละครั้ง ซึ่งส่วนมากจะได้รับความสนใจจากนักศึกษา เนื่องจากในมหาวิทยาลัยมีนักศึกษาที่มาจากหลากหลายภูมิภาคซึ่งมีวัฒนธรรมในแต่ละภาคที่แตกต่างกัน ในด้านการนำเสนอ กิจกรรมทางวัฒนธรรมนั้นได้สอดแทรกความรู้ และภูมิปัญญาท้องถิ่นเข้าไปด้วย เพื่อเสริมความรู้ให้กับผู้ที่สนใจเข้ามารวมงานและกิจกรรมต่างๆ มีการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาสอดแทรกในการนำเสนอและจัดกิจกรรมและควรมีการนำเสนอที่ทันสมัยมากขึ้นเพื่อดึงดูดความสนใจในกลุ่มคนยุคใหม่ ที่ชอบสิ่งทันสมัย ในกิจกรรมที่จัดมีการให้ความรู้ที่สามารถนำไปปรับใช้ในการดำเนินชีวิตได้ เช่น ภูมิปัญญาในการจักรสาน ภูมิปัญญาการทำอาหาร การสนับสนุนการเผยแพร่สู่ระดับอาเซียนนั้นได้มีการเผยแพร่โดยการส่งนักศึกษาและบุคลากรส่วนหนึ่งออกไปเผยแพร่ที่ประเทศเพื่อนบ้านกลุ่มอาเซียนเป็นประจำอย่างต่อเนื่องทุกปี มีการเปิดรับวัฒนธรรมของประเทศเพื่อนบ้านในกลุ่มประเทศอาเซียนด้วย โดยการเปิดโอกาสให้นักศึกษาแลกเปลี่ยนมีส่วนร่วมในการแสดงวัฒนธรรมในการจัดกิจกรรมต่างๆของมหาวิทยาลัยด้วย

4. การเสริมสร้างความรู้และทักษะในด้านศิลปวัฒนธรรม

จากการศึกษาในด้านการเสริมสร้างความรู้และทักษะในด้านศิลปวัฒนธรรม พบว่า ผู้บริหารมีความรู้ความเข้าใจด้านศิลปวัฒนธรรม ซึ่งเห็นได้จากการสนับสนุนการทำกิจกรรม มีการระบุไว้ในนโยบายของมหาวิทยาลัย อาจารย์ บุคลากร มีความรู้ความเข้าใจด้านศิลปวัฒนธรรม ซึ่งเห็นได้จากการสนับสนุนในการทำกิจกรรม มีการให้ความช่วยเหลือ ความสำเร็จเป็นอย่างดีในการจัดกิจกรรม นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจด้านศิลปวัฒนธรรม โดยการให้ความสนใจในการการจัดกิจกรรมเข้าร่วมกิจกรรม ด้านการเผยแพร่ถ่ายทอดให้บุคลากรภายนอกได้รับรู้กิจกรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ในด้านศิลปวัฒนธรรมนั้น ได้เผยแพร่โดยการประชาสัมพันธ์ผ่านทางเว็บไซต์ และสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง และสื่อวิทยุอีกด้วย

ดังนั้น จึงสรุปสภาพงานด้านศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ได้ว่า ด้านการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมพบว่าด้านบุคลากรมีเพียงพอต่องานและบุคลากรควรมีการพัฒนาทักษะที่หลากหลาย ควรที่จะเรียนรู้งานด้านอื่นๆ ภายในหน่วยงานประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ด้านงบประมาณที่ได้รับทันต่อการทำงาน เนื่องจากทางมหาวิทยาลัยมีนโยบายสนับสนุนการทำงานด้านวัฒนธรรมอยู่แล้วบุคลากรและทรัพยากรที่มีอยู่ ถือว่าเพียงพอต่อภาระงาน ด้านวัสดุอุปกรณ์ใช้งานได้ดี มีความทันสมัย แต่สภาพการใช้งาน ย่อมมีความเสื่อมไปตามกาลเวลา ต้องมีการบำรุงรักษา

อยู่เสมอ ในด้านกิจกรรมการส่งเสริมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมที่จัดขึ้นมีความพอเพียงต่อกิจกรรมในแต่ละปีการศึกษา กิจกรรมการส่งเสริมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมมีประโยชน์มากแก่บุคลากรและนักศึกษาและมหาวิทยาลัย เนื่องจากมีการจัดกิจกรรมอย่างต่อเนื่องในด้านการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม พบว่า หน่วยงานมีการประชาสัมพันธ์ล่วงหน้าในการจัดกิจกรรมเพื่อให้บุคลากร นักศึกษาของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ และบุคลากรภายนอกได้รับรู้กิจกรรมสร้างสรรค์งาน ศิลปวัฒนธรรมอย่างทั่วถึง ในด้านการเสริมสร้างความรู้และทักษะในด้านศิลปวัฒนธรรมพบว่า ผู้บริหาร มีความรู้ความเข้าใจด้านศิลปวัฒนธรรมโดยให้ความสนใจในการการจัดกิจกรรมเข้าร่วมกิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรม

รูปภาพที่เกี่ยวข้องกับงานด้านศิลปวัฒนธรรม

ภาพที่ 4 กิจกรรมรถกระถางมหาวิทยาลัยแม่โจ้

ภาพที่ 5 ภาพแสดงศิลปวัฒนธรรมด้านการฟ้อน

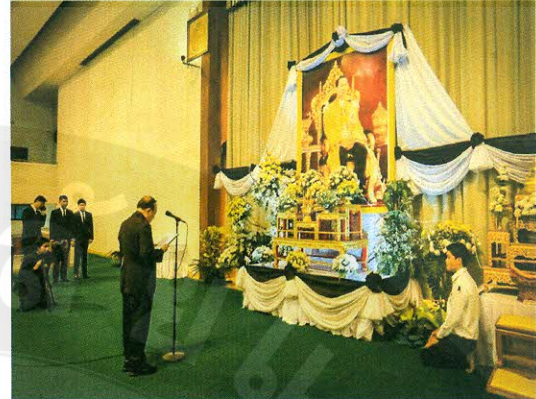
ภาพที่ 6 นักศึกษาที่ทำกิจกรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม

ภาพที่ 7 พิธีไหว้ครูทางด้านศิลปวัฒนธรรม

ภาพที่ 8 กิจกรรมทำบุญอุทิศประจำปี

ภาพที่ 9 โครงการกล่าวคำถวายอาลัย
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

ภาพที่ 10 วงดนตรีลูกทุ่งแม่ใจแบนด์

ภาพที่ 11 โครงการสืบสารวัฒนธรรมภูมิปัญญา
ท้องถิ่น

ภาพที่ 12 กิจกรรมถวายอาลัย
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

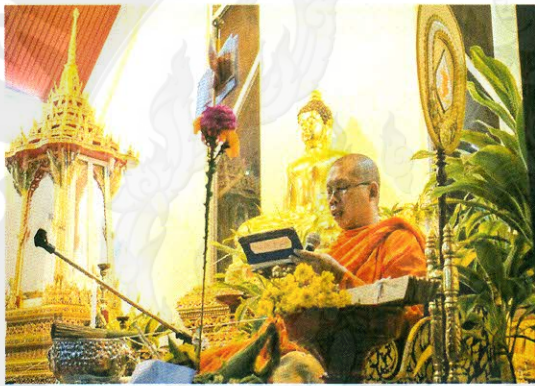
ภาพที่ 13 โครงการสอนตัดเย็บทำใบตอง

ภาพที่ 14 พิธีไหว้ครู

ภาพที่ 15 โครงการถนนสายวัฒนธรรม

ภาพที่ 16 โครงการเทศมหาชาติ

ภาพที่ 17 วงดนตรีไทย

ภาพที่ 18 โครงการไทยประกันชีวิต

ภาพที่ 19 กิจกรรมประเพณีดำหัว

ภาพที่ 20 กิจกรรมสอนเขียนตัวหนังสือล้านนา

ภาพที่ 21 โครงการไร่ชีวิตโค-กระบือ

ตอนที่ 3 แนวทางในการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรม ของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ที่มีประสิทธิภาพ

จากการศึกษา พบว่า ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมควรมีแนวทางการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ดังนี้

1. ควรมีแนวทางในการพัฒนาด้านการส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม โดยส่งเสริมการดำรงศิลปวัฒนธรรมด้านการเกษตรรวมทั้งวัฒนธรรมท้องถิ่นตลอดจนการรักษาระบบนิเวศของทรัพยากรธรรมชาติ และพันธกิจอย่างชัดเจนที่ว่า สร้างและพัฒนาศูนย์การเรียนรู้เชิงบูรณาการด้านการเกษตร เพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้ ค้นคว้า และรวบรวมองค์ความรู้ด้านเทคโนโลยีเกษตรสมัยใหม่ที่เป็นศาสตร์ผสมผสานสอดคล้องกับวัฒนธรรมพื้นที่ส่งเสริมการดำรงศิลปวัฒนธรรมด้านการเกษตรรวมทั้งวัฒนธรรมท้องถิ่น ตลอดจนการรักษาระบบนิเวศของทรัพยากรธรรมชาติ
2. ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ควรเป็นศูนย์รวบรวมศึกษาค้นคว้าวิจัยเผยแพร่สืบสานอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมด้านการเกษตรสนองโครงการพระราชดำรินุรักษ์สิ่งแวดล้อมและภูมิปัญญาท้องถิ่นและก่อให้เกิดมูลค่าทางศิลปวัฒนธรรมที่สามารถพึ่งตนเองในอนาคต และ เป็นศูนย์รวบรวมความรู้วิถีชีวิตความเป็นอัตลักษณ์แม่โจ้จากอดีตสู่ปัจจุบัน
3. ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ควรเป็นหน่วยงานส่งเสริมและปลูกจิตสำนึกที่ดีให้กับนักศึกษาบุคลากร ด้านกิจกรรมอาสา ทักษะชีวิต พิธีกรรม สังคม คุณธรรม จริยธรรมศิลปวัฒนธรรมดนตรีและนันทนาการและสร้างเสริมให้เกิดการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมสู่องค์กรสถาบันทั้งภายในและต่างประเทศตามวัตถุประสงค์ที่มุ่งส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม
4. ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ควรเป็นแหล่งถ่ายทอดองค์ความรู้สู่ นักศึกษาเยาวชนและผู้สนใจทั่วไป ให้บริการด้านวิชาการส่งเสริมให้นักศึกษามีความรู้ด้านกิจกรรมด้านทำนุ

บำรุงศิลปวัฒนธรรม ด้านดนตรีไทย ดนตรีพื้นเมือง และนาฏศิลป์ด้านพิธีการพิธีกรรมทางศาสนา ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการดำรงชีวิตรวมถึงการอบรมการสอนเรื่องกิริยามารยาทของไทย สร้างเสริม ศิลธรรม คุณธรรมจริยธรรม และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ในระบบวิถีชีวิตไทยที่งดงาม ใช้ กระบวนการเรียนรู้ทางศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม ให้เป็นเครื่องมือในการพัฒนาคนไทยให้ถึงพร้อม ด้วยภูมิรู้และภูมิธรรม ทั้งที่เป็นการเรียนรู้ในระบบและนอกระบบ ให้มีความรู้ความเข้าใจอย่างถ่องแท้ และเสริมสร้างคุณลักษณะที่พึงประสงค์ เพื่อให้คนไทยสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสมานฉันท์เอื้อ อำนวยซึ่งกันและกัน อย่างกลมกลืนกับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นแหล่งรวบรวมศิลปวัฒนธรรม เกี่ยวกับอุปกรณ์ของใช้วิถีชีวิตพื้นบ้านในอดีตเครื่องมือเครื่องใช้วิวัฒนาการทางการเกษตรและ เป็น สถานที่ดำเนินกิจกรรมในการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมและส่งเสริมให้แพร่หลายไปสู่สังคมเป็นแหล่งที่ รองรับการดูงานของชุมชนและท้องถิ่นที่มีศักยภาพสามารถขยายตัวไปสู่สังคมระดับโลกได้

5. ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ควรมีกิจกรรมอนุรักษ์ส่งเสริมพัฒนา และ เกิดการบูรณาการด้านศิลปวัฒนธรรมเพื่อเผยแพร่และก่อให้เกิดรายได้เป็นการพัฒนาวิสาหกิจชุมชน เลี้ยงตนเองได้ และเป็นแหล่งท่องเที่ยวแห่งใหม่ของจังหวัดเชียงใหม่ภายใต้ อัตลักษณ์ความเป็นแม่โจ้ และการส่งเสริมและสนับสนุนเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรมเกิดประโยชน์และสร้างคุณค่าต่อชุมชน อย่างมากเพราะวัฒนธรรมเป็นเรื่องที่สำคัญยิ่งในความเป็นชาติ ชาติใดที่ไร้เสียซึ่งวัฒนธรรมอันเป็น ของตนเองแล้ว ชาตินั้นจะคงความเป็นชาติอยู่ไม่ได้ ชาติที่ไร้วัฒนธรรม แม้จะเป็นผู้พิชิตในการ สงคราม แต่ในที่สุดก็จะเป็นผู้ถูกพิชิตในด้านวัฒนธรรม ซึ่งนับว่าเป็นการถูกพิชิตอย่างราบคาบและ สิ้นเชิง ทั้งนี้เพราะผู้ที่ถูกพิชิตในทางวัฒนธรรมนั้นจะไม่รู้ตัวเลยว่าตนได้ถูกพิชิตวัฒนธรรมมี ความสำคัญดังนี้ วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ชี้แสดงให้เห็นความแตกต่างของบุคคล กลุ่มคน หรือชุมชนเป็น สิ่งที่ทำให้เห็นว่าตนมีความแตกต่างจากสัตว์ ช่วยให้เราเข้าใจสิ่งต่างๆ ที่เรามองเห็น การแปลความหมาย ของสิ่งที่เรามองเห็นนั้นขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมของกลุ่มชน ซึ่งเกิดจากการเรียนรู้และถ่ายทอดวัฒนธรรม เช่น ชาวเกาะซามัวมองเห็นดวงจันทร์ว่ามีหญิงกำลังทอผ้า ชาวออสเตรเลียเห็นเป็นตาแมวใหญ่กำลัง มองหาเหยื่อ ชาวไทยมองเห็นเหมือนรูปกระต่ายวัฒนธรรมเป็นตัวกำหนดปัจจัย 4 เช่น เครื่องนุ่งห่ม อาหาร ที่อยู่อาศัย การรักษาโรควัฒนธรรมเป็นตัวกำหนดการแสดงความรู้สึกทางอารมณ์ และการ ควบคุมอารมณ์ เช่น ผู้ชายไทยจะไม่ปล่อยให้หน้าตาไหลต่อหน้าสาธารณะชนเมื่อเสียใจเป็นตัวกำหนด การกระทำบางอย่าง ในชุมชนว่าเหมาะสมหรือไม่ ซึ่งการกระทำบางอย่างในสังคมหนึ่งเป็นที่ยอมรับ ว่าเหมาะสมแต่ไม่เป็นที่ยอมรับในอีกสังคมหนึ่ง

6. ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ควรจัดกิจกรรมส่งเสริมด้านทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม กับการจัดการเรียนการสอน และกิจกรรมนักศึกษา มี ประโยชน์ในด้านของการทำให้นักศึกษามีทักษะชีวิตเพิ่มขึ้น ใส่ใจในวัฒนธรรมซึ่งเป็นรากเหง้าเป็นสิ่ง สำคัญของคนในสังคม กิจกรรมในด้านวัฒนธรรมช่วยให้นักศึกษาได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์

เป็นไปในทางที่สร้างสรรค์ สร้างความสัมพันธ์ในองค์กรนักศึกษาเพื่อนักศึกษาได้ใช้เวลาร่วมกันมากขึ้น ทำให้เกิดความสัมพันธ์อันดีต่อกันระหว่างนักศึกษาด้วยกัน และการเสริมสร้างความรู้และทักษะในด้านศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมสามารถนำมาการบูรณาการงานบริการวิชาการแก่สังคมกับการเรียนการสอนและการวิจัยได้ในระดับหนึ่ง เช่นการเข้าร่วมแสดงทางวัฒนธรรมกับชุมชน การบริการสถานที่ในการจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมการส่งเสริมวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมเป็นประโยชน์ทางการศึกษา แต่ในด้านของงานวิจัยในเรื่องของวัฒนธรรมนั้นยังมีน้อยอยู่

ดังนั้น จึงสรุปแนวทางการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ได้ว่าอาจารย์และบุคลากรของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ มีความรู้ความสามารถในด้านศิลปวัฒนธรรม ซึ่งสังเกตได้จากการจัดงานทางวัฒนธรรม ทางศูนย์ศิลปะไม่ต้องใช้บุคลากรนอก เพราะบุคลากรในศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมีความสามารถจัดได้ อาจารย์และบุคลากรของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ มีความพร้อมที่จะช่วยแก้ไขปัญหาและให้คำปรึกษาด้านศิลปวัฒนธรรมที่เป็นประโยชน์ต่อบุคคลที่สนใจได้ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้มีพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่เอื้อและส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมต่อการจัดกิจกรรม และมีการจัดกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอเนื่องจากมีนโยบายในการสนับสนุนกิจกรรมทางวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ควรมีการปรับปรุงในด้านของกิจกรรม ควรมีกิจกรรมที่หลากหลายเหมาะกับวัยของผู้เข้าร่วมงาน การจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมควรเป็นกิจกรรมที่ใช้สื่อทันสมัยขึ้น ให้ทันกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ และมีการนำเสนอที่ทันสมัย

การแสดงทางวัฒนธรรมควรมีการใส่ความทันสมัยลงไป การประชาสัมพันธ์ ควรมีการประชาสัมพันธ์กิจกรรมหลายๆ ช่องทาง เน้นสื่อโซเชียลเพราะคนยุคใหม่ใช้สื่อเหล่านี้เป็นอย่างมากควรมีการสนับสนุนให้หน่วยงานภายนอกเข้ามาร่วมกิจกรรมมากยิ่งขึ้น ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ควรมีการปรับปรุงในด้านของการสนับสนุนให้นักศึกษามาร่วมจัดกิจกรรม มากกว่าการเข้ามาร่วมงานเฉยๆ

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพงานด้านบริหารจัดการด้านศิลปวัฒนธรรมของ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ และศึกษาแนวทางการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ที่มีประสิทธิภาพ กลุ่มตัวอย่างใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ผู้บริหาร มหาวิทยาลัย อาจารย์ บุคลากรที่ ปฏิบัติงานด้านศิลปวัฒนธรรม และนักศึกษาที่ ทำกิจกรรมเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรมจำนวน 27 คน

สรุปผลการวิจัย

1. ข้อมูลพื้นฐานของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้

จากการศึกษาพบว่าศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้เป็นศูนย์รวบรวมนศึกษา ค้นคว้า วิจัย เผยแพร่ สืบสาน อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมด้านการเกษตร สนองโครงการพระราชดำริ อนุรักษ์ สิ่งแวดล้อมและภูมิปัญญาท้องถิ่น และก่อให้เกิดมูลค่าทางศิลปวัฒนธรรม ที่สามารถพึ่งตนเองใน อนาคต เป็นศูนย์รวบรวม ความรู้ วิถีชีวิตความเป็นอัตลักษณ์แม่โจ้ จากอดีตสู่ปัจจุบันเป็นหน่วยงาน ส่งเสริมและปลูกจิตสำนึกที่ดีให้กับนักศึกษา บุคลากร ด้านกิจกรรมรยาทพิธีการ พิธีกรรม สังคม คุณธรรม จริยธรรม ศิลปวัฒนธรรม ดนตรีและ นันทนาการ สร้างเสริมให้เกิดการแลกเปลี่ยน วัฒนธรรมสู่องค์กร สถาบันทั้งภายในและต่างประเทศ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมเป็นหน่วยงานที่สนับสนุน ภารกิจหลักของมหาวิทยาลัย จึงได้กำหนดนโยบายด้านการบริหารจัดการ การให้บริการ และการ พัฒนาศิลปวัฒนธรรม เพื่อตอบสนองและสอดคล้องกับภารกิจของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ศูนย์ ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ เป็นหน่วยงานที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นมาได้ไม่นาน มีหน่วยงานที่ รับผิดชอบ ทั้งหมด 5 งานคือ 1) งานบริหารและธุรการ 2) งานอนุรักษ์สืบสานศิลปวัฒนธรรม 3) งานดนตรีและนันทนาการ 4) งานพิพิธภัณฑ์การเกษตรและวัฒนธรรมไทย 5) งานบริการวิชาการ โดยมีพันธกิจกับมหาวิทยาลัยแม่โจ้ คือ เป็นศูนย์รวบรวม ศึกษา ค้นคว้า วิจัย เผยแพร่ สืบสาน อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมด้านการเกษตร สนองโครงการพระราชดำริ อนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและภูมิปัญญา ท้องถิ่น และก่อให้เกิดมูลค่าทางศิลปวัฒนธรรมที่สามารถพึ่งตนเองในอนาคต เป็นศูนย์รวบรวม ความรู้ วิถีชีวิตความเป็นอัตลักษณ์แม่โจ้ จากอดีตสู่ปัจจุบัน เป็นหน่วยงานส่งเสริมและปลูกจิตสำนึกที่ ดีให้กับนักศึกษา บุคลากร ด้านกิจกรรมรยาทพิธีการ พิธีกรรม สังคม คุณธรรม จริยธรรม

ศิลปวัฒนธรรม ดนตรีและ นันทนาการ สร้างเสริมให้เกิดการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมสู่องค์กร สถาบัน ทั้งภายในและต่างประเทศ ในด้านวิสัยทัศน์ เป็นศูนย์รวมแหล่งเรียนรู้และถ่ายทอดศิลปวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่นในระดับชาติ โดยมีเป้าหมายความสำเร็จของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมให้นักศึกษารู้จัก และสืบทอดศิลปวัฒนธรรมไทย สร้างความสำนึกของความเป็นไทย เป็นการถ่ายทอดและปลูกฝัง จิตสำนึกให้นักศึกษาได้อนุรักษ์วัฒนธรรม รักษาศิลปวัฒนธรรม ประเพณีของชาติ และรู้สึกมี ความรู้สึกที่เป็นเจ้าของ มีความพร้อมทั้งกายและใจ ได้รู้จัก เรียนรู้และสามารถทำนุบำรุง ศิลปวัฒนธรรมไทย สืบทอดต่อไปดำรงความเป็นไทย ปลูกฝังจิตใต้สำนึกที่พึงปฏิบัติ เป็น ขนบธรรมเนียมประเพณีที่ควรรักษาไว้ และการสอดแทรกการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมให้กับ นักศึกษามีความรักศิลปะและวัฒนธรรมตนเองมากขึ้นและเป็นการ บูรณาการให้นักศึกษาได้เรียนรู้ ควบคู่กิจกรรม ทำให้วัฒนธรรมประเพณีของไทยยังคงอยู่ และเป็นการช่วยรักษาวัฒนธรรมอันงาม รักชาติวัฒนธรรมไทย เป็นการสืบทอดศิลปะและวัฒนธรรมไม่ให้สูญหาย

2. สภาพงานด้านบริหารจัดการด้านศิลปวัฒนธรรมของ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้

จากการศึกษา พบว่า สภาพงานด้านบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมด้านบุคลากรงานบริหาร งานส่งเสริมทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม งานดนตรีและนันทนาการและงานพิพิธภัณฑการเกษตรและ วัฒนธรรมไทย โดยรวมบุคลากรมีเพียงพอต่องาน การทำงานในหน่วยงานมีการประสานความสัมพันธ์ กัน มีความสามัคคีในการทำงานบุคลากรมีความสามารถเฉพาะด้านและมีประสบการณ์ในการทำงาน มีการจัดอบรมและพัฒนาบุคลากรอย่างสม่ำเสมอ ในด้านการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมด้าน งบประมาณของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมในแต่ละหน่วยงานโดยรวมการจัดสรรงบประมาณมีเพียงพอต่อ งานหากแต่ต้องมีการวางแผนที่รัดกุมจึงจะสามารถใช้งบประมาณได้อย่างพอดี และการจัดสรร งบประมาณนั้นมีความยุติธรรมเหมาะสมกับงาน ในด้านการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมด้านวัสดุ อุปกรณ์และสถานที่ของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมในแต่ละหน่วยงาน โดยรวมอุปกรณ์มีความทันสมัย เพียงพอต่องาน หากแต่มีความเสื่อมตามอายุการใช้งาน ดังนั้นจึงมีสภาพชำรุดบ้าง สถานที่ใน การทำงานมีความเป็นสัดส่วนสะอาดเรียบร้อย สภาพบรรยากาศในการทำงานเป็นแบบการทำงาน เป็นทีม แต่บุคลากรที่มีความเชี่ยวชาญมีน้อยจึงทำให้งานล่าช้าบ้าง แต่เสร็จตามกำหนด และ การบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรม ด้านการจัดการศูนย์ศิลปวัฒนธรรม โดยรวมการมีส่วนในการจัด กิจกรรมของแต่ละหน่วยงาน มีความร่วมมือกันดีมีการประสานงาน ทำงานเป็นทีม และมีที่ปรึกษาที่ สามารถช่วยแก้ปัญหาและเสนอแนะแนวทางในการจัดกิจกรรมได้ ในด้านกิจกรรมส่งเสริมและทำนุ บำรุงศิลปวัฒนธรรมนั้นกิจกรรมที่ทำมีความเพียงพอและมีประโยชน์มาก แต่ในด้านของการมีส่วนร่วม ของทุกหน่วยงานยังประสานงานกันได้ไม่ดีนัก การเรียนกับการทำกิจกรรมยังแบ่งเวลาได้ไม่ดี ใน วันซึ่งดเรียนเพื่อทำกิจกรรมแต่ก็ยังมีการเรียนการสอนอยู่ สถานที่ทำกิจกรรมนั้นเหมาะสมแล้วแต่

งบประมาณมีไม่พอ ในด้านการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม การประชาสัมพันธ์ยังไม่ดีเท่าที่ควรควรเพิ่มทักษะชีวิตเข้าไปในกิจกรรมด้วย อีกทั้ง มหาวิทยาลัยยังให้การสนับสนุนไม่เพียงพอกับกิจกรรม ควรมีการส่งเสริมให้มีการประกวดในระดับนานาชาติและเผยแพร่ในสังคมออนไลน์” ศิลปวัฒนธรรมมีการบริหารศูนย์ศิลปวัฒนธรรมอย่างเป็นระบบระเบียบ และการส่งเสริมสนับสนุนเผยแพร่วัฒนธรรมนั้นเกิดประโยชน์ต่อชุมชนมากเพราะทำให้ชุมชนได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สืบสานวัฒนธรรมอันดีงาม และมีประโยชน์ต่อกิจกรรมนักศึกษาในรูปแบบการบูรณาการเรียนรู้ออกไปจากห้องเรียนสู่สนามจริง และการส่งเสริมความรู้และทักษะในด้านศิลปวัฒนธรรม เนื่องจากนโยบายด้านวัฒนธรรม แต่ยังคงขาดการถ่ายทอดศิลปวัฒนธรรมสู่สังคมอย่างแท้จริง ยังไม่มีการบูรณาการด้านวัฒนธรรมกับการสอน การส่งเสริมในด้านการวิจัยมีน้อยมาก ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ยังขาดงานวิจัยทางด้านศิลปวัฒนธรรม ซึ่งมีความคิดว่าศูนย์ศิลปวัฒนธรรมควรปรับปรุงด้านนี้ ด้านการพัฒนางานเดิมให้มีความสร้างสรรค์ พัฒนางานใหม่ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคม และมีที่ปรึกษา ผู้มีความเชี่ยวชาญในแขนงต่างๆเข้ามาเป็นที่ปรึกษาในศูนย์ฯ เช่นศิลปินแห่งชาติ นักวิชาการวิจัยทางด้านวัฒนธรรม ควรมีแผนการพัฒนาศูนย์ฯอย่างมีระบบ และมีงบประมาณที่เพียงพอต่อการสร้างงาน

3. แนวทางการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรม ของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้

จากการศึกษาได้พบแนวทางการบริหารจัดการ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ดังนี้ โดยส่งเสริมการดำรงศิลปวัฒนธรรมด้านการเกษตรรวมทั้งวัฒนธรรมท้องถิ่นตลอดจนการรักษาระบบนิเวศของทรัพยากรธรรมชาติ และพันธกิจอย่างชัดเจนที่ว่า สร้างและพัฒนาศูนย์การเรียนรู้เชิงบูรณาการด้านการเกษตร เพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้ ค้นคว้า และรวบรวมองค์ความรู้ด้านเทคโนโลยีเกษตรสมัยใหม่ ที่เป็นศาสตร์ผสมผสานสอดคล้องกับวัฒนธรรมพื้นที่ส่งเสริมการดำรงศิลปวัฒนธรรมด้านการเกษตร รวมทั้งวัฒนธรรมท้องถิ่น ตลอดจนการรักษาระบบนิเวศของทรัพยากรธรรมชาติ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ควรเป็นศูนย์รวบรวมศึกษาค้นคว้าวิจัยเผยแพร่สืบสานอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมด้านการเกษตรสนองโครงการพระราชดำรินุรักษ์สิ่งแวดล้อมและภูมิปัญญาท้องถิ่น และก่อให้เกิดมูลค่าทางศิลปวัฒนธรรมที่สามารถพึ่งตนเองในอนาคต และเป็นศูนย์รวบรวมความรู้วิถีชีวิตความเป็นอัตลักษณ์แม่โจ้ จากอดีตสู่ปัจจุบัน กิจกรรมการส่งเสริมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เช่นโครงการแห่เทียนเข้าพรรษา โครงการส่งเสริมและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ โครงการเข้าร่วมประเพณีเป็งเชียงใหม่ กิจกรรมเผยแพร่ทางด้านคุณธรรม จริยธรรม ดนตรี โครงการถนนสายวัฒนธรรม กิจกรรมฝึกซ้อมความชำนาญด้านดนตรีและนาฏศิลป์ให้นักศึกษาและผู้สนใจ ซึ่งกิจกรรมต่างๆที่จัดขึ้นนั้นมีความเหมาะสมและเพียงพอแล้ว ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อบุคคลภายในและภายนอกมหาวิทยาลัย การจัดกิจกรรมต่างๆเกิดขึ้นจากความร่วมมือของทุกหน่วยงานที่

เกี่ยวข้องกับสถานที่และวัสดุอุปกรณ์ที่นำมาใช้มีความเหมาะสมสิ่งควรปรับปรุงในการจัดกิจกรรมส่งเสริมศิลปวัฒนธรรม นั้นควรที่จะมีการปรับปรุงในด้านของการนำเสนอและการนำไปประยุกต์ใช้ให้เหมาะแก่บริบทสังคมในปัจจุบัน และควรมีการพัฒนาศูนย์การเรียนรู้เชิงบูรณาการด้านการเกษตร เพื่อเป็นแหล่งเรียนรู้ ค้นคว้า และรวบรวมองค์ความรู้ด้านเทคโนโลยีเกษตรสมัยใหม่ การเสริมสร้างความรู้ และทักษะในด้านศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมในการนำเสนอในลักษณะบูรณาการงานบริการวิชาการแก่สังคมกับการเรียนการสอนและการวิจัย การจัดกิจกรรมทางวัฒนธรรมควรเป็นกิจกรรมที่ใช้สื่อทันสมัยขึ้น ให้ทันกับเทคโนโลยีสมัยใหม่ และมีการนำเสนอที่ทันสมัย การประชาสัมพันธ์ ควรมีการประชาสัมพันธ์กิจกรรมหลายๆช่องทาง เน้นสื่อโซเชียลเพราะคนยุคใหม่ใช้สื่อเหล่านี้เป็นอย่างมาก แนวทางการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ที่มีประสิทธิภาพนั้นขึ้นอยู่กับการบริหารจัดการในด้านการวางนโยบายสนับสนุนและการบริหารหน่วยงานศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ในด้านบุคลากรทำงานนั้นมีเพียงพอ แต่ยังคงต้องมีการพัฒนาความสามารถเฉพาะด้านอยู่เรื่อยๆ เนื่องจากต้องปรับปรุงการทำงานให้ทันกับเทคโนโลยีและการนำเสนอต้องให้เหมาะกับยุคสมัยที่เปลี่ยนไป อีกทั้งควรมีการพัฒนาความสัมพันธ์ของคนในองค์กรให้ตระหนักถึงความสำคัญของการทำงานเป็นทีม ในด้านงบประมาณของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมนั้นงบประมาณมีเพียงพอต่องาน มีการจัดสรรงบประมาณอย่างเหมาะสม ด้านวัสดุอุปกรณ์มีเพียงพอต่องาน มีการจัดเก็บเป็นสัดส่วน ด้านการทำงานมีการทำงานเป็นทีม มีผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านในการทำงานและมีที่ปรึกษาสามารถช่วยแก้ปัญหาได้

อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง การบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ จากการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการบริหารจัดการด้านศิลปวัฒนธรรมของ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้และศึกษาแนวทางการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลการศึกษาดังนี้

1. สภาพงานด้านบริหารจัดการด้านศิลปวัฒนธรรมของ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้

จากการศึกษาสภาพงานด้านศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ได้ว่าด้านการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมพบว่าด้านบุคลากรมีเพียงพอต่องานและบุคลากรควรมีการพัฒนาทักษะที่หลากหลาย ควรที่จะเรียนรู้งานด้านอื่นๆ ภายในหน่วยงานประสิทธิภาพมาก สภาพการบริหารจัดการด้านศิลปวัฒนธรรมของ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้นั้นการบริหารงานในด้านของบุคลากร บุคลากรยังขาดความเชี่ยวชาญและการประสานงานที่ดีถึงแม้จะมี

การทำงาน เป็นทีมแต่ความสัมพันธ์ในองค์กรยังมีน้อยอยู่ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ พยอม วงศ์สารศรี (2537: 5, 10 - 11) ที่ว่ามนุษย์เป็นทรัพยากรที่มีค่ายิ่งขององค์กรที่สามารถสร้างคุณูปการให้แก่ องค์กรอย่างมหาศาล ในอดีตมุมมองที่ผู้บริหารมองมนุษย์ที่ปฏิบัติในองค์กร เป็นเพียงสิ่งของวัสดุ หรือเครื่องจักรที่ช่วยให้งานในองค์กรประสบผลสำเร็จ แต่สำหรับมุมมองในปัจจุบันนั้นมนุษย์ที่ ปฏิบัติงานในองค์กรนั้นมีคุณค่าที่องค์กรต้องธำรงรักษาให้มีสุขภาพกายและจิตที่ดี โดยผู้บริหารยุค ใหม่เชื่อว่าบุคคลในองค์กรล้วนมีความรู้ ความสามารถ และศักยภาพที่องค์กรจะต้องค้นหาเพื่อ นำมาสร้างประโยชน์แก่องค์กร ล้วนมีความรู้ ความสามารถ และศักยภาพที่องค์กรจะต้องค้นหา เพื่อนำมาสร้างประโยชน์แก่องค์กรนอกจากนี้ยังยอมรับว่า การทำงานในองค์กรจะเกิดประสิทธิภาพ สูงสุดเมื่อผู้ปฏิบัติงานมีความพึงพอใจในการทำงาน มีความสุขในการดำรงชีวิตอยู่ในองค์กร และ ได้รับการยอมรับจากผู้บริหารและเพื่อนสมาชิก

2. แนวทางการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรม ของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้

จากการศึกษาถึง แนวทางการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ ที่มีประสิทธิภาพนั้นต้องมีการพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ความเชี่ยวชาญในการ ทำงาน อีกทั้งต้องมีกิจกรรมที่หลากหลายเหมาะสมกับเหตุการณ์ในปัจจุบัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิด กิจกรรมนักศึกษา กิจกรรมนักศึกษา เป็นกระบวนการทางการศึกษาอย่างหนึ่ง ที่ทำให้นักศึกษาเกิด การเรียนรู้โดยการลงมือปฏิบัติ (Learning by Doing) ซึ่งกระบวนการนี้ทำให้นักศึกษามีประสบการณ์ และสามารถลงมือปฏิบัติให้เกิดผลสำเร็จได้ กิจกรรมนักศึกษาเพื่อพัฒนาตัวนิสิตนักศึกษาเองเป็น การส่งเสริมให้นิสิตนักศึกษาได้ใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ โดยปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมและ รักษาไว้ซึ่งค่านิยม ในตัวนิสิตนักศึกษาทางด้านศิลปวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี และ เอกลักษณ์อันดีงามของชาติ กิจกรรมนักศึกษามีหน้าที่ในการสนับสนุนให้นิสิตนักศึกษาได้นำความรู้ ทางวิชาการ และบริการไปสร้างสรรค์ และพัฒนาสังคม ให้เกิดความเจริญก้าวหน้า ทั้งในด้าน การวัตถุและด้านการดำเนินชีวิตของประชาชนและเสริมสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างนิสิต นักศึกษา ประชาชนและหน่วย งานที่เกี่ยวข้อง อีกทั้งต้องให้นิสิตนักศึกษาได้เรียนรู้ และมี ประสบการณ์ตรงในด้านสภาพความเป็นจริงของสังคม อันจะก่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจ และสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม มีจิตสำนึกที่ดีงาม และ ตระหนักถึงความรับผิดชอบที่พึงมีต่อสังคม เสริมสร้าง ค่านิยมด้านความร่วมมือสามัคคี ความ รับผิดชอบ และเสียสละเพื่อส่วนรวม ฝึกการเป็นผู้นำ และผู้ตามที่ดี รู้จักการวางแผนกำหนดวิธีการ และขั้นตอนของการทำงานเป็นหมู่คณะ ส่งเสริมพลานามัยและ พัฒนาบุคลิกภาพและที่สำคัญคือ การพัฒนาความสามารถของนักศึกษาที่ได้นำความรู้ความสามารถและ ประสบการณ์ พร้อมทั้งจะ ประกอบวิชาชีพและดำเนินชีวิตในสังคม และไปประยุกต์ให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมต่อไป ประเภทของ

กิจกรรมศึกษานั้นสามารถแบ่งออกได้เป็น 5 ประเภท คือ กิจกรรมส่งเสริมการบริการและวิชาการ , กิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมจริยธรรมและบุคลิกภาพ, กิจกรรมส่งเสริมการทำนุ บำรุงศิลปวัฒนธรรม, กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ และกิจกรรมส่งเสริมสุขภาพ กีฬา และอื่นๆ ซึ่งแต่ละประเภท กิจกรรมนั้น ช่วยส่งเสริมและปลูกฝังทักษะในด้านต่างๆ ให้แก่นักศึกษาได้ ดังรายละเอียดที่จะกล่าวต่อไป และมีแนวทางการพัฒนาศูนย์ศิลปวัฒนธรรมคือ มีกิจกรรมการเข้าร่วมแสดงวัฒนธรรมกับชุมชน และมีการทำวิจัยด้านวัฒนธรรมซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดวัฒนธรรมที่ว่า “หนทางทั้งหมดแห่งการดำเนินชีวิต” ซึ่งรวมถึงกฎกติกาแห่งกิริยามรรยาท การแต่งกาย ศาสนา พิธีกรรม ปทัสถานแห่งพฤติกรรม เช่น กฎหมายและศีลธรรม ระบบของความเชื่อรวมทั้งศิลปะ เช่น ศิลปะการทำอาหาร การนิยามที่หลากหลายนี้สะท้อนให้เห็นถึงความแตกต่างของทฤษฎีที่จะทำให้เกิดความเข้าใจ หรือทำให้เกิดเกณฑ์เพื่อใช้ในการประเมินกิจกรรมของมนุษย์ โดยในปี พ.ศ. 2414 เอ็ดเวิร์ด เบอร์เนต ไทเลอร์ ได้พรรณนาถึงวัฒนธรรมในมุมมองด้านมานุษยวิทยาสังคม ไว้ว่า "วัฒนธรรม หรือ อารยธรรม หากมองในเชิงชาติพันธุ์วรรณาอย่างกว้างๆ ก็คือ ความทับซ้อนกันระหว่างความรู้ ความเชื่อ ศิลปะ ศีลธรรม กฎหมาย ประเพณีและสมรรถนะอื่นที่มนุษย์ต้องการแสวงหาเพื่อการเป็นสมาชิกของสังคม

ข้อเสนอแนะ

ในการศึกษา เรื่องการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ มีการค้นพบข้อมูลสำคัญเกี่ยวกับสภาพการบริหารจัดการด้านศิลปวัฒนธรรม และแนวทางการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ดังนั้นผู้วิจัยขอเสนอแนะ และความคิดเห็นดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะเพื่อการบริหาร

1.1 สภาพการบริหารจัดการด้านศิลปวัฒนธรรมของ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ บุคลากรควรมีเพียงพอต่องาน และมีความเชี่ยวชาญในด้านนั้นๆ และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือความสัมพันธ์ของคนในองค์กรจะต้องมีวัฒนธรรมองค์กรที่ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ทำงานเป็นทีม

1.2 การบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ ที่มีประสิทธิภาพ นั้นควรมีการพัฒนากิจกรรมที่น่าเสนอให้มีความน่าสนใจ เข้ากับยุคสมัยทันต่อเหตุการณ์และเหมาะสมกับวัยของผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมบุคลากรในหน่วยงานทำงานโดยมุ่งผลลัพธ์เป็นที่ตั้ง ให้ความสำคัญกับความสำเร็จของงาน รู้จักพันธกิจ เป้าหมายขององค์กรและหน่วยงานเป็นอย่างดี รวมทั้งขอบเขตหน้าที่และความรับผิดชอบของตนเอง คำนึงถึงความสะดวก รวดเร็ว และความประหยัดในการทำงานและการให้บริการ รู้จักใช้ทรัพยากรอย่างคุ้มค่า สร้างนวัตกรรมสินค้าและ

บริการ รวมถึงวิธีการทำงานใหม่ๆ ไม่ต้องยึดกับระเบียบ วิธีการเดิมๆสนใจเรียนรู้สิ่งใหม่อย่างไม่หยุดนิ่ง พัฒนาศักยภาพตนเองในด้านการใช้ปัญญาและการใช้เครื่องมือ ตลอดจนเทคโนโลยีใหม่ๆ ให้มีความสำคัญต่อประชาชนในฐานะลูกค้ามากกว่าความต้องการของผู้บริหาร ให้บริการอย่างเสมอภาค และด้วยความเต็มใจ แสดงความเป็นมิตรมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนร่วมงาน ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ยอมรับความสามารถของผู้อื่นและทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ดีเคารพสิทธิและเสรีภาพของผู้อื่น รับฟังความคิดเห็น ยอมรับความแตกต่าง ใช้ทำงานแบบให้มีส่วนร่วม

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยต่อไป

2.1 ควรศึกษาเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เกี่ยวข้องกับศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ แยกเป็นกลุ่มเพื่อที่จะสามารถเข้าถึงกลุ่มผู้รับบริการได้อย่างทั่วถึง

2.2 ควรศึกษาการจัดการวัฒนธรรมของหน่วยงานอื่นๆ เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- จันทร์หา ทันดร. 2543. การพัฒนาระบบงานธุรการของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- จุมพล หนิมพานิช. 2538. เอกสารการสอนชุดวิชามนุษยกับสังคม. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- เพ็ญพร ประระดี. 2546. การพัฒนาฐานข้อมูลสำหรับระบบงานธุรการ งานบุคลากร งานพัสดุ ครุภัณฑ์ สำนักพัฒนาการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม เขตการศึกษา 8. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พนมกร สมฤทธิ. 2546. แนวทางการดำเนินงานโครงการลานกีฬาอเนกประสงค์ ในจังหวัดแม่ฮ่องสอน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- พยอม วงศ์สารศรี. 2537. องค์การและการจัดการ. ม.ป.ท.: ม.ป.พ.
- พิชาย รัตนดิถก ณ ฎุเกีต. 2552. องค์การและการบริหารจัดการ. นนทบุรี: ธิงค์ ปียอนต์ บู้คส์.
- มนุญ สายสินพคุณ. 2547. การบริหารโครงการลานกีฬาต้านยาเสพติดของโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา อำเภอร่องควาง จังหวัดแพร่. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์.
- วิเชียร วิททยุดม. 2550. องค์การและการจัดการ. กรุงเทพฯ: ธนธิชการพิมพ์.
- สำเนาวิ ขจรศิลป์. 2539. มิติใหม่ของกองกิจการนักศึกษา 1: พื้นฐานและบริการนักศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.
- ศิริวรรณ เสรีรัตน์, สมชาย หิริญกิตติ และ สมศักดิ์ วานิชยาภรณ์. 2545. ทฤษฎีองค์การฉบับมาตรฐาน. กรุงเทพฯ: สามลดา.
- อรณา ทักันยนา. 2552. แนวทางการกำหนดรูปแบบศูนย์กีฬามหาวิทยาลัยมหิตล. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท. มหาวิทยาลัยมหิตล.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

ภาพประกอบการวิจัย

ภาพผนวกที่ 1 สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง

ภาพผนวกที่ 2 สภาพงานด้านศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้

ภาคผนวก ข

แบบสัมภาษณ์

แบบสัมภาษณ์

คำชี้แจง

แบบสัมภาษณ์ชุดนี้จัดทำขึ้นเพื่อการศึกษาวิจัยเรื่อง การจัดบริการจัดการศิลปวัฒนธรรมของ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ทราบถึงสภาพงานด้านศิลปวัฒนธรรม ของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้และทำให้ทราบถึงแนวทางการบริหารจัดการ ศิลปวัฒนธรรม ของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้

ผู้วิจัยขอความอนุเคราะห์ท่านเป็นผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ตามเหตุการณ์ตามสภาพจริง ข้อมูลที่ ได้จะนำมาวิเคราะห์เพื่อประโยชน์ทางวิชาการ และทำให้ทราบถึงปัจจัยต่างๆ ด้านการบริการ สาธารณะที่จะส่งผลการตอบสนองต่อความต้องการของประชาชน

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนตัว

- 1. ชื่อ-นามสกุล.....อายุ.....ปี
- 2. ระดับการศึกษา.....
- 3. ประสบการณ์ในการทำงาน.....ปี
- 4. ประเภทบุคลากร.....

ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับ สภาพงานด้านศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้

1. การบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรม

1.1 บุคลากรงานบริหารธุรการ, งานส่งเสริมทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม, งานดนตรีและ นันทนาการและงานพิพิธภัณฑ์การเกษตรและวัฒนธรรมไทย

- บุคลากรมีความพอเพียง

.....
.....
.....

- บุคลากรมีความสามารถเฉพาะด้านมีประสบการณ์ในการทำงาน

.....
.....
.....

- มีการพัฒนาบุคลากรในด้านใด

.....
.....
.....

- มีการทำงานเป็นทีมมีความสามัคคีในการทำงาน

.....
.....
.....

1.2 ด้านงบประมาณของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมและในแต่ละหน่วยงาน

- การจัดสรรงบประมาณมีความพอเพียงหรือไม่

.....
.....
.....

ได้รับงบประมาณทันต่องานหรือไม่

.....
.....
.....

การจัดสรรงบประมาณมีความยุติธรรม เหมาะสมต่องานหรือไม่

.....
.....
.....

1.3 ด้านวัสดุอุปกรณ์และสถานที่ของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมและในแต่ละหน่วยงาน

- วัสดุอุปกรณ์มีความพอเพียงต่องานหรือไม่

.....
.....
.....

- วัสดุอุปกรณ์มีความทันสมัยหรือไม่ มีสภาพการใช้งานดีหรือไม่

.....
.....
.....

- สถานที่ในการทำงานเป็นอย่างไรมีความสะอาดเรียบร้อยหรือไม่

- สภาพบรรยากาศในการทำงานเป็นอย่างไร

1.4 ด้านการจัดการศูนย์ศิลปวัฒนธรรม

- การมีส่วนร่วมในแต่ละหน่วยงาน

- การทำงานเป็นทีม มีการประสานงานในการทำงานของแต่ละหน่วยงาน

- มีที่ปรึกษาในการทำงานของแต่ละหน่วยงาน

2. กิจกรรมการส่งเสริมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

กิจกรรมการส่งเสริมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม เช่นโครงการแห่เทียนเข้าพรรษา โครงการส่งเสริมและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมของมหาวิทยาลัยแม่โจ้ โครงการเข้าร่วมประเพณียี่เป็ง เชียงใหม่ เหยแพร่ทางด้านคุณธรรม จริยธรรม ดนตรี โครงการถนนสายวัฒนธรรม กิจกรรมฝึกซ้อมความชำนาญด้านดนตรีและนาฏศิลป์ให้นักศึกษาและผู้สนใจ

2.1 กิจกรรมการส่งเสริมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมที่จัดขึ้นมีความพอเพียงหรือไม่

.....

.....

.....

2.2 กิจกรรมการส่งเสริมและทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมมีประโยชน์มากน้อยเพียงใดแก่บุคลากรและนักศึกษาและมหาวิทยาลัย

.....

.....

.....

2.1 ในการจัดกิจกรรมแต่ละกิจกรรมการมีส่วนร่วมของทุกหน่วยงานเป็นอย่างไร

.....

.....

.....

2.2 เวลาในการจัดกิจกรรมเหมาะสมหรือไม่

.....

.....

.....

2.3 งบประมาณในการจัดกิจกรรมพอเพียงหรือไม่

.....

.....

.....

2.4 สถานที่และวัสดุอุปกรณ์ในการจัดกิจกรรมเหมาะสมหรือไม่

.....

.....

.....

3. การเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม

3.1 การทำให้บุคลากร นักศึกษาของมหาวิทยาลัย แม่โจ้ และบุคลากรภายนอกได้รับรู้กิจกรรม
สร้างสรรค์งาน ศิลปวัฒนธรรมเป็นอย่างไร

.....

.....

.....

3.2 การเพิ่มพูนปัญญาเพื่อประยุกต์ใช้ในสังคมเป็นอย่างไร

.....

.....

.....

3.3 การส่งเสริม สนับสนุนให้เกิดประโยชน์ของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ เป็น
อย่างไร

.....

.....

.....

3.4 เผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมในระดับอาเซียนทำได้อย่างไร

.....

.....

.....

4. การเสริมสร้างความรู้และทักษะในด้านศิลปวัฒนธรรม

4.1 ผู้บริหาร อาจารย์ บุคลากร นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจด้านศิลปวัฒนธรรมมากน้อย
เพียงใด

.....

.....

.....

4.2 การสร้างองค์ความรู้และทักษะแก่บุคลากรและนักศึกษา มหาวิทยาลัยแม่โจ้ เป็นอย่างไร

.....

.....

.....

4.3 การถ่ายทอดให้บุคลากรภายนอกได้รับรู้ในด้านศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้ เป็นอย่างไร

.....

.....

.....

ตอน 2 แนวทางการบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้

1. ท่านคิดว่านโยบาย ของมหาวิทยาลัยแม่โจ้จะมีแนวทางในการพัฒนาด้านการส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมหรือไม่ เพราะเหตุใด

.....

.....

.....

2. การบริหารจัดการศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้เป็นอย่างไร

.....

.....

.....

3. ท่านคิดว่าการส่งเสริมและสนับสนุนเผยแพร่ด้านศิลปวัฒนธรรมเกิดประโยชน์และสร้างคุณค่าต่อชุมชนมากน้อยแค่ไหนเพราะเหตุผลใด

.....

.....

.....

4. กิจกรรมส่งเสริมด้านทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรม ก้กับการจัดการเรียนการสอน และกิจกรรมนักศึกษา มีประโยชน์อย่างไรเพราะเหตุใด

.....

.....

.....

5. ท่านคิดว่าการเสริมสร้างความรู้ และทักษะในด้านศิลปวัฒนธรรมของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมได้รับความสำเร็จของการบูรณาการงานบริการวิชาการแก่สังคมกับการเรียนการสอน และการวิจัยมากน้อยเพียงใด

.....

.....

.....

6. ท่านคิดว่าอาจารย์และบุคลากรของศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้มีความรู้ความสามารถในด้านศิลปวัฒนธรรมและ พร้อมทั้งจะแก้ไขปัญหาและให้คำปรึกษาด้านศิลปวัฒนธรรมที่เป็นประโยชน์แก่ท่านมากน้อยเพียงใด

.....

.....

.....

7. ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้มีพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่เอื้อและส่งเสริมศิลปวัฒนธรรมต่อการจัดกิจกรรม และมีการจัดกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอมากน้อยเพียงใด

.....

.....

.....

8. ท่านคิดว่าศูนย์ศิลปวัฒนธรรมมหาวิทยาลัยแม่โจ้ควรมีการปรับปรุง หรือพัฒนาในเรื่องศิลปวัฒนธรรมเพื่อให้ทันต่อสถานการณ์ในปัจจุบันอย่างไรบ้าง

.....

.....

.....

ภาคผนวก ค

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ สกุล	นายอัศมนต์ สมศรี
วันเดือนปีเกิด	23 มีนาคม 2528
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2547 มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนดอกคำใต้วิทยาคม จังหวัดพะเยา
	พ.ศ. 2551 ปริญญาตรี สาขาพืชศาสตร์-พืชไร่ มหาวิทยาลัยแม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่
ประวัติการทำงาน	พ.ศ.2551-ปัจจุบัน นักวิชาการศึกษา งานดนตรีและนันทนาการ ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยแม่โจ้